

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Michaëlis, Karin.; Karin Michaëlis Stangeland.

Grev Sylvains Hævn

København ; Kristiania : Gyldendal, 1913

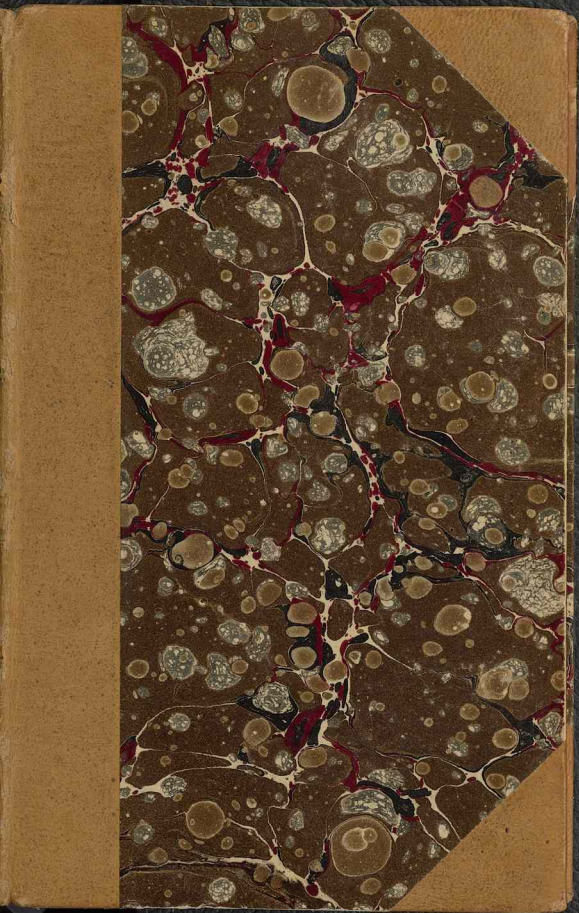
197 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57. - 218

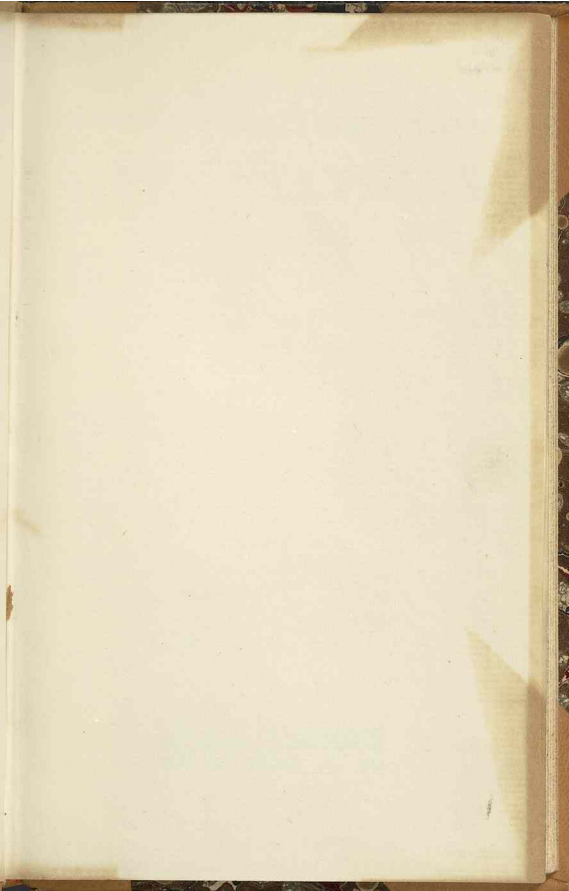
8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022082486

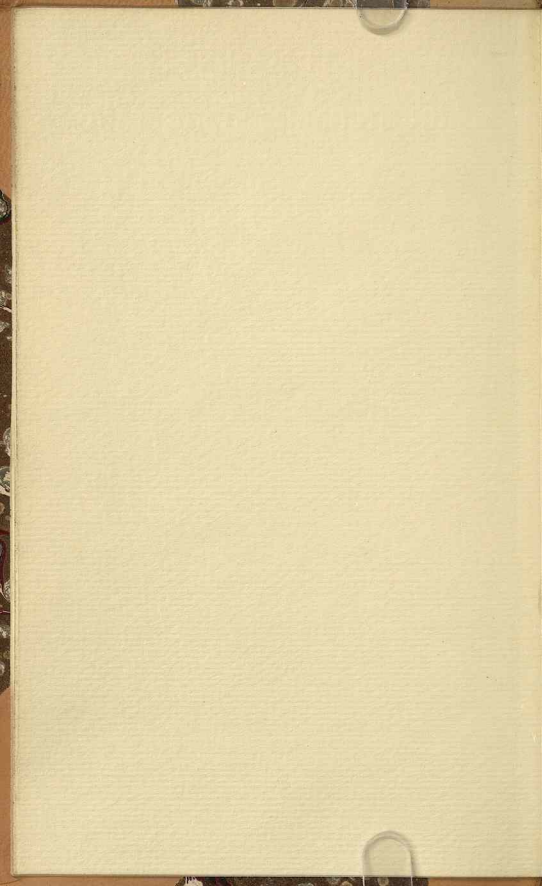
GREYSTYANS

HEVA

KARIN MICHAËLIS STANGELAND
GREV SYLVAINS
HÆVN

1913. h. 3923

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG ~ 1913

GREV SYLVAINS
HÆVN

Karin Michaëlis Stangeland

BARNET. Fortælling. 1902. 2. Oplag.

LILLEMOR. Fortælling. 1902. 3. Oplag.

HELLIG ENFOLD. Fortællinger. 1903.

SØNNEN. Fortælling. 1903.

GYDA. Fortælling. 1904.

MUNKEN GAAR I ENGE. Fortælling. 1905.

DE SMAA MENNESKER. 1906.

TOMMELISE. Fortælling. 1906.

KYLLINGESORGER. Fortælling. 1907.

OVER AL FORSTAND. Fortælling. 1907.

BETTY ROSA. En ung Kvindes Roman. 1908.

TRO SOM GULD. Fortælling. 1909.

DEN FARLIGE ALDER. Breve og Dagbogsoptegnelser. 1910. 8. Oplag.

ELSIE LINDTNER. 1912.

BOGEN OM KÆRLIGHED. 1912.

Karin Michaëlis Stangeland og Joost Dahlerup

DANSKE FOREGANGSMÆND I AMERIKA. Med Illustrationer. 1911.

KARIN MICHAËLIS STANGELAND

GREV SYLVAINS HÆVN

KØBENHAVN OG KRISTANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG — 1913

Copyright 1912
by
Gyldendalske Boghandel
Nordisk Forlag

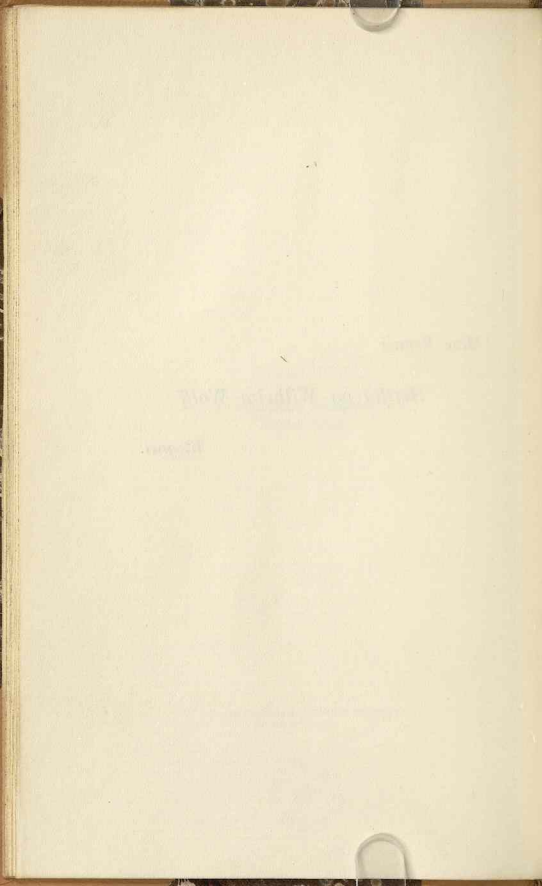
FR. BAGGES KGL. HOFBOGTRYKKERI
KØBENHAVN

Mine Venner

Hertha og Wilhelm Wolff

tilegnet.

Den Begivenhed, som her skal afsløres — afsløres er det eneste rette Ord, eftersom kun ganske faa Mennesker kender dens virkelige Sammenhæng — foregik i Sommeren nitten Hundrede og fire paa et Slot i Provence i Nærheden af det blaa og blide Middelhav.

Det er muligt, ja, det er rimeligt, at en lignende kunde være passeret i Rusland, Skotland eller England, blot visse ydre Omstændigheder havde været til Stede og saa naturligvis en Mand af Grev Sylvains Væsen og Karakter. Den kunde dog ikke tænkes at foregaa i en lille Provinsby, i et Toetages Hus med tre smaa Værelser i hver Etage.

Og da den nu virkelig foregik i Sydfrankrig, i Provence, nær ved det blaa og blide Middelhav, er der ikke Mening i at henlægge den andet Steds. Frankrig er saa stort et Land og dets Adel er saa vidt forgrenet, at det ikke er nødvendigt — som i et lille Land, hvor Adelskalenderen kendes ud og ind —

at fare varsomt frem for ikke at udpege de Personer, der er indblandede i Sagen.

Det er Skik hos moderne Forfattere at afsløre deres Figurer gennem Handlingens Gang og især gennem en Række psykologiske Smaa-træk, der hver for sig er uden Betydning, men som danner en Mosaik, hvoraf et, om ikke levende saa dog livagtigt, Billede fremstaar. Dette vil af forskellige Grunde ikke blive anvendt her. Istedetfor bliver Personerne løseligt forestillede — omtrent som Gæster før en Middag, saa man akkurat véd en Bagatel af en Smule om hver enkelt og har Lov at glemme det igen, om man foretrækker — inden selve Historien tager sin Begyndelse.

I første Række kommer naturligvis Greven. Hans Navn er langt som Halen paa en Komet og vanskeligt at samle i et Aandedræt, hvorfor det overspringes. Da han er den eneste Greve, der optræder, er Forveksling udelukket. Til Fornavn hedder han *Sylvain*.

Det er en verdensklog Herre, der har set saa meget af Menneskers forrykte Færd, at han er naaet til Overlegenhedens faste Standpunkt. Hans Smil, der i yngre Aar var ham en Guld-nøgle til Kvinders Allerhelligste, er ikke fri for Spot. Til Tider kan det stivne til en Haardhed, der er velegnet til at indgyde Skræk.

Hvorfor han først giftede sig saa sent? Hvorfor? Véd han det selv? Frankrig er et stort Land med mange skønne Kvinder, han har vel fundet dem saa kónne, at det forekom ham meningsløst af de mange at udvælge en, *den ene*. Indtil Øjeblikket slog ned i ham.

Han havde set *Madeleine* et eneste Nu. Hun var hjemme paa Besøg hos Moderen, havde en Uges Frihed fra Klostrets strenge Tugt og nød Ferien, som det Barn hun var. *Madeleine* legede i Haven med en Kattekillling, hendes Strømpebaand sprang, hun, der ikke vidste, nogen Mand var nær, skød Kjolen op for at binde det. Ved den raske Bøjning faldt Haaret ned og indhyllede hende i al dets viltre Pragt. Ærgerligt stampede hun i Jorden, slog Hovedet tilbage — og løb efter Katten.

Greven tog Afsked. To Aar efter anholdt han om *Madeleine's* Haand, og da hun ikke blev taget paa Raad, var det en Selvfølge, at Brylluppet snart stod.

Den første Ægteskabssommer tilbragte Parret paa Grev Sylvains prægtige gamle Borg i Provence, og Vinteren derpaa gik med at forevise *toute l'Europe* for den lille Kvinde, der fra Klostret var vandret lige ind under hans Beskyttelse.

Næste Sommer var man atter i Provence

og Vinteren efter i Paris, hvor den unge Grevinde med sand kvindelig Genialitet uadtil udviklede sig til en fuldendt Verdensdame. Hun tilegnede sig alt i Følge sit Instinkt, hvor hun var i Tvivl, behøvede hun blot at se paa Grev Sylvain — hans Blik ledede hende sikkert og selvfølgelig. Hun lystrede ham som en velopdragen Hund sin Herre — uden Prygl, uden Skænd, et Vink, et Blik var nok. Hun havde i Klostret indtaget sin Lærdom paa samme Maade, hun tænkte slet ikke derover. Hendes Tanker var endnu ikke bevidste. Undertiden vidste hun ikke, hvad der var mest Drøm: Tiden i Klostret, hvor hun, klædt i Særk med Ærmer helt ud til Haandleddet og grov Lærredskjole med Bælte om Livet, havde levet sine fleste Aar, eller Tiden bagefter, hvor hun pludselig saå hele Verden som et stort Smykkeskrin stillet til hendes Raadighed, saa hun kunde gramse efter Behag.

En Mands Forelskelse var hende noget ligesaa uforklarligt som dejligt, men ogsaa det forekom hende til Tider uvirkeligt. Thi sad hun overfor Sylvain i en Loge i Operaen, ja, blot ved Bordet hjemme paa Slottet med de lydløse, maskestive Tjenere bag Stolene, blev ogsaa hans Ansigt som en uigennemtrængelig

men smuk Maske, der indgød hende ligesaa megen hemmelig Frygt som hemmelig Glæde. Hun kunde ikke faa ind i sit Hoved, at det var den samme Mand, hvis Elskov, naar den flammede op, bragte ham til at skælve som et frygtsomt Barn. Men hun bekymrede sig ikke stort om denne Livets Gaade, hun var mere forhippet paa at se ind i Dagen i Morgen end paa at standse og undersøge Dagen i Dag.

Grev Sylvain elskede sin Hustru, men han var klar over, at hun ikke vidste, hvad Kærlighed var. Han vilde nu lære hende at kende den og besluttede at sætte alt paa et eneste Kort og vinde eller tabe. Lykkedes det ham at blive genelsket, som han ønskede og fordrede det — da var det Lykke for Livet, hvis ikke, saa. . . .

Hidtil havde han nøjedes med at vise hende Verden, som man ved Juletid viser et Barn de store Udstillingsvinduer med Legetøj, nu kom Turen til for ham at se ind i den mindre, men fuldt saa indviklede Verden, der laa indenfor hendes lillablaa, langvippede Øjne.

Tilsyneladende var hun aaben som en Slette ved Havet, men han forstod sig paa Kvinder og vidste, at det betød akkurat intet.

I mangt og meget forekom hun ham som

den sovende Prinsesse i Eventyrets sovende Slot i den sovende Skov.

Han var tilfældigt, paa sin Lykke-og-Fromme-Vandring, kommen forbi, var gaaet gennem Træernes ranke Søjlehaller, havde kysset her en Rose i Brand, dér en Lilje i Duft, havde klimpret et Par Melodier paa Strengeligen, der laa henslængt i Græsset foran den brede Slotstrappe, og var gaaet nærmere, op ad Trinene, ind i Forhallen, hvis Marmorfliser hans Sporer bragte til at klinge. Havde aabnet Dør efter Dør og med sin Aande pustet Liv i det slumrende Støv, saa det fæg som Tusmørkesværmere . . . var endelig naaet ind i det inderste Kammer, der var Hvidt i Hvidt som hine gammeldags Roser, der dufter sødest, naar Sol gaar ned.

Og dér laa Prinsessen i sin smalle, hvide Seng med Hænderne korset over Brystet og sov. Han bøjede sig uvilkaarligt og kyssede hende varsomt. Kyssede hende — og hun gabede! Kyssede — og hun strakte sig! Kyssede — og hun saå op med store forskrækkede Øjne! Kyssede — og hun smilede og besvarede Kyssene!

Og saa gled Øjnene til — og hun sov videre.

Men medens hun før laa hen som i Dvale, var

hendes Søvn nu saa fuld af Drømme, skælvende og vrede, listige og dumme, dejlige og grufulde, at Genskæret deraf dannede en hel Glorie om hendes slumrende Aasyn og trængte sig frem mellem hendes Læber som en fin og forunderlig krydret Røgelsesduft.

Saaledes omtrent saá Greven paa sin unge Hustru: Hun var vakt og atter blundet hen. Vel kunde han raabe hende vaagen paany, men det var ikke hans Sag. Han vilde se hende vaagne selv.

Deraf hans store og skæbnesvangre Taalmodighed. Han satte alt paa et Kort og . . .

Han var toogfyrre og hun kun tyve. Han havde levet et langt Liv og havde en lykkelig Død i Udsigt. Han havde ladet Kapellet med Familiekisterne, de af Marmor og de af Eg med Fløjls og Sølv, istandsætte paa det Bedste, saa han, naar Livet ikke havde mere af sin Godhed eller Sødme at byde ham, kunde faa et hyggeligt Hvil dér i Familiens Skød, paa sine Fædres Slot i Provence, nær ved det blaa og blide Middelhav.

Han var helt igennem Mand, han nærrede passende varm Interesse for Fasanopdræt, gamle Kobberstik, pergamentindbundne Bøger skrevne i det skønne oldfranske Tungemaal, studerede desuden med Grundighed National-

økonomi og Væddeløb og drev Automobil-sport. I et af Taarnkamrene havde han et lille privat Observatorium og nede i Parken et Sneglestutteri, hvis Mage efter Sigende ikke fandtes i Frankrig. Disses Snegles Æt gik tilbage til Helten fra *Roncevals* Dage, og deres Kød havde finere Smag end friske Svalereder.

Hvad der mere skal vides om Grev Sylvain, fremgaar lemfældigt af Historiens ligefremme og overraskende Gang.

I anden Række kommer to Personer, der for saa vidt kunde nævnes i første, da det er dem, det hele drejer sig om, men for visse smaa Skavankers Skyld bør de nøjes med at komme i anden. Det er *Grevinden* og *Vicomten*.

Personerne er, som man ser, meget fornemme, men det kommer nu noget af, at Historien foregaar paa et Slot. Havde den foregaaet — hvad der slet ikke kunde tænkes — paa en Bondegaard eller i en Hytte ved Landevejen, havde de sikkert været af langt ringere Byrd.

Grevindens Blod er blandet, saa blandet, at medens hendes Øjne er ganske lyst lilla-blaa — inde i Kornet og ved Grøftekanterne er der Blomster af den Farve — og Haaret er, som man kan tænke sig solbrændt Sol,

er hendes Hud saa mørkgylden, som den kun findes hos Sydens Folk.

For et Par Aar siden vilde enhver, der saá hende, udbryde: Hvilken yndig ung Pige! Eller: Hvilket dejligt Barn! Nu vilde man maaske intet *sige*, men studse og vende sig efter hende (skønt det jo regnes for skrækkelig uopdraget at vende sig efter levende Væsner, det er kun tilladt, naar det gælder Solnedgange, Drager og anden Natur) og gaa videre med Hjertet og Tankerne sælsomt forvirrede.

Men den, der hørte hende le, vilde tage sig til Hjertet, som blev der rørt ved de dybeste og hemmeligste Streng i hans Indre. Denne dæmpede, langlige, forborgne Latter ligesom røbede Ting, der var foregaaet før Madeleines Tid i hendes meget omskiftende Slægt. Thi Madeleine selv var jo kun Madeleine, taget fra Klostret, gift med Greven. Ikke andet, ikke mere. Det skulde da ikke gøre hendes Latter hverken særlig dæmpet eller særlig forborgen!

Men naturligvis er det muligt, at der inde i en ung Kvinde leves et eget hemmeligt Liv, som hverken Moderen, Klostret eller Ægte-
manden véd om.

Hendes Smil og hendes Gang kunde tyde

derpaa. Rigtignok, da hun som Barn stjal Æg fra Fuglerederne, havde hun samme Smil og samme yndefuldt snigende lette Gang.

Da Madeleine var tolv Aar, eller indtil da, holdt hun meget af sorte Negle. Ikke fordi hun fandt dem saa smukke i og for sig, men fordi hun ikke havde Tid at vaske Hænder bestandig. Hendes Moder fortalte hende tidlig og sildig, at med saadanne Negle fandt hun aldrig en Mand. Madeleine mente, at kunde hun ikke faa en Greve, lod det sig vel gøre at finde en Staldkarl, for Staldkarles Negle var ikke bedre end hendes. Saa fik hun Stuearrest, og i tre Maaneder blev hun tre Gange om Dagen en halv Time manicuret af en Dame direkte indforskreven fra Paris med det eneste Formaål for Øje.

Madeleines Hænder blev i disse tre Maaneder ukendelige, hendes smaa, smalle Negle kom til at glitre som lakerede Rosenblade paa Dukkeroser eller som de smaa røde Muslinger, der skylls op ved Stranden. Og da hun fik Valget mellem vedblivende hele Livet at forfølges og mishandles af Manicuredamen eller selv at holde Styr paa Hænderne, foretrak hun det sidste, hvortil hørte at sove med hvide Handsker. Og inden hun vidste deraf, fandt hun en hel Fornøjelse i at holde

Hænderne smukke. I Klostret, hvor hun siden kom for at blive holdt i Ørene og lære at lyde, tog man det ikke saa nøje med Hænderne, men Madeleine havde nu faaet det ind i Blodet, at Negle *skulde* være rosenrøde og skinne, saa hun laa stundom og gned paa dem i Søvn.

Dette med Neglene vedkommer paa en Maade ikke Historien, i hvert Fald ikke paa dette Tidspunkt, men det maa fortælles alligevel, thi det er Aarsagen til, at hendes Livfarve blev æblegrønt.

I Klostret havde hver af de unge Piger sin Livfarve, kun Madeleine havde ingen, og hun indsaá, det gik ikke an. En Dag sad hun i Timen og legede med et Æble, hun opdagede da, at Æblets grønne Farve stod smukt til Neglenes rosa — og dermed havde hun valgt sin Livfarve. I Klostret var hendes Kjoler af ru Lærred, for saadan skulde de være. Senere fandt hun et Stof med et kunstigt Navn fra en Fabrik i Schweiz, og af det lod hun sig skære og sy den ene Kjole efter den anden uden at bekymre sig om, at baade Stof og Farve forandres efter Moden. Dette Stof var blødt, køligt og levende, næsten som Huden paa en Kaalorm, ja, virkelig næsten saadan.

Hvorfor hun giftede sig med Greven? Det er nu vist forklaret en Gang, men det kan godt siges igen. Fordi han var Greve og ejede et Slot i Provence ved det blaa og blide Middelhav, fordi hans Haar var begyndt saa interessant at graane ved Tindingen, og fordi hun slet ikke blev spurgt. En Dag kom hendes Moder paa Besøg i Klostret hos hende. Da de første Kys og Hilsner var udvekslede, sagde Moderen:

— Du er bleven forlovet, Madeleine!

— Tak, søde Moder! svarede Madeleine.

— Han hedder Sylvain, og er Greve af . . . !

— Tak, søde Moder! svarede Madeleine, og saa var hun forlovet.

Hun vidste meget godt, at første Gang blev man ikke spurgt, derfor var det ogsaa, at hendes Moder i andet Ægteskab var meget mere lykkelig, og derfor var det ogsaa, at hendes Bedstemoder . . . men det var en af de Familieskandaler, der ikke tales om undtagen i Tordenvejr, og naar der er noget særligt paa Færde.

Desuden var hun jo meget forelsket i ham.

Da hun kort efter Brylluppet en Dag pludselig besvimed, troede hun, at Kærlighed kunde dræbe og begyndte at skrive Testamente og Dagbog, men da Besvimelsen aldrig gen-

tog sig, rev hun baade Testamente og Dagbog itu.

Fra den Dag, hun traadte ud af den strenge Klosterskole, der var saa fuld af Pligter som et Pindsvin af Pigge, formede Livet sig for hende som et dejligt Eventyr eller rettere en hel Række Eventyr, der netop udmærkede sig ved at være af storartet Virkelighed. Grevinden klappede i sine Hænder, naar ingen saa det, og jublede: — Livet er dejligt at leve!

Vinterrejsen gennem Europa var jo simpelt hen „Tusind og én Nat“. Hun oplevede da saa meget, at der var nok at tære paa hele den følgende Sommer i Provence. Dér var hun alene med Greven, og dér nød hun den store Stilhed, Aftenvindens Puslen i Løvet, Faarehyrdens Fløjtespil, naar han drev rundt i Bakkerne med sin Hjord, endnu før Sol var oppe, og Rideturene med Greven over det dugsprøjtede Græs, hvor Luften syntes at drysse med Æbleblomster og himmelblaa Sommerfugle.

Ogsaa nød hun de susende Automobilfarter, naar Greven selv kørte, og hun sad som med Livet i Hænderne, men stadigt forcerende Farten, stadigt, stadigt, og ingen af

dem talte, men Vejene hvirvlede bort under dem.

I Klostret havde hun drømt om at blive gift, og saa bedrage sin Mand . . . og saa blive opdaget . . . og saa . . . og saa . . .

Nu var hun gift. Det var *første* Akt, den havde været meget yndig og interessant, men *nu* var hun — det nytter ikke at nægte det — meget spændt paa de *næste*.

Mange vil her rynke Brynene og mene: Naa, saadan! Hun var altsaa en daarlig Person fra Begyndelsen! Men det er en grundig Fejltagelse. En lille Pige, der sidder i Kloster og er nødt til at være artig, næsten da, fra Morgen til Aften, og som har en Moder, der første Gang var gift med en kedelig Greve og anden Gang med en munter Baron, og en Bestemoder, som . . . det er sandt, det tales der ikke om . . . faar let allehaande forvildede Idéer, som hun sletikke kan gøres ansvarlig for.

Læg Mærke til, hun arrangerer hele Livet i sine Drømme som et Skuespil, hvor hun selv, siddende i første Parket, blot agerer Tilskuere. Hun lader Tæppet gaa op og ned, det hele er kun Akter, kun Teater, kun Uvirkelighed — men det er spændende. Hendes unge Sind tørster efter Spænding, som de

smaa Børns Fantasi tørster efter Spøgelses-historier. Ingen har forberedt hende paa, at nu begynder Virkeligheden, og nu er det Alvor.

Hun er forelsket i Greven, men hun aner ikke, hvad Kærlighed er. Hun kunde lige saa let være blevet forelsket i en hvilken som helst anden Mand, hvis Tilfældet havde ført ham paa hendes Vej. Det var det, hendes Mand saa usigelig godt vidste, det var det, der ængstede ham. Men hans Angst kendte hun ikke til. Overfor hende var han rolig som den, der har levet i mange Aar og ikke mere undres over noget. Naar hun sagde en Dumhed, smilede han og rettede hende med en Overlegenhed, der drev Blodet op i hendes Kinder. Og hun sagde mange Dumheder, hun sagde Dumheder i Snesevis.

Madeleine havde et stort Haar. Ikke et af den Slags, der „naaede hende til Hælene“, eller som „hun kunde sidde paa“; de arme Kvinder, der har saadant Haar og ikke finder paa at klippe det af og bruge det til at stoppe Møbler med eller forære bort til haarfattige Veninder, de er slemt farne, thi det véd da enhver, at et Haar, der „kan siddes paa“, ikke tager sig ud oppe paa et Hoved.

Nej, Madeleines Haar var stort paa den Maade, at naar hun løsnede det og lod Blæsten

tage i det, stod det ud til alle Sider, skinnende, bølgende, viltert. Om Morgenen gik hun med det ganske løst, ogsaa fordi Greven yndede det, men inden Frokost samlede hun det et Sted oppe paa Hovedet og fæstede det med to Rubinspænder, og dér havde det at blive, til hun atter gav det fri. Kun naar hun var i Operaen eller til store Fester, lod hun Kammerjomfruen ordne det efter sidste Mode.

Om Natten var det surret ind i et lille højrødt fileret Silkenet af den Slags, man ogsaa kan bruge til at koge Æg i. Som Straf for Dovenskab eller næsvise Bemærkninger blev hun i Klostret sat til at filere disse røde Net — hun havde allerede fileret nok til sin hele Levetid.

Er der nogen, der nu omtrent véd, hvordan Madelaine ser ud?

Det er sandt, naar hun blev forkølet, blev hendes Næse rød og svulmede op, og saa skammede hun sig baade for Greven og sig selv og sad til Bords med Slør for Ansigtet. For Resten var hun saa tynd, at intet Menneske kunde begribe, hvordan der, foruden to solide Lunger, et levende bankende Hjerte, en Mængde Ribben og andet Krimskrams, ogsaa var Plads til al den Mad, hun spiste. Man skulde tro, hun kunde nøjes med en

Hasselnød om Morgen, et Fingerbøl Mælk om Middagen og en Flødeskumskage om Aftenen. Men hun spiste om Kap med Greven.

Anden Person i anden Række er *Vicomten*.

Hvad er der i Grunden at sige om ham? Jo, Uniformen klæder ham. Og han ryger mange Cigaretter. Han er Madeleines Fætter paa Fædrenes Side og stammer fra Rumænien, hvor som bekendt findes mange smukke Mandfolk og somme smukke Mænd. Vicomten var et smukt Mandfolk. Han havde gjort Tjeneste nogle Aar i Algier og var Vinteren forud en daglig Gæst i Grevens Palæ i Paris. Madeleine indbød ham til at besøge sig i Provence, og Greven fandt det rimeligt.

Det er kedeligt, der ikke er mere at sige om ham nu, men det kommer alltsammen. Man skal bare have Taalmodighed. Det kan jo heller ikke nytte at fortælle Slutningen først.

I tredje Række skal nævnes Kammerjomfruen *Lucie*. Hendes Øjne ligner udbrændte Kratere, hendes Stemme minder om et bekymret Ekko, men som alle Kammerjomfruer er hun klædt i Sort og gaar med altfor høje Hæle, naar hun gaar, lyder det som Stempel-slag fra en lille let Maskine.

Og saa er der Kammertjeneren *Jean Jac-*

ques, der er Grevens højre Haand og udmærker sig ved Troskab og Uigennemtrængelighed. Han er rank som et Lys, bærer Armene tæt ind til Siden, men drejer Hænderne vandret ud. Greven siger, det er Skaberi, men Jean Jacques bærer sine Hænder, som han vil. Han studerer Filosofi og brænder Lys til langt ud paa Natten. Han betragter Grevens Bibliotek som sin Privatejendom, men indrømmer, at Greven har en bedre Smag, end „den Slags Folk“ plejer.

„Og nu kan Historien begynde“. Dette Udtryk er vistnok laant fra „Bajadser“, men det er virkelig saa vanskeligt at finde paa alting selv, og naar man blot laaner fra ordentlige Folk og leverer tilbage igen som her med et artigt „Tak for Laan“, kan det vel ikke skade Ens gode Navn og Rygte.

Mange Folk lever i den enfoldige Tro, at en Greve er noget lignende som en Gaaseurt, en dum og doven Skabning, der hverken arbejder eller tænker, men kun knejser paa sin Stængel og hovmoder sig af sin Pragt. Og saadan var det maaske i gamle Dage, men saadan er det ikke mere. Det hænder nutildags, at man ikke kan se anden Forskel paa en flittig Greve og en flittig Staldkarl end den, at Greven har nitakket Krone paa sit Lommetørklæde og Staldkarlen snyder Næse i Fingrene, og saa det, at medens Greven ofte maa sidde over Regnskaber og Spekulationer til Midnat, standser Staldkarlen midt i en Nysen, naar Vesperklokken ringer.

Grev Sylvain ejer seks Landsbyer med hver sin Kirke, og til hver Kirke hører en Præst. Hvis nu Lynet slaar ned i Kirken og rammer Præsten, hvem gaar det saa ud over — Greven. Han har hele Ansvaret, og

Ansaret er ofte tungere end den tungeste Møllesæk.

Hvert Aar inspicerer Greven sine Godser saa omhyggeligt som en Rodemester sin Rode. I Fjor var Madeleine med overalt. Snart red hun ved hans Side paa den lille isabellafarvede Hest, der var lige saa fuld af Luner som Madeleine af Uvidenhed, snart kørte de i den høje, gule Gig, der var saa let, at de kunde svippe over Markskel og Grøfter med den uden at vælte, snart trippede hun med sømbeslaaede Kravestøvler til Knæene og Landmandskasket. Det havde moret hende over al Maade. Hun var med Sylvain og Skovridderen, naar der skulde ryddes Skov til nye Plantninger, hun var med at maale Mastetræer ud til Fældning, de fik blaa og røde og hvide Mærker efter Tykkelsen. Hun var med til at undersøge, om Dyrenes Indelukker havde forsvarlige Risgærder, ja, hun var med i Svinehusene. Sylvain havde stor Indtægt ved Salget af Smaagrise, derfor gjaldt det om at passe paa, at ikke altfor mange blev ædt af onde Mødre. Madeleine gik med ind og kiggede i Masktrugene, hun rørte ved de nyfødte Unger og prøvede at tælle, hvor mange sorte og hvor mange hvide der var.

Hun var med paa Besøg i hver eneste Hytte, i hver eneste Avlsgaard. Konerne forærede hende Tøffelblomster og Balsaminer og viste hende alle deres Dynner, Børnene bragte hende Fugleæg og Bikager fra de vilde Biers Bo — og Mændene saá paa hende, som var hun en skøn Sæbeboble, man maatte skynde sig at se sig mæt paa, inden den stødte paa en Myg og brast.

Hun kunde den Gang næsten ikke sove af Længsel efter næste Dag og vækkede Sylvain, saa snart Solen begyndte at trække Strømper paa.

Men i Aar var alt forandret.

Naar Greven fortalte hende om *Spinoza* og *Nietzsche*, spærrede hun Øjnene op og lyttede, som naar hun i Klosterskolen skrev italiensk Diktat, og saa lagde hun Fingren ligesom tilfældigt men meget fast paa det Sted af Næsen, hvor man kan undertrykke baade Nysen og Gaben.

Naar han nu tog hende med i Markerne og forklarede hende Agerbrugets Betydning for Frankrig i Fortid og Nutid eller gav hende statistiske Tal — noget enhver maa indrømme er lige saa morsomt som Balmusik og Komplimenter — hørte hun opmærksomt efter, men lagde Fingeren paa Næsen.

Naar han tog hende op i Observatoriet og viste hende Maanebjergene og forklarede hende Stjernernes Veje, nikkede hun og takkede, men lagde Fingeren paa Næsen.

Naar hun var sammen med ham, sagde hun sine Dumheder, for dem kan Kvinder jo ikke tie stille med, de vil frem, ligesom Kylinger vil ud af Æggene, hjælper man dem ikke, pikker de selv Hul, men var ellers ret tavs. Kom der derimod Besøg, eller var de selv ovre paa et af Nabogodserne, da kvidrede Madeleine op som en hel Skare Stære i et Kirsebærtræ og straaledede, saa man næsten blev solbrændt, naar hun saå paa En.

Der var noget i dette, som Greven ikke holdt af. Og han spurgte sig selv: Keder hun sig? Er jeg for gammel?

Da hun saa ogsaa begyndte at pille Hovederne af uskyldige Blomster og var ubehagelig mod sin Kammerjomfru, spurgte han sig: — er hun forelsket?

Herpaa svarede han, at det var det, hun var. At hun var meget forelsket i sin slanke Halvfætter. Han slog det fast som en Kendsgerning. Derefter inviterede han paany Vicomten, der straks mødte.

Greven iagttog dem nøje. Deres Forlegenhed, deres Stivhed overfor hinanden, naar

han var til Stede, sagde ham fuld Besked. Men han besluttede at lade dem løbe Linen ud. Han tænkte som saa — Greven havde jo læst mange Bøger og kendt mange Kvinder — at hvis han nu kvalte Madeleines første ulovlige Forelskelse i Fødslen, vilde han faa nok at bestille som Kvæler Resten af Livet, thi af Vicomtens Art var der mange Mænd baade i og udenfor Frankrig.

Deri handlede han jo fornuftigt — men han forregnede sig dog. Han stolede nemlig helt og ubetinget paa Madeleine, saa meget mente han at kende hende, og — ved Tanken herom blev hans Ansigt som skaaret i Sten — hun kendte sine Pligter som *Hustru!* Det var ikke uden Hensigt, han fortalte hende Historien om den utro Madeleine af Valois, omtrent som han havde læst den hos Balzac.

Nu maa det heller ikke glemmes, at han elskede Madeleine, netop som disse „Oldinge paa 42“ elsker, naar den store Kærlighed kommer over dem.

Havde nogen sagt til ham: — Min Herre, De bærer Dem ad som en Taabe, De forleder jo Deres Hustru til Bedrag! Han havde skudt ham ned som en Hund. Det samme vilde han have gjort ved den, der kom og

meldte: — Hr. Greve, Deres Hustru *har* været saa venlig at bedrage Dem!

Denne Mulighed faldt ham ikke ind.

Tværtimod lod han de Unge strejfe om sammen, hvor de vilde, saa ofte og saa længe de vilde. De behøvede ikke at finde Paaskud til at blive ham kvit, han skaffede sig bestandig saa meget at gøre, at han slet ikke fik Tid til at deltage i deres Udflugter.

Var han til Stede, begyndte Madeleine altid — med Fingeren paa Næsen — at tale om Landbrug, Politik eller Snegle.

Hvor dybt det krænkede ham at se denne Junker ikke blot tilsyneladende tage hans Plads i Madeleines Hjerte, men trænge ind i en Fortrolighed, han aldrig havde ejet, en Fortrolighed, der hverken lader sig fremtvinge, fremtrygle eller fremelske, det vidste kun En, han selv.

Et Par Gange havde han foreslaaet Madeleine at tage med for at inspicere, men hun havde trukket paa Skuldrene og sagt enten: — Jeg har Hovedpine! Eller: — Jeg maa virkelig skrive til Mama i Dag! Eller: — Jeg har lovet Emile at spille Golf!

Han vilde ikke mere bede hende derom, men en Dag, Vejret var saa usædvanlig yndigt, glemte han dette Forsæt og bad hende

ride med over at tilse nogle Teglværker. Madeleine saá ud som En, der gaar i Søvn, og svarede: — Jeg har saa ondt i Ryggen!

Saa red han alene. Teglværkerne laa langt borte. For at skyde Genvej red han tværs over Markerne og kom derved til et lille Hus, der saá saa fornøjeligt ud, at han absolut maatte staa af Hesten for at betragte det nærmere. Han havde aldrig set det før, skønt det laa paa hans egen Jord. Det var saa lille, at det ikke kunde være mindre, hvis det var beregnet til levende Mennesker. Foran og bagved Huset stod fire, og for hver Ende to unge Æbletræer.

Greven bandt sin Hest til det Træ, der var tykkest, og saa gik han hen til Huset.

I hvert Vindue — Ruderne var saa blanke som Madeleines Øjne, naar hun slog dem op om Morgen — stod en Potte med blomstrende Geranier og en med blomstrende Fuchsiaer, man véd, den kunne røde og hvide Blomst, der ogsaa kaldes „Kristi Blodsdråbe“.

Selve Huset var opført af Bindingsværk, saa Bjælkerne var synlige udvendig. Bindingsværket var tjæret sort, men Muren imellem var kalket hvid. Som om det ikke var fint nok, havde man streget hele Mur-

værket af med Blaåt som Linjer i en Stilebog. Rundtom paa og mellem disse Linjer krøb i Hundredvis summende Bier, der livagtigt saá ud som Noder eller Bogstaver med smaa Hjul under.

Greven tænkte: Hvis Madeleine saá dette Hus, vilde hun klappe i Hænderne og sige: — „Aah, giv mig det i Julegave!“ Men ved Tanken om Madeleine rynkede han Brynene.

Greven var en Herre, der havde Orden i alle Ting, han slog nu efter i sin Tegnebog og fandt ud, at i Huset boede to unge Folk, der gik paa Høstarbejde hos ham. Han tænkte sig om. Hans Hukommelse var lige saa godt indrettet som de amerikanske Kontormøbler, hvor alle Skuffer lukkes af paa samme Tid, men ogsaa lukkes op i et eneste Nu. Han kunde gemme — og glemme — et Ansigt i Aarevis, skulde han bruge det, vidste han straks i hvilken Skuffe, han skulde søge. Saaledes fiskede han nu Ansigterne frem paa de to unge glade Folk. Det var dem, der var saa forelskede i hinanden, at de altid fulgtes og altid arbejdede sammen. Det var dem, der havde bedt om Lov selv — uden Hjælp — at bygge Huset, de skulde bo i. Det var dem, der havde flyttet seks Æbletræer en Nat, skønt Godsforvalteren sagde, de var alt-

for store til at omplantes — men se, det var altsaa lykkedes.

Der var ingen i Nærheden. Grev Sylvain kiggede indad Vinduet. Der var blot en eneste Stue, men den var saa net, at den gjorde det af for fire hele Fløje. I hvert Hjørne stod til Stads en blank Spyttbakke med kruset Papir og hvidt Sand. Gulvet var af Sten, lagt i Figurer som Gulvene i Pompeji — om end ikke saa kunstnerisk. Midt for den ene Væg var en Seng med fire Stolper, og opad Stolperne var malet smaa røde og blaa Blomster. I Stedet for Tæppe var bredt et nystroget Bomuldsforklæde ud over Sengen, og paa smaa Søm slaaet ind i Bjælken mellem Sengestolperne hang grønne Kranse flettet af vellugtende Urter. Henne paa Ildstedet stod Kobberpotterne paa deres tre Ben, saa blanke, som havde de dyppet Poterne i Ild og glemt at viske dem af bag-
 efter.

Greven gik bagom Huset. I en Balje laa Smaatøj, og paa en Snor mellem to Hyldebuske hang smaabitte Strømper og Særke og Trøjer. Vinden førte Tøjet frem og tilbage, som naar man bevæger en Gynge med smaa Børn, og de siger: Højere! højere!

Han maatte se nærmere paa de Særke og

de Strømper, og derved blev han vår, at lige i Læ af Buskene, saa hverken Sol eller Vind kunde gøre Fortræd, stod en lille Tremmekasse af den Slags, man bruger til at forsende Smaagrise i. Den var malet rød med hvide Stjerner og sat paa Gænger. Og i denne Grise-Kasse-Vugge laa to smaa Børn og sov. Grev Sylvain bøjede sig ned, det morede ham næsten lige saa meget at se paa smaa levende Børn som at studere Snegle eller kigge Stjerner.

De var saa røde i Ansigterne, de smaa Puslinger.

— De har for meget over sig i denne Varme, tænkte han og lettede Dynen til Side, men da saå han, at de ikke blot var røde i Ansigtet, men paa hele Kroppen — de havde nemlig ikke andre Klæder paa end en Mælkeflaske bundet om Halsen, og den var tom — ja, helt ud paa de smaa Tæer. Ikke blot røde, men hovne, forstukne, der var Vable ved Vable, saa tæt, at man ikke kunde faa Plads til Spidsen af en Finger for lutter Vabler. Og nu begyndte det ene Barn at røre sig og fægte med Arme og Ben, og saa det andet. De smaa Hænder fo'r snart op i Ansigtet, snart ned paa Maven. Greven indsaå, de havde sparket af sig og var blevne

handlede Legemer. Engang som Dreng var han faldet med Ansigtet i Brændenælder. Men dette kunde ikke være Brændenælder, enten maatte det være Myg eller Myrer — eller Bier. Ja, naturligvis Bier, hele Huset krøb jo med Bier. De arme, smaa Unger! Det kunde være livsfarligt.

Han saá paa sit Ur. Skulde han naa Teglværkerne, var det høje Tid at komme af Sted. Saa stak han — ganske vist noget, der oftere hænder i Bøgerne end i Virkeligheden — en Guldmønt i hver af de smaa Strømper, der hang og gyngede i Vinden som levende Smaaben, der er ude at lege paa egen Haand, svang sig op paa Hesten og skyndte sig bort.

Han besluttede at give Forældrene en Reprimande, fordi de saaledes forsømte deres Smaabørn, han tænkte paa at sende Lægen ned at se til dem, han tænkte paa at fortælle Madeleine om dem.

Men han glemte alle tre Dele, for da han kom hjem, var Madeleine ude at spille Golf, og da Madeleine kom hjem, trak hun sig straks tilbage under Paaskud af Hovedpine. Og Dagen efter skete jo det . . . som vi nu skal høre.

Om Morgenen staar Greven, Vicomten og Madeleine paa den kunstfærdigt smeddede Jernbro, der fører fra Slottet over Voldgraven til den engelske Park. Man er ved at fodre Svaner. Noget hvidt glider ud fra Madeleines vingede Ærme og falder i Vandet. Tilfældigvis ser Greven Papiret falde og ser Madeleine skifte Farve. Men med den Ro, der er ham egen, lader han som intet — og Papiret flyder videre, medens Svanerne snapper efter Brød.

Saa kalder han paa Jean Jacques, giver ham en Ordre, og Tjeneren forsvinder. Lidt efter gaar Grevinden og Vicomten over i Labyrinten, der bestaar af Gange mellem stive Hække. Jean Jacques staar drivende vaad og tilsølet af Mudder ved Søens Bred og rækker sin Herre det vaade Brev. Greven læser det.

— — —

Jean Jacques saå ned i Græsset og ned paa Broen og ned i Vandet, og han var den eneste, som var til Stede og havde kunnet se Grevens Udtryk efter Læsningen af det meget vaade og skæbnesvangre Brev.

Greven red ud, red uden selv at vide hvor, red som en Gal. Da han kom hjem, skælvede Dyret, som var der overgaaet det en Ulykke. Greven smilede, men Smilet var koldt som Maanens Skær over en Snemark, og hans Blik saa haardt, at Jean Jacques, den tro Tjener, slog Kors for sig.

Greven gav en Del Ordre, der i Dagens Løb skulde være udført, og lod saa spørge til Grevinden. Grevinden var kørt ud med Vicomten. Greven gik ned og syslede med sine Snegle. Han klædte sig om til Bordet og ventede, rygende en meget stærk Cigar, til Grevinden og Vicomten med et Minuts Mellemrum og hver fra sin Kant traadte ind i Værelset.

Mod Sædvane bød han ikke Madeleine Armen, men gjorde en Bevægelse, der havde en Befalings Uvægerlighed over sig, og som fik Vicomten til hastigt at bukke for Husets Frue. Naar der ikke var Gæster — og Vicomten hørte jo til „Familien“ — blev Middagen indtaget i „Vinhøst“-Værelset, en

mindre Stue, hvor Væggene var beklædt med Gobeliner forestillende provencalsk Vinhøst i gamle Dage. Madeleine foretrak dette fremfor den uhyre store, øde Riddersal.

Da Madeleine forstod, der skulde spises i Riddersalen, jog det første Gys igennem hende, men hun knejste som en Dronning og lod som intet.

Riddersalen var smykket med Lys som en Kirke paa Allehelgens Dag. Alle Lampetterne, der rakte deres stive Arme ud fra Væggene mellem Ahnebillederne, var tændte, og Vokset dryppede fra dem, stille og uafsladeligt, som frosne Taarer faldt det mod Salens mørktbonede Gulv. Som tavse, aarvaagne Vagtposter stod for Salens Ender de mandshøje Stager, hentet fra Oldtidens hedenske Templer og nu omdannede til at bære snogetykkke Lys. Jernkronen, i hvis Kerteringe var stukket tre Hundrede Lys, hang ned fra Loftet flimrende som et flammende Neg. Dugen var skjult af røde Roser, hvis altfor søde, kvalmende Duft besværliggjorde Aandedrættet og førte Tanken hen paa Blod.

Madeleine studsede . . . blegnede . . . aabnede Munden for at tale, men tav, som om Ordene var faldne gennem et Hul i Jorden for hende.

Suppen, som var kogt paa en af de gamle

Skildpadder, der om Sommeren aad sig trind i Salat og Kæmpejordbær nede i Urtehaven, blev nydt under en saa fuldkommen Stilhed, at man tydeligt hørte Voksdraabernes Fald.

Greven hævede sit Glas, hans Stemme skar gennem Stilheden:

— Vi drikker for den Magt, der driver Mand og Kvinde mod hinanden!

Madeleine saå hastigt over til Vicomten, som med let skælvende Haand førte Glasset til sine Læber — saa gjorde hun som han.

— Drik ud! Vinen er god og gammel! Lad den vederfares Retfærdighed! Men Greven drak ikke selv. Han holdt kun Glasset hævet, som havde han glemt alt andet omkring sig. Der blev ikke draget Aande. Endnu sad Greven med det løftede Glas — som en Trussel mod de to:

— Kærlighedens Skaal! sagde han omsider og drak ud. Denne Gang drak han alene.

I Tavshed serveredes Karperne, de sagtmodige Dyr, som Aar efter Aar vandrer rundt i Dammenes Dynd, stumme undtagen i Fodringsens Time, hvor de nedlader sig til at smaske om Kap med de gemene og graadige Frøer. Karper var Madeleines Yndlingsret, men denne Aften smagte de hende som Skarntyder.

Greven tog Ordet. Han talte spøgende:

— I er saa tavse, I to! Er I trætte af den lange Dag? Har den været anstrengende? . . . Saa glæd Jer, nu falder Mørket paa, snart er det Nat. Men først vil vi drikke med hverandre, denne Vin er jo let og mild som For-
elskelsens første Rus!

Vicomten blev saa bleg, som en solbrændt Soldat kan blive det, og Grevinden hvidnede under det rosa Pudder. Hendes lillablaa Øjne blev angstfuld skøre i Farven, som Krokus i dræbende Frost.

For tredje Gang hævede Greven sit Glas:
— Se, hvor jeg under Jer det godt! Til Ære for Jer har jeg i Dag ofret mine fedeste og fineste Snegle, min lille Videnskabs allerstørste Triumf. Men da Sneglenes Blod er koldt som Høstens Taager, bør det sig, at vi ledsager dem med en Vin, der er hed som en elskende Kvindes Læber. Drik ud, du min højtelskede Gemalinde, og du, min Ven, drik ud! Dette er Troskabens Skaal!

Grevinden spildte af sit Glas, og Vinen randt ud mellem de røde Roser:

— Jeg er ikke vel . . .! Hun gjorde Mine til at rejse sig, men Greven gav hende med Blikket et Tegn og sagde:

— Bliv, Madeleine, du skal se, det gaar nok over!

Saa førte hun Sneglene til sine Læber, men det var, som aad hun sine egne Øjne.

Kunstigt opsatte Guldfasaner bares ind. Fjederhammen stod om dem i samme bruisende Glans, som naar Hannen jager sin Hun.

Smilende pegede Greven paa Fuglene: — Det er sikkert noget saadant, der har foresvævet den nordiske Digter, da han talte om „at dø i Skønhed“. Og han har Ret, Døden i Skønhed er den eneste værdige. Lad os derfor drikke paa, at medens vi fejrer denne blide Sommeraften, at du, Madeleine, naar en Gang det er Himlens Vilje, maa gaa i Døden fager og straalende som hine gyldne Fugle, der drak Solen ind med deres sidste Aanddrag. *Den skønne Døds Skaal!* Og den maa vi alle drikke ud!

Grevinden sank sammen i sin Stol, som saå hun Døden staa og stirre sig ind i Ansigtet. Men Vicomten rankede sig i den Gyldenlæders Stol, saa hans Ryg af Trods var nærvæd at gaa gennem Fyldingen. Han knugede sine Knoer hvide om Kniv og Gaffel. Grevinden aabnede sin Mund til et eneste Ord:

— Sylvain!

Det blev udaandet i en saadan Hjertenskvide, at selv Stene maatte blive rørte — og Greven var ikke af Sten.

— Jeg ser, du er ikke vel. Saa er det bedst, vi gaar fra Bordet. Kun beder jeg dig og din kære Fætter, at I som sædvanlig vil nyde Kaffen ovre hos mig. Der er noget, jeg ønsker at tale med Jer om!

Man rejste sig fra Bordet. Igen gjorde Greven hin lille Bevægelse — i Slægt med en uafviselig Befaling — og Vicomten bød Grevinden sin Arm. Majordomus slog op med sin Stav, og Tjenerne aabnede de porthøje Egedøre og tog Opstilling, medens Parret mere ravede end gik forbi. Greven kom sidst. Han var meget bleg, og Glansen i hans Øjne var ubønhørlig haard.

— — —
Grevinden segnede om i en af de dybe Stole. Hun lignede nu et lille, ynkelig forskræmt Barn, hendes Læber bævede som foran udbrydende Graad. Haarets Lys var slukket. Den svære Knude tog sig ganske taabelig ud — akkurat som de Knuder, taabelige Folk slaar paa deres Lommetørklæder for at huske, hvad de alligevel glemmer.

Dø i Skønhed — Madeleine havde aldrig

læst en nordisk Digter, vidste ikke, hvad en nordisk Digter var for noget. I Klosterskolen læste man ikke nordiske Digtere, og Madeleine havde ikke, som Jean Jacques, tilegnet sig Indholdet af Grevens Bibliotek. Hun tænkte paa Kleopatra og Slangen. Det smertede inde i Brystet, hun havde ondt ved at aande.

Henne ved det sorte Marmorbord, der bares af to liggende Bronzeløver, stod Greven med Ryggen til og lavede Kaffe paa det underlige Apparat, Madeleine havde faaet ham ikke blot til at købe i Wien, men til at lære at behandle af en af Hotellets Opvartere. Vandet sydede og hvislede under Glaskuplen. Bagved ham stod Jean Jacques med Sølvbakken parat. Bakken med dens Kant af dansende Amoriner var en Gave til Madeleine fra Klosterveninderne.

Hun skottede til Vicomten, der med Blikket gav hende et samtidig opmuntrende og advarende Tegn, og hun følte i samme Nu, at hun elskede ham, *elskede ham til Døden*. Det klædte ham at være saa bleg og fattet. Saa vilde ogsaa hun gaa i Døden uden Klage.

— Nu haaber jeg, Kaffen maa smage dig lige saa godt som i Wien — om du da husker saa langt tilbage, Madeleine.

Hun tog imod Kopperne og stirrede med stive Blikke ned i den sortladne Vædske, som saå hun et hæsligt Syn. Kopperne vippede i hendes Hænder som en lille Baad i Storm. Greven bøjede sig galant og tog dem: — Men du ryster jo, Madeleine! Du har da ikke forkølet dig? Og med et: — Tillader du! satte han sig overfor hende.

— Ja, nu kom vi saa vidt! Han gjorde en noget lang Pavse, hvorunder Madeleine mere og mere fik Lighed med en stakkels rædselsslagen Kaalorm, der leder efter et Blad at rulle sig ind i.

— Saadan er Livet, Madeleine, saadan og ikke anderledes! Du var atten, og jeg var fyrre. Det giver en formastelig Aldersforskel. Var jeg syvogtyve, som din kære Fætter, havde du næppe tænkt paa at bedrage mig!

Madeleine strakte bønfaldende Hænderne ud. Vicomten havde rejst sig og stod med samlede Hæle: — Tillad mig . . .

Men Greven maalte ham én Gang op og én Gang ned, som vilde han udregne Længden af hans Kiste, og saå derpaa tværs igennem ham med et Blik, der fik ham til at føle sig som en nøgen Rude i Frost: — Det var mig, der talte!

Varsomt tog han Madeleines forkomne smaa

Hænder, nu var de altid saa rene og fine, varsomt førte han dem til sine Læber, overvindende en nervøs Skælven i Mundvigene, og fortsatte: — Nej, Madeleine, saa havde du ikke forglemt din og min Ære . . . Du har gjort mig meget lykkelig, og du har krænket mig meget dybt. Du burde have sagt: — Kære Sylvain, du keder mig, jeg elsker en anden. Men den Slags Tilstaaelser er jo penible, og tilmed var det ikke, skønt det gjaldt *min* Ære, *din* Hemmelighed alene. Saa nøjedes I med at forbande Skæbnen — og mig! I tænkte paa at flygte eller dø sammen — og I endte med at bedrage den dumme Ægte-
mand.

— Den dumme Ægte-
mand lader sig imidlertid ikke holde for Nar. Jeg gør mig ikke bedre, end jeg er. Jeg ønsker, I skal sone, hvad I har forbrudt. Jeg vil have — og tage — den Hævn, der tilkommer mig!

Madeleine gabede af Skræk som en Fisk, der trækkes op af Vandet.

— Altsaa, du elsker ham? Hun vovede ikke at svare.

— Lad os faa en Ende paa det. Du elsker ham langt højere, end du nogensinde har elsket mig? Madeleine vidste, det gjaldt Livet, og at hun kunde redde baade ham og sig

ved at nægte, men nu *maatte* hun bekende sin Kærlighed. Hun saa Greven fast ind i Øjnene: — Ja!

— Det vilde altsaa ikke mere dig, hvis jeg skød ham ned?

— Hr. Greve . . . !

— Jeg taler med hendes Naade, Hr. Vicomte!

Gennem Madeleines Hjerne fløj den Tanke, om hun ikke skulde kaste sig for Grevens Fødder og bede om Tilgivelse, men Udtrykket i hans Ansigt var saa forstenet, at hun lammedes og hverken kunde røre Haand eller Fod.

— Jeg læser Svaret i dit Blik, det vilde *ikke* mere dig! Altsaa indvilliger du i, jeg tager en anden Hævn? Og om du end i første Færd skulde finde den besynderlig, ja maaske rent ud taabelig, vil jeg bede dig ikke le for tidligt. Naar jeg har svoret Hævn, er det min Agt at tage den, med Rente og Rentes Rente. Er du saa rede til at underkaste dig den Straf, jeg bestemmer?

Madeleine gispede et „ja“. Blot Emile blev skaanet, var hun rede til at ofre sig selv.

— Tak, Madeleine! Og nu De, Hr. Vicomte, er De af samme Mening som hendes Naade?

— Hr. Greve, jeg indrømmer . . .

— Hr. Vicomte, De indrømmer, at De elsker min Hustru, ikke sandt?

Vicomten stod med samlede Hæle, og med en Følelse, som stod han foran en hel Armé, sagde han: — Jeg elsker Madeleine, som aldrig nogen Kvinde er bleven elsket.

— Saa saa! Ingen Fornærmelser. Hvad vover De at vide, hvor meget eller hvor lidt *jeg* har elsket Madeleine? Men nu elsker De hende saa højt, at De for hendes Skyld er villig til at give mig en hvilkensomhelst Oprejsning, jeg maatte finde for godt?

— Hr. Greve, jeg paatager mig Skylden for os begge og er rede til at give Dem enhver Satisfaktion, Deres Ære maatte kræve

...

— Godt, saa er vi enige!

Og nu indtraadte en Pavse, hvor man kun hørte Kaminurets ubønhørlige Tikken og Fluernes Summen.

— I er parate? De bøjede deres Hoveder som paa Tælling.

— Til alt, om det saa var til Døden?

— Til alt, Hr. Greve!

Greven ringede. Jean Jacques gled lydløst over Gulvet med Armene tæt ind til Legemet og Haandfladerne stærkt bøjet ud:

— Lad Avtomobilen være rede om ti Mi-

nuter! Sørg for, Vicomtens Bagage bringes ned. Jeg har ikke Brug for Chauffeur, jeg kører selv.

De tre var igen alene. En frygtelig Mistanke slog ned i Madeleine, hun vovede ikke at udsige den, men hendes angstbristende Blik røbede hende. Greven saå paa hende: — Det er for sent at skifte Beslutning! Han vendte sig til Vicomten: — Vær saa venlig at gaa ud i Forhallen, om ti Minuter kommer jeg efter!

Madeleine gjorde en Bevægelse som for at ile efter Vicomten. Et Blik af Greven naglede hende til Stedet. Da Døren havde lukket sig, sagde han: — Og nu, Madeleine, har jeg kun at sige dig et sidste Godnat. Det er ikke sikkert, vi ser hinanden mere. Ræk mig dine Hænder til Afsked og lad mig holde dem i mine som den Dag, jeg hentede dig fra Klostret. Da skælvede de og var kolde som nu . . . men jeg fik dem rolige, jeg fik dem varme . . .

Han slap de to Hænder, der faldt ned, som manglede de Kræfter til at holde sig oppe. Han ringede, og Lucie, Kammerjomfruen, stod i Værelset.

— Hendes Naade er træt og ønsker at komme til Ro . . . har De forstaaet mig!

Med sænket Hoved gik Madeleine over Gulvet, førende sit grønne Slæb som en syg Kaalorm sin Hale. Grevens sidste Ord var henvendt til Lucie: — Før Grevinden til Brudekamret!

— — —

Madeleine havde aabnet sin Mund til et Skrig, men den gled til igen som en Brønd, der skrider sammen.

Brudekamret . . .

Havde Greven sagt: — Før Grevinden ned i den gamle Fangekælder og lænk hende paa Hænder og Fødder! Det vilde ikke have vakt en saadan Gru som det ene Ord: Brudekamret!

Men hun vidste, Greven var uden Barmhjertighed. Hun mindedes, han i en fortrolig Stund havde sagt: — Hellere dø Døden tyve Gange end lade en Fornærmelse uhævnnet!

Lucie gik forrest, bærende den svære Sølvstage, hvis tændte Helligtrekongerslys kastede et vemodigt flakkende Skær ud i de store mørke Rum. Mod Sædvane var Slottet paa denne Aften slukket som ellers først hen under Midnat. Madeleine gik af Angst som i Vildelse. Tydeligt genkendte hun de milde Dufte af Møblernes Sandel og Violtræ, dog

følte hun sig som paa Steder, hvor hendes Fod aldrig havde traadt.

For hendes Skyld havde Sylvain Aaret før ladet en Suite Værelser istandsætte og i Stedet for de gamle, mørke Gobeliner ladet Væggene over de nye lyse med Skildpadde og Perlemor indlagte Birketræspaneler beklæde med lyst blomstret Silkebrokade. Lofternes alvorlige, kapelagtige Hvælvinger var op-livede af legende Eroter, der trak Rosen-ranker imellem sig, og de aarhundredgamle, sorte Egegulve var dækkede af Tæpper, blaa og smilende som den lyse Sommerhimmel; Tæpper saa dybe og bløde, at Fødderne sank ned i dem som i Mos, og Sporene blev staa-ende som Spor i Sne.

Men for Madeleines Øre kimede med Domme-dagsklang det ene Ord: Brudekamret.

Hun akkurat saa meget som standsede foran den Dør, der førte ind til hendes og Grevens Sovegemakker — saa gik hun videre, efter Lucie, over i den ubeboede Fløj. Her var Luften, trods Sommer og Sol, kølig og haard. Fra dybtudskaarne Skabe og ældgamle Vægtæpper udstrømmede fjerne Tiders sære støvede og muldnede Lugte. Magtesløst fam-lede Lyset — som altfor svage Fingre ved en Laas — ved de triste Møbler, der suk-

kede og gav sig som i fortvivlet Længsel efter deres for Aarhundreder siden afdøde Ejere. Eller det sneg sig hen over de mægtige Kaminers Vaabenskjolde og gyldne Stamtræer, der i Stedet for Frugter bar afblegede Menneskeansigter.

Det var som en Vandring gennem Gravkamre ind til selve Døden . . . Og her havde Madeleine gaaet den første Sommer ved Sylvains Arm, gaaet som i Eventyrets hellige Have og med liflig Gysen hørt ham genfortælle hvert Sagn og hver Sandhed, der knyttede sig til disse Rum . . .

Lucie biede paa sin Frue i den stenlagte Forhal, der dannede Fodenden af det sydlige Taarn. Det ganske lave buede Loft bares af plumpe Stenpiller, foroven hugget ud som Menneskehoveder, forneden sammensnoet som Slangbundter. Her førte Vindeltrappen, der var boret ind i selve Murværket, som en rund Brønd ned fra Brudekamret . . .

— — —
Og nu var Madeleine alene. Indelukket. Lucie havde stillet Stagen fra sig og gjort Mine til at hjælpe ved Afklædningen, men da Grevinden tankeløst rystede paa Hovedet, var hun gaaet med sin sædvanlige dybe Nejen

og Ønsket om „en velsignet Nat“. To Gange havde hun drejet Nøglen om i Laasen udefra.

Madeleine sad med Hænderne for sit Ansigt, saa smalle og tynde var de, at Lyset skinnede blodigrødt igennem dem — af Skræk glemte hun at lukke Øjnene.

Det gav et Sæt i hende. Hun hørte en Tuden — som et mægtigt, saaret Dyrs Klagen. Saa besindede hun sig: Det var Avtomobilen, der kørte bort, ikke andet . . .

Ikke andet! Emile og Sylvain! Hvorhen? Hun gispede forsagt. — Emile! Emile! Ak, de var langt borte. Nu lød det som en fjern Spinderok, og nu var ogsaa den Lyd forsvundet. Men gennem de aabne Vinduer hørte hun Bladenes Susen og Rislen og Klapren og Vandets bedrøvede Puslen ved Borgens Fod. Dernede var Fangekældereren, som Sylvain ikke engang havde tilladt hende at bese: — Thi saa vil du ikke sove roligt den første Uge!

Uden ret at vide af det, havde hun sat sig i Højsædet under den af to Spyd baarne Baldakin — hvor hun sad med Sylvain den første Aften. Hun tog Hænderne fra Ansigtet og saá sig om. Alt var uforandret. Der stod som en oprejst Kiste det gamle venetianske Ibenholts Skab, hvor Brude-

kjolerne hang Side om Side, den ene mere stiv og strunk og ærefrygtindgydende end den anden. Kun én var hvid, hendes egen. Den lignede ingenting ved Siden af de andre. I Skabets Bund stod, foran Kjolerne, alle de hvide og rosa og gullige Sko, somme med opadvendte snabelagtige Spidser, andre brat afskaarne, nogle flade og andre med Stylehæle, Sko, der kun var traadte én Dag og aldrig siden blev baaret. Madeleines lignede et Par Barnesko, som ved en Fejltagelse var kommen med. I et Jernskrin paa Bordet laa Brudekronen og Sløret, der var gaaet i Arv i Slægten siden det femtende Aarhundrede.

Madeleine havde følt en underlig Frysning, da man pressede den tunge Brudekrone ned paa hendes Hoved, og da Sløret blev slaaet for hendes Ansigt, havde hun snappet efter Vejret, som om en Haand havde taget hende om Struben — skønt hun den Gang intet vidste om *Madeleine af Valois*.

Sengen stod i al sin Majestæt langt ud fra Væggen, der var draget med svære folderige Tæpper. Fra Sengehimlen randt det tunge Fløjlsom Strømme af mørkt Blod.

Mellem Sengen og Væggen var bibeholdt fjerne Tidens „ruelle“, den lille ofte saa

skæbnesvangre Smøge, hvis ene Ende var lukket med et bevægeligt Tæppe, medens den anden afsluttedes af den dragne Mur. Mellem disse Tæpper var Plads til at skjule, hvad og hvem man ønskede.

Kun en eneste Nat havde Madeleine sovet her. Sylvain havde bøjet Knæ for hende, da han førte hende over Brudekamrets Tærskel, og hun havde skælvet som en Fugleunge i en Haand. Men da Morgenens kom, og Solen skinnede ind gennem de smalle Vinduesgitre, havde hun jublet af Fryd og atter og atter foran det fugtplettede Spejl prøvet Sylvains Morgengave, den syvradede Perlekæde. Lykkelig havde hun danset om paa Brudetæppet, hvor alle Slotsfruers Navne var syet kunsthærdigt ind mellem Stjernebilleder og smaa Blomster i straalende Farver. Hun havde undersøgt dem alle og studset, da hun så et „Madeleine“, der laa som et Kid paa en Eng mellem smaa blaa Blomster men var gennemboret af røde Pile, ja, som stungen til Døde. Hun spurgte, og Sylvain svarede med en Latter.

Men da det atter blev Aften, og Stjernerne begyndte at drysse deres hvide Fnug om Kap med Kirsebærtræernes Blomster, førte Sylvain paany sin unge Hustru op i Brude-

kamret. Han trak et Tæppe til Side og viste hende det raa Murværk, og medens Stjernerne tindrede gennem Kamrets syv høje, urimeligt smalle, stængede Vinduer, fortalte Sylvain Historien om Madeleine af Valois, den utro Hustru. Og Madeleine, den lille ny Grevinde, krøb sammen i hans Arme og følte Angsten som en isnende Maske lægge sig over hendes Ansigt. Derefter var de gaaede ned og havde taget i Besiddelse de store venlige Soveværelser i den beboede Fløj, og aldrig siden havde Madeleine vovet sig op i Brudekamret.

Aldrig siden . . . før i Gaar . . . da hun og Emile . . .

Hun sad i Højsædet under Baldakinen. Helligtrekongerslysene flakkede, som om Vindpust fra den stille Aften blev ved at stryge ind over dem. Hver Midnat kom den utro Madeleine som et Taagesyn — man kunde ikke høre hende komme, men rakte man Hænderne ud for at gribe efter Synet, tog man i en forunderlig kold Luftning, selv om det var den luneste Midsommernat.

Saaledes lød Sagnet:

Hun kom som et Taagesyn op fra Søen, hvor hendes Lig drev rundt, saa længe til Fisk og Fugl havde skaffet det bort, steg

op gennem Vindeltrappen — alle Lys sluktes af hendes Aande, hvor hun kom frem — og famlede sig Vej ind i Brudekamret hen til den lille snævre ruelle. Dér løftede hun med sine Taagehænder det lange Forhæng til Side, saa Stenmuren blev synlig, og saa begyndte hun med sine stakkels Fingre at ville løsne de svære Sten. Skønt hun blot var af Taagestof, dryppede Blodet fra hendes Fingerspidser, Mærkerne paa Gulvet beviste det, og hendes Suk og Stønnen lød saa rædselsfuldt, at selv kloge, gamle Mennesker følte det, som om deres Hjerter blev knuget og klemte.

Madeleine saá den hele Begivenhed for sig, og Haaret rejste sig paa hendes Hoved, som skulde det, der én Gang var sket, atter foregaa med hende selv: — Greven var borte, paa Jagt vel, og ingen ventede ham hjem. Grevinden havde hos sig en Mand, som hun elskede, og de var meget ukloge i deres Adfærd. En skønne Dag hørte de Grevens Signal, men i Stedet for nu straks at lade Elskereren fly, da Manden var nær, skjulte Grevinden ham bag Forhængen. Selv lod hun sige, at hun var syg og lidende.

Men Greven har Næse som en Rovfugl, han véd, gennem Lugten alene, at hans Hu-

stru holder en Mand skjult i sit Kammer. Nu klager hun altsaa over Sygdom og ønsker kun at sove i Fred: — O, ja, som du vil, svarer Borgherren, men han sætter sig paa Sengens Kant og kærtegner sin Hustru. — Det er saa længe siden, jeg var hos dig, og mine Tanker har ledt omkring som forvildede Fugle, der ikke kan finde hjem til Reden. Det var, som havde dit Hjerte skjult sig. Nu er jeg hjemme igen, og saa ømt hænger min Elskov ved dig, at enten du er syg eller sund, maa jeg være i din Nærhed. Jeg har samlet og gemt paa en stor Mængde Kærtegn, der skal være min Gave til dig. Du skal have dem alle, du alene. Din Mund skal blive som den røde Ild af mine Kys, og naar jeg favner dig, skal du skælve af Fryd som Løvet paa det Træ, hvis Blade aldrig falder i Ro . . .

Saadan taler han men med mange flere Ord. Ordene blomstrer frem paa hans Læber, medens hun bliver mere og mere hvid. Uden at drage Aande staar bag Tæppet hendes Elsker, og han véd, at om han rører sig, er han fortabt og hun med ham. Men medens han staar dér, uden at kunne se gennem det mørke Forhæng, er det, som om noget blinkende blaat først blænder hans

Øjne, saa borer sig ind i dem. Det er Grevens Blik.

Saa kalder Greven sine Tjenere ind. De skal bære Maden frem og Vin, her hos den højtelskede Hustru vil han stille Hunger og Tørst og slet ikke forlade hende noget Øjeblik.

Han kalder andre Tjenere ind og hvisker til dem, at saaledes skal de gøre og slet ikke anderledes, hvis de har Livet kært.

Det festdækkede Bord bæres frem og stilles hen ved Sengen. Greven byder sin Gemalinde at spise og drikke, og hun tør ikke andet, skønt hun føler Tungen som begroet med Skimmelsvamp. Han kalder flere Tjenere frem. Musiken skal komme. Og i ærbødig Halvkres om Sengen staar Musikanterne med Lut og Fløjte og Viola da Gamba, og de, der kan synge, synger til og slaar Harpen med de mange Streng.

Men nu aabnes Døren, og ind træder flere Tjenere, de bærer Kar med læsket Kalk og paa deres Ryg store Byrder af Sten.

— Elskede, siger Greven til sin Hustru, tag dig ikke Forstyrrelsen nær. Det synes mig, Muren er for tynd, Blæsten piber ind mellem Stenenes Fuger, den maa stænges ude. Men for at Lyden af Folkenes Syslen

ikke skal gøre dine Øren Fortræd, lader jeg Musikken være ret flittig saa længe!

Grevinden føler Tungen visne i sin Mund og Blodet fryse i Aarerne som Vandet i smaa Bække de meget haarde Vintre. Men hun er tavs og røber intet.

Saa lægges der Sten paa Sten, saaledes som det ene Minut lægges over det andet for deraf at danne Evighedens Mur. Og Tjenerne gør sig inderlig Omhu, de vil ikke krænke Greven. Hvor Stenene ikke slutter tæt, fylder de ud med Kalk. Intet, hverken Blod eller Taarer, kan sive ud gennem denne Mur. Arbejdet skrider let og hastigt, fordi det ledsages af Harpespil og ømme Fløjte-toner.

— Syng os en Sang! byder Greven, og hans Gemalinde, der er hvid som en Dødning i sin Kiste, aabner Munden og fremsiger et Kvad, hvori hun røber sin Brøde og udsiger al sin Elskov, men hun véd ikke selv deraf. Den sidste Sten fældes ind. Tjenerne gaar.

— Ogsaa I kan gaa! siger Greven til Musikanterne.

De to bliver ene. Solen gaar ned. Alle Ting er stille. Grevinden er sunken om i Puderne, hun aander sagtere end et Blad.

Hendes Husbond bøjer sig over hende: — Nu kommer Natten, den store og stille. Dyrene gaar til Vandet for at drikke. Mødrene lægger deres Sidstfødte til Brystet. Træerne søger Næring med Rod og Krone. Nu kommer jeg til dig med Skatten, jeg har samlet til dig alene. Og du er jo rede! Din Længsel kalder paa min, som Stjernerne i Havet kalder paa Himlens Stjerner. . . .

Hans Stemme er blid og øm. Da høres inde fra Muren en svag Puslen, som naar en Mus kradser bag et Panel — og Stilheden bliver dybere end den dybeste Brønd. Langsomt, langsomt skrider Natten henover Jord og Himmel, og det bliver Morgen paany. Greven viger ikke fra sin Hustrus Side.

Tjenerne frembærer Brød og Frugt og Vin, men da Grevindens Mund er som en lukket Musling, vrister Greven den op med sine Hænder og hælder Vin deri.

Henunder Aften høres atter en svag Puslen inde bag Stenene, som fra en Fugl der med sin Vinge strejfer Vinduernes Glas. Grevens Kærtegn er som en Helvedes Ild, og hans Hustru fortæres af Flammerne. Men indenfor Stenene er der stille som i en Grav.

Tredje Dags Morgen lyder der et Suk. Et eneste kun. I det samme rejser Grevinden

sig, strækker Armene ud og drager sit Vejr i et Suk, der ligesom besvarer Sukket inde fra Muren. Saa falder hun sammen og er død.

Men Greven bærer hende hen til Vinduet, aabner det og støder hende ned i den dybe Voldgrav, og saa stor er hans Magt, at Ingen vover at fjerne Liget, der bliver ved at drive rundt om Slottet som en Svane, der ikke kan finde sin Rede . . .

— — —

Madeleine er uden en Tanke. I hendes tomme Hoved lyder en ensformig vedvarende Susen, som i store Skove naar Stormen kommer vandrende. Hun er ganske tom. Et stakkels lille Hylster, der før omsluttede et rødt og glad bankende Hjerte. Nu bare et tomt sølle Rør, hvorigennem Angstens Storme suser.

Hun føler sig iagttaget, beskuet og fordømt af en Skare stift stirrende, døde Meneskeøjne. Alle er de rettede mod hende i mørk og skrækkelig Strengthed. Hun prøver at gøre sig mindre, at krybe helt sammen, men Øjnene aflader ikke med deres ubevægelige, truende Stirren.

Det er Kaminen, andet ikke. Dens mægtige Røgfang skraaner helt op til Loftet som

en uhyre pyramideformet Sarkofag, paa hvis Forside — som nede i Salene i den ubeboede Fløj — er afbildet et gyldent Stamtræ med Menneskeansigter i Stedet for Frugter. Saa ægte er Træets Guld, og saa godt er Ansigterne malede, at det i Skæret fra de spæde flakkende Helligtrekongerslys ser ud, som om Grenene staar i Luer, og Pupillerne udvider sig under den vrede Stirren.

Som Taarer pibler nu Tankerne frem. Madeleine ser for sig den vindhastige Vogn fare gennem Mulmet som en Pil, der borer sig dybere og dybere i Nakken paa et flygtende Dyr.

Det lille tomme Hylster, der til daglig hedder Madeleine og er Grevinde, fyldes paany af en Uro og Kvide saa stor, at hun er nærved at sprænges. Stundom fornemmer hun det, som var hun selv den mørke, tavse Jord, hvorover Avtomobilen kører. Natten er stor, og langt, langt snor sig de stille Veje, ind og ud, hid og did, som Fugle, der flyver i Luften, som Solen, der tegner paa Vandet.

. . . Og dér kører Sylvain med Emile, som hun elsker! Med Emile, som . . . Kører de mon ad Vejen, der fører ind gennem Dødens Porte?

Madeleine vakler hen til de syv Vinduer, der danner Taarnets Halvbue. Hun ser ud ad det ene, hun ser ud ad det andet — ned for dem alle hænger det samme sorte sølv-indvirkede Tæppe, lig dem, der ligger over Sarkofagerne i Kapellet med Sylvains afdøde Forfædre. Skønt Tæppet er let som Natte-luften selv, er det ikke Madeleine givet at løfte den mindste Flig deraf. For bedre at se puster hun de bævende Helligtrekongers-lys ud — og er som indemuret af Mørke.

Blodet gaar under hendes Kinder. . . . Er det Meningen, kan det tænkes, at Sylvain . . . ? Først myrde Emile og saa . . . ?

Nej, nej, Sylvain er god. God — men ret-færdig og ubønhørlig. Og dette er Brude-kamret, hvor hun og Emile har krænket Syl-vain og derigennem alle Slottets Herrer før ham.

Nu forstaar hun slet ikke, at det kunde ske. Og netop her. Men det var Emile, som havde overtalt hende. Han havde fyldt hende med sit Mod, saa det svulmede i hende som Saften i de blaa Druer paa Muren.

Og i Emiles Nærvær havde hun haanet og spottet alle de strenge Borgherrer og Borg-fruer med deres lukkede Læber og skarpe Bryn, havde peget Fingre ad dem og lyde-

ligt erklæret, at Sylvain, den gamle Mand, fortjente sin Skæbne.

Midnatstimen var nær. Madeleine følte det, som om Viseren langsomt bevægede sig rundt i hende, drevet af Hjertets ustandselige Tikken.

Hun troede slet ikke paa Spøgelser og Gengangere, slet ikke, absolut ikke — alligevel mærkede hun saa tydeligt og tæt den stærke Kulde, der sagdes at være Varsel om den utro Madeleine af Valois' Komme. Mørket lukkede sig om hende, det trængte ind gennem Øjne og Øren, Næse og Mund, hun druknede deri. Hun gispede efter Vejret. Med Hænderne udstrakt ravede hun rundt for at finde den Æske Tændstikker, der maatte være et Sted — men alt, hvad hun rørte ved, føltes som overtrukket med en iskold fugtig Hinde. Endelig . . .

Og atter brændte de armodige Helligtrekongerslys, og fra Kaminen nidstirrede Øjnene mellem det gyldne Bladehæng paa Stamtræets Grene. Men nu ængstede de hende ikke mere.

Det fæstnede sig roligt i hende, at her skulde hun tilbringe Natten, og da hun var meget træt, gik hun hen til Sengen og adskilte de tunge røde Forhæng. En lille na-

turlig Tanke var slaaet ned i hende: Hun var ikke vant til at sove uden Natkjole. Hun var vis paa at komme til at fryse, skønt de smaa blaa Battistnatkjoler, Sylvain havde skaffet hende fra Indien, jo var tyndere end Flor, og skønt det var Sommerdage. Men nu saá hun, at ved Sengens Hovedgærde var lagt frem saavel Natkjole som Silkenet til Haaret, og hun kom saa i Tanker om, at ved Siden af Brudekamret var et lille Paa-klædningsværelse og et Badekammer.

Hun aabnede Døren, jo, paa Toiletbordet, der var af rød kinesisk Lak med gyldne Pagoder og gyldne Broer over røde Damme, laa, som Lucie plejede at ordne dem, alle Madeleines Kamme og Børster, og stod alle hendes smaa Daaser med Navnetræk og Krone i Smaragder. Hun satte sig paa den Stol — ogsaa af Lak og med forgyldt Rørsæde — hvor hun Dagen før havde siddet og rettet paa sit Haar, medens Emile ved samme Spejl var en Evighed om at pusle sin Nakkeskilning i Orden.

Spejlet — var borte.

Madeleine slog Haaret ud, Hænderne var for trætte til at føre Børsterne, og hvor var Lucie? Saa stoppede hun Haaret ind i det røde Net og lod det være godt med det.

Hun saá paa sine Negle, virkelig, de kunde trænge til lidt Glans, men Manicuresagerne var ligesaa borte som Lucie. I Grunden var det et lifligt lille Værelse og saa lille, at Hellichtrekongerslysene virkede som en hel Illumination. Madeleine vidste, at Sylvains Farmor havde ladet det indrette. Alt var af samme seglrøde, haarde glinsende Lak, Paneler, Vinduesrammer, Karme, ja, selv Dørens Fyldinger. Paa Gulvet var blot en Maatte af Straa, bemalet med Siv og Flodvækster, lysegrøn som et stille Vand, hvor Fiskene laa og dovnede i Solen.

Saa løftede hun Stagen med sine søvntrætte Hænder og bar den ind i Brudekammeret. Med Besvær hængtede hun op alle de Hægter, der saa dumt var anbragte i Kjolens æblegrønne Ryg.

Aldrig, aldrig havde hun ligget roligt og ladet Emile mure inde og taalt Sylvains Kærtegn. Aldrig! Før havde hun bidt ham i Struben, som Ilderen bider Hønsene. Eller plukket hans Øjne ud med sine Fingre . . .

Madeleine sad paa Sengens Kant med Fødderne i de smaa røde Maroquins Tøfler, hvortil Sylvains Bogbinder skaffede Skindet. Hendes Tanker spurgte i Øst og raabte i Vest: — Hvor er han? Hvor er Emile? Hun

tog en fast Beslutning og blæste for anden Gang Lysene ud. Hun vilde knuge Hænderne sammen og sove fra det Hele . . . Sengen var blød og bar hende saa let.

Langt borte en Lyd som af en snurrende Rok! Langt borte . . . nærmere . . . en Raslen . . . og saa en Tuden, som om alle Parkens Ugler i samme Nu klagede sig ud i Natten.

Madeleine stod paa Gulvet, stod ved Vinduet, løsnede Haspen og lyttede, medens hun kastede Blikket som en Snøre langt ud i Mørket. Men der var intet at høre, intet at se.

Den nedhængende Himmel var myldrende fuld af Stjerner, der som Millioner af sølvglitrende Smaafisk stak Hovederne op af Himmelhavet og snappede efter Luft — men Jorden dernede var sort og lukket som en Kiste, hvis Laag er sømmet til.

Avtomobilen var standset, altsaa var Sylvain kommen hjem. Og nu — nu hørte hun hans faste Skridt over Jernbroen. Men hvor var Emile? . . . Hvor var . . . Emile?

Hun tog sig selv i Ed paa, at hvis hun næste Morgen erfo'r, Emile var død, vilde hun — uden Betænkning — styrte sig i Søen.

Saa kunde Sylvain lade hendes Lig svømme om i al Evighed, som han fandt for godt.

Og hun var overbevist om, at Emile var død. *Død som en Mand*. Taarerne styrtede frem. Det var hende, der havde jaget ham i Døden. Han var død, fordi han elskede hende saa højt.

Da hørte hun midt i al sin Kvide en Lyd, „som naar Mus gnaver bag et Panel“, og hun vidste i samme Nu, at Madeleine af Valois, den utro Grevinde, var paa Vej op gennem Vindeltrappen. Hun kunde ikke røre Haand eller Fod, ikke en Gang klapre med Tænderne. Kun Hjertet hamrede som en Helvedesklokke.

Men hvad var det? . . . Madeleine af Valois bestod af Gus og Genfærdstaage, og slæbte hun end paa sin fredløse Jammer, *saa tungt* kunde hun ikke træde i Trappen. Det var ikke muligt.

Og nu var Madeleine sig selv igen. Udvendig rolig, indvendig fnysende. Den, der gik rundt og rundt, nærmere og nærmere, med saa faste Skridt, var ikke blot et Menneske af Kød og Blod, men en *Mand*. Og derfor fnøs Madeleine, saa hendes Næsefløje bevægede sig og spredte kold Luft som en Vifte.

Om hun skulde kæmpe paa Liv og Død!
 . . . Oh, hun hadede Sylvain, hun foragtede ham. Hun frygtede ham ikke, slet ikke, ikke mere. Hadet groede i hende, det voksede hende højt over Hovedet, det spredte sig til alle Sider som en af de mægtige tropiske Planter, der sprænger Drivhusenes Loft og Væg.

Trinene derude blev tungere og ligesom mere tøvende. Og nu skelnede hun, at der var to og ikke én paa Vej opad.

Hadets vældige Træ visnede i et eneste Sekund, smuldrede hen, blev til intet.

Emile dræbt . . . myrdet . . . nu kom Turen til hende! Hun havde i Klosterskolen læst Revolutionens Historie, tre tykke Bind, der ikke var lige morsomme at komme igennem, men hun huskede alle Rædslerne, de var kun, som Vinterfluer, sunkne i Dvale, nu krøb de frem. Madeleine korsede sine tynde Hænder over Brystet, hun følte Dødens Komme. Det begyndte ved Fødderne . . . som en Lammelse, og det steg . . . Nu tøvede de udenfor Døren . . .

En Tanke ramte hende som et Stenkast lige i Hjertet: Kom de slæbende med Emiles Lig? Var *det* Hævnen?

Hun gav ikke en Lyd fra sig, da Nøglen

vredes om i Laasen. Døren skreg paa sine Hængsler, og et Menneske traadte ind i Mørket.

Døren blev smækket i og Nøglen atter drejet om. Skridt fjernede sig, hastigt som en Flugt, en styrtende Flugt ned gennem Vindelen. Hvem det saa var, *han* og *hun* var nu indelukkede i samme Fængsel!

Madeleine stod endnu med de tynde hvide Hænder korsede over Brystet, som en af de udskaarne, ormædte Træhelgeninder nede i Kapellet. Det, hun vilde sige, hvis ikke Tungen laa i Munden som en død Museunge under en Kampesten, var: Hvem dér? Og helst med Værdighed.

Men han, der stod indenfor Døren, havde aabenbart ikke travlt med at røbe sig. Han stod ret op og ned, ret ned og op; ikke en Lyd.

Saa et Skridt frem, en dyb Vejrtrækning, et Skridt igen og atter den dybe Vejrtrækning. Madeleines Næse stod paa vid Gab ...

Sylvain havde engang sagt og ikke uden en vis Foragt: — Vor kære Gæst parfumerer det ganske Provence med sin „Ambre dorée“, blot han ikke jager de gode Languster bort fra Kysten!

Madeleine kunde i dette Nu, saa haardt

hun end hadede Sylvain, næsten velsigne ham for de Ord. Det begyndte at smile i hende, inde i Hjertet, saa i Øjnene og om Munden, saa smilede og lo alle Fingre, og Haaret knitrede af Fryd inde i sit røde Maskefængsel.

— Emile!

Et: Emile! langt som Nattergalens længste Tone, og saa et helt Kvidder af: — Emile! Emile! Emile!

Før Manden fik aabnet blot sin Mund paa Klem, hang Madeleine om hans Hals og spurgte mindst ti Gange i Træk om det eneste, hun strengt taget ikke havde behøvet: — Er du levende, Elskede? Er du levende, Emile?

Vicomten svarede i fuld Overensstemmelse med Sandheden, at, jo, han var levende, men forresten var han saa forfjamsket og forstumlet, som havde han den sidste Time ligget inde i en tilspigret Tønde og trillet rundt i Bjerg og Dal. Det sagde han ikke, men saadan opførte han sig.

Madeleine blev ved at famle omkring paa ham, som vilde hun ikke blot aldeles overbevise sig om, at han virkelig var levende, men ogsaa, at han havde alle sine Arme og Ben, Øjne, Øren og Tænder, ja, som om

hun vilde forvisses om, at der ikke manglede en Knap i hans Kjole. Der manglede ingen Knapper.

— Fortæl, sagde Madeleine, hører du! Skynd dig, fortæl det alt sammen!

Vicomten trak Vejret, som om Flippen besværede ham: — Kan vi ikke faa tændt Lys? Og Madeleine hittede Tændstikkerne, og de sidste Stumper af Helligtrekongerslysene blev tændte.

Men derpaa flygtede Madeleine over i den fjerneste Krog, og da Vicomten vilde følge efter, strakte hun Hænderne ud: — Nej, bliv dér, bliv dér, man kan jo se os! Vicomten gentog vantro: — Se os! Hvor? Hvem? Og Madeleine pegede mod de syv smalle høje Vinduer. Vicomten skulde lige til at sige: — Saa maa man da klatre op i Toppen af Træerne, da han i det samme så Lys ovre i det vestlige Taarn, hvor Greven havde sit lille Observatorium. Det gav et Sæt i ham, som havde han følt den store Kikkert rettet mod sig som Munden af en Kanon.

— Fortæl, sagde Madeleine, ellers dør jeg! Og hun holdt sine smaa Hænder for Hjertet. Vicomten fortalte men adspredt og famlende, medens han af og til vendte sig og skottede over til Lysene i det vestlige Taarn.

Madeleine blev ved at sige: — Det er ikke muligt. Det kan ikke være muligt. Det siger du blot, fordi du ikke vil gøre mig bange . . . Skød I begge to? Skød han forbi? Ramte du ham? Sig det, I *har* duelleret . . . og hvad saa bagefter? Hvordan kom du herop? Hvem viste dig Vejen? Vidste du, jeg var her? Anede du, jeg var her?

Vicomten svor ved alt, hvad der var ham helligt, at han talte Sandhed. Der var ikke sket andet end det, at Greven var kommen ud i Forhallen, havde givet et Tegn, at han skulde gaa ud, hvor Avtomobilen holdt, og stige ind. Greven var selv steget ind, havde taget Styret og sat Maskinen i Bevægelse. Vicomten tog sig til Hovedet ved Mindet om den rasende Fart. Saa havde de suset af Sted ad de natteøde Landeveje, snart gennem Skove, snart paa aaben Mark, snart saa nær Havet, at man saá Lysene fra Fiskernes Baade. Ikke et Ord var blevet vekslet, ikke en Stavelse. Og inden han vidste deraf, det forekom ham, de havde kørt en Evighed, standsede Avtomobilen — Jean Jacques stod med en Lygte ved Indgangen til Parken, der ellers blev lukket hver Aften, han steg ind, satte sig paa Bagsædet og kørte med op foran Slottet. Greven havde givet Jean Jac-

ques et Tegn, hvorpaa denne svarede: — Alt er i Orden, Hr. Greve!

Madeleine knyttede og vred sine Hænder: — Jamen, Emile, det *er* jo ikke sandt, det *kan* jo ikke være sandt! Eller er Sylvain bleven gal? . . .

Vicomten trak paa Skuldrene: — Véd ikke . . .

Madeleine spurgte: — Og saa gik Sylvain, og Jean Jacques fulgte dig op ad Vindeltrappen og puffede dig ind her?

Vicomten gjorde en Grimasse, som havde han spist noget bittert: — Det kan ikke nægtes, han puffede mig ind!

— Og du sagde ikke noget? Du spurgte ikke? Aah, din Dumrian . . . om Forladelse, Emile, men hvorfor spurgte du da ikke, hvad alt det skulde betyde?

Vicomten trak igen paa Skuldrene: — Vilde du, jeg skulde nedlade mig til at fritte en Tjener ud om, hvorvidt hans Herre er gal eller ej?

Og Madeleine, der jo akkurat ogsaa *ikke* havde spurgt Lucie, tav beskæmmet. Saa vred hun igen Hænderne: — Jamen, hvad nu, hvad nu?

Vicomten nærmede sig. — Nej, nej, bliv hvor du er! Jeg tør ikke, jeg vil ikke . . .

Han gjorde en Bevægelse som for at puste Lysene ud: — Aah, lad dem brænde, Emile, jeg beder dig, lad dem brænde!

Vicomten spurgte i en Tone, der struttede af Mod som et Jagthorn: — Er du bange, naar *jeg* er her?

Men ikke alt hans Mod hjalp hende: — Der er Nogen, der udspionerer os, kan du ikke mærke det? Hun hviskede, saa han næppe hørte Ordene. I Stedet for Svar trak Vicomten op af Lommen sit Etui og tændte ved Lysene en Cigaret.

Et Øjeblik kippede det i Madeleine, hun var lige ved at udbryde: — Her, hvor jeg skal sove! Men hun tog sig i det. Naturligvis huskede han ikke derpaa.

Han røg i Tavshed hastigt. Saa sagde han roligt og fast: — Kom, Madeleine, lad os se os om! Den rolige Tone gjorde Underværker. Madeleine traadte nærmere, men pludselig vendte hun om og fór atter ind i den inderste Krog. — Hvad er der nu? spurgte Vicomten en Smule utaalmodig.

— Jeg er . . . jeg er jo ikke paaklædt! Vicomten så over paa hende. Den lille, lyseblaa Battistnatkjole lignede præcist en af de Dragter, hvorpaa unge Piger afbildedes i

Empiretiden. — Du er saamænd paaklædt nok, kom nu!

Saa kom hun. Han havde sagt dette: — Kom nu! med en Anelse af den Betoning, han anvendte, naar han talte til sine Soldater — og Madeleine var jo Kvinde.

Han gik foran med Lyset. Først ind i det lille, lakrøde Paaklædningsværelse, saa ind i Badeværelset. Ad den Vej kom man ikke videre. Pludselig mindedes Madeleine, at der var jo to Opgange. Rigtig, fra Taarnværelset førte en Tapetdør ud til et stort Værelse, møbleret mørkt og højtideligt som Værelserne i den ubeboede Fløj. Det var blot et i en hel Række, og Rækken afsluttedes med den gamle, saakaldte „Fruerstue“, hvor der i alle Vinduesfordybninger stod Spinderokke, og hvor hele Gulvets Midte var optaget af en stor Kunstvæv, der endnu bar det halvtudførte Vægtæppe forestillende Jægere vendende hjem fra Jagt. Madeleine vidste, at alle disse Værelser stod i Forbindelse og mandede ud i den store Hal lige ud for Jernbroen. Der var kun den ene Hage derved, at Dørene var aflaaede. Værelset ved Siden af Paaklædningsværelset var det eneste tilgængelige. Vicomten ruskede i alle Laase,

de svarede med smaa, gnavne Hvin, men forblev lukkede.

Madeleine saá sig om. I en Krog af Værelset stod en gammel Himmelseng, en kort, bred, styg Tingest, med mølædte Spærlagen og ormædte Stolper. Den var opredt, Tæppet var slaaet tilbage, som ventede den Gæster.

Madeleine gik helt hen. I Skyggen fra de mørke Gardiner saá hun noget staa paa Gulvet, en Kiste, en Kasse — en Koffert.

— Emile! Han bøjede sig ned, jo, det havde sin Rigtighed, det var hans Koffert — en af dem.

— Her skal du altsaa bo! Madeleines Stemme var søvndrukken. Hun var ikke bange mere kun i Grunden saa inderlig søvnig. Pludselig vendte hun om: — Jeg vil i Seng, Godnat! Og Madeleine havde for en Gangs Skyld talt saa afgørende, at Vicomten, der maaske ogsaa var lidt søvnig — efter Sindsbevægelsen — fulgte hende tilbage, bærende Stagen med de nu ikke tommehøje Helligtrekongerslys. Men da han atter var i Taarnkammeret, vilde han ikke gaa. Madeleine stirrede paa ham med forfærdede Øjne: — Hvis du ikke gaar, saa skriger jeg!

— Madeleine, elsker du mig?

Madeleine svarede: — Hvis du er bange for at være alene, kan du jo tage Lysene, værsgod!

Saa gik Vicomten uden at sige et Ord mere.

Men ovre i det vestlige Taarn laa Hr. Greven paa sin Ryg og kiggede Stjerner. Han var ikke vel til Mode. Furen i hans Pande var dyb som Arret efter et Knivskaar.

Madeleine vaagnede med Hjertet fuldt af Forfærdelse. Men lidt efter lidt kom hun til den Overbevisning, at hun var i Live og ikke lænket paa Hænder og Fødder dybt nede i den væmmelige Fangekælder, hvor Tortur-redskaberne endnu hang og rustede paa de favnetykke, fugtige Mure. Saa lindede hun Silketæppet paa Klem, gabede et Par Gange, strakte sig, steg nedad Sengens to Trin og begav sig paa Tøffeltaaspidser ud i Værelset.

Hendes Forstand stod saa bumstille som et Ur, man har glemt at trække op, eller som Solen, der en Gang løjerligt nok havde givet sig til at staa stille over Gideon, som hun forresten ikke vidste, hvor var. Laa Gideon mon i Avstralien? Hun gabede igen og holdt ikke Haanden for, hun var jo alene.

Hun tog sig om Hovedet, som man holder paa en bristet Lampekuppel for at hindre Skaarene i at falde. Var der ikke blot den

bitteste Mulighed for, at det Hele var en dum Drøm?

Hun løsnede alle Hasper og aabnede alle syv Vinduer paa vid Gab og spejdede ud over det, der til i Gaar var hendes Domæne. Nu sad hun som en Mus i en Fælde og ventede paa Katten.

Tilsyneladende var der Fred og ingen Fare. Fuglene sang, som var de stævnede sammen fra alle Provences vidunderlige Skove for at hylde hende med deres Kvidder. Den varssomme Morgenvind svang de røde og hvide Rosenklynger frem og tilbage som smaa Røgelseskar, hvorfra opsteg yndige Dufte. Og langt, langt ude lyste det blaa og blide Middelhav som et stort, uskyldigt, forundret Øje.

Madeleine havde, siden hun blev Sylvains Hustru, haft uindskrænket Herredømme over Køer og Faar, Klæder og Smykker, Kirker og Landsbyer, men i Forholdet til sine Tanker havde hun bestandig været magtesløs som overfor de dansende Myg, der kom og stak og dansede af igen, naar det dem behagede. Og saaledes skete det nu — just nu, hvor hun saa inderligt hadede Sylvain — at hun mod sin Vilje saa levende mindedes sit første Bad i Middelhavet. Hvilken Forskel fra Klostrets Baljebad i Kælderen Onsdag og

Lørdag efter Solnedgang! Det var hin Morgen, hvor hun vaagnede som Sylvains Hustru. Han havde lagt om hende en Badekaabe saa lun og lodden som en velforet Fuglerede, havde løftet og baaret hende, nøgenfodet — for de røde Tøfler faldt jo af og løb deres egen Vej — ad Vindeltrappens Snoninger, over den spinkle Jernbro, hvis Gitre funkledede af Nasturtier med gyldne Gab — baaret hende ud i den utaalmodigt hvæsende Automobil og føget med hende ud til det aabne Hav.

Aldrig havde hun drømt, at Sand kunde være *saa* hvidt og Vand *saa* vaadt og en Mand *saa* — — —

Det trippede i Trappen, det bankede paa Døren, Madeleine kendte Lucies Trin og sagde hovent: — Kom!

Lucie aabnede udefra og spurgte dybt nejende, om der var noget, Hendes Naade befalede. Og hendes Naade, der følte en pludselig Længsel efter de lange, vandrende Bølger, svarede: — Bring mig min Badekaabe og lad Maskinen køre frem! Hendes Hjerte bankede lidt, da hun ventede paa Svaret. Men Pigen saå ud, som var Ordene sagte i et af Babels syndige Tungemaal. Madeleine gentog dem derfor med streng Mine. Nu begyndte Lucie at forstaa:

— Deres Naade ønsker, jeg skal tilberede Badet?

— Tilberede . . . hvad for noget?

— Ønsker Deres Naade Vandet koldt eller tempereret?

— Agter du maaske at temperere Middelhavet?

Blidt lød Svaret: — Nej, det vilde langt overstige mine Kræfter. Jeg taler om Vandet her!

— Hvad skal jeg med Vandet her, naar jeg har Havet dér? Skynd dig nu, at vi kan komme af Sted! Madeleine tænkte imedens ustandseligt: — Sylvain *maa* jo være gal! Sylvain *er* gal!

Men Lucie saá bedrøvet og medlidende paa hende: — Deres Naade tør jo ikke komme i Luften. Deres Naade har jo Mæslinger!

— Mæslinger! Har jeg Mæs . . .? Hun brød af midt i Ordet. Var dette et Udslag af Sylvains Galskab eller . . . var det et Led i hans Hævn?

Lucie sagde vemodigt, som talte hun om Altrets sidste Sakrament: — Skal jeg saa lave Badet til? Deres Naade erindrer maaske, der ikke er lagt Vand ind i denne Fløj, det skal bæres op i Spande . . .

Madeleine saá paa hende med en Foragt,

der væmmedes ved at benytte Ord. Nu spurgte Lucie igen, og Grevinden svarede: — Du skal ingen Ulejlighed gøre dig med at bringe Vand . . . i Spande!

— Ønsker Deres Naade min Hjælp ved Paaklædningen? Eller er Deres Naade for lidende til at være oppe?

Madeleine var nødt til at tie, hun kæmpede med et Raseri, der ikke for alt i Verden maatte faa Luft.

— Er der slet intet, Deres Naade ønsker? . . . Deres Naade behøver blot at ringe . . .

Madeleine havde vendt hende Ryggen. Døren lukkede sig og blev drejet i Laas — to Gange. Madeleine sad paa Sengekanten og græd. At noget Menneske kunde opføre sig saa gement! Gaa i Ledtog med sine egne Tjenestefolk! Tillade dem at forhaane ens egen Kone!

Og nu maatte hun altsaa klæde sig paa uden Kammerjomfru. Naa, det havde hun vænnet sig til i Klosterskolen — og mange Gange senere prøvet paa Rejsen, men da havde hun jo haft Sylvain til at holde Nakkespejlet og til at hægte og til alle de Tusinde Ting, man nok selv kunde gøre, men som det var behageligere at overlade til en Anden.

Emile . . . et Par Gange var hun paa Vej

hen for at banke paa hos ham, men vendte om. Pludselig styrtede hun hen til Døren uden at tænke paa det løse Haar og de bare Arme: — Emile! Emile! Emile! Der lød et søvndrukkent: — Ja, hvad er der paa Færde?

— Ingenting! Og Madeleine forføjede sig atter bort. Den Tanke var opstaaet i hende: — Sæt Emile ligger derinde, svømmende i sit Blod, myrdet!

Hun satte Haaret op. Ja, der var ikke andet for, hun maatte bekvemme sig til at trække i nedringet crêpe de chine med Slæb — fra Morgenstunden. Der var intet Valg. Hun krummede, vred og strakte sig for at faa hægtet i Ryggen, men hver Gang hun troede sig færdig, var der enten en Hægte eller en Malle tilovers. Skønt Kjolen var saa tynd som ingen Ting, var der tre Hold Hægter hele Vejen, de yderste saa smaa, at de næsten var usynlige. Madeleine var saa slank og smidig, at hun kunde bøje den ene Haand bag over Skulderen og flette Fingrene sammen med Fingrene fra den anden Haand, som hun bøjede nede fra op paa Ryggen — men hægte de usynlige Hægter, nej. Dertil krævedes en Lucie — eller en Sylvain.

Det bankede, det var Emile — ubarberet, med Cigaret i Munden, i Kjole og Hvidt!

Madeleine lo højt: — Hvor du ser ud! Han gengældte med et spøgende: — Tak i lige Maade, allernaadigste Frue! Og saa lo de begge.

Emile prøvede at finde Orden i de skjulte Hægters Legio, men hans Tømmelfingrethed opnaaede kun at rive en Flænge i det skøre Stof. Det generede ogsaa Madeleine, at han stod og hængte med Cigaret i Munden.

Det vilde dog ingen Gentleman tillade sig overfor sin Hustru, endsige . . .

Som Straf nægtede hun at røre ved ham, før han var glat og velbarberet i Ansigtet. Emile sagde: — Tillader du, jeg knuser en af Ruderne?

— Hvorfor?

— Jeg skal bruge et Glasskaar?

— Hvortil?

— Til at barbere mig med!

Det Paafund satte hende i godt Humør. — Undskyld mig et Øjeblik! Hun havde glemt at polere sine Negle, men henne ved Døren huskede hun, at alle Manicureredskaberne manglede. Pudder var der heller ikke. Hun sukkede og beklagede sig. Emile tog en Kniv op af Lommen og rakte hende den. — Hvad skal jeg med den?

— Sagde du ikke, du manglede dine Ma-

nicureapparater? Hun lo igen: — Du tror maaske, jeg behøver Kniv til Neglene! Nej, min kære Ven, saa slemt er det nu heller ikke.

— Emile!

— Ja!

— Hvad tror du, Emile?

Han slog ud med Haanden: — Jeg hverken tror eller véd noget. Det eneste, jeg kan sige dig med Sikkerhed, er, at din Mand ikke lader os slippe for godt Køb!

Madeleine fór hen til ham og omfavnede ham, som vilde hun med sin Person skærme hans Liv. Hun hviskede: — Jeg er ikke bange for at dø, naar vi blot skal dø sammen!

Vicomten svarede ikke straks, saa kom det: — Bare man vidste, hvad han har til Hensigt. Jeg glemmer ikke hans Ansigt i Aftes . . . Og han tændte atter en Cigaret.

— Elsker du mig, Emile?

— Om jeg elsker dig, hvor kan du spørge saa dumt!

— Jamen, du *siger* det ikke! Du skal sige det hele Tiden!

En lille Stund sagde han det hele Tiden saa tav de begge — — — — —

Solen stod højt paa Himlen. Parvis og gravitetisk spankede Paafuglene op og ned i

de dystre Cypresalléer. Nu kimede Avlsgaardens store Madklokke, og lidt efter, som fjerne Ekkoer, lød alle Madklokker ovre fra Landsbyen omme bag Skoven. Vicomten havde glemt at trække sit Ur op, eller det var gaaet i Staa under den rasende Fart Aftenen tilforn. De anede ikke, hvad Klokken var, og efter at have talt længe om deres Kærlighed og Sylvains Hævn var Ordene ligesom slupne op.

Emile røg den ene stærke Algiercigaret efter den anden, Madeleine sad og gned paa sine Negle med Emiles Silkelommetørklæde. Hun opholdt sig i Nærheden af Vinduet, saa hun kunde holde Øje med, hvad der foregik.

Pludselig udbrød hun: — Nej se! Alle Plænerne grønne Flader var lige med ét som et fraadende Skum af hvide Duer, der steg og sank i Bølger, i Hvirvler, i Malstrømme. Aldrig før havde hun set det Syn. Duerne hørte til ovre ved Fasangaarden, og kun i Ny og Næ, naar noget skræmte dem fra Vid og Sans, kunde det hænde, de i vildt Jag kom tumlende henover Parken, svirrede nogle Gange rundt om Slottet og fløj væk, saa rapt som de var komne. Men i Dag . . .

Jovist var det med Hensigt, for nu saa hun Smaadrene med deres højrøde Top-

luer komme med Kurvene og kaste Korn og Ærter i Grams, medens de forslugne Duer styrtede sig over dem. Madeleine følte pludselig med bitter Bedrøvelse, at ogsaa hun havde en lille Slags Kro, der trængte til at fyldes. Men i Stedet for at tilstaa dette overfor Emile slyngede hun sine hvide Arme om hans Hals og erklærede, at naar hun blot havde ham, savnede hun ingen Verdens Ting — og han var ganske enig med hende heri.

En Stund gik hen i Tavshed, saa spurgte hun: — Hvorfor siger du ikke noget, Emile?

— Hvorfor siger *du* ikke noget, Madeleine?

— Hvad skulde jeg sige?

— Ja, dér ser du! Hvad skulde *jeg* da sige?

Sulten gnavede i Madeleine som smaa Mus med skarpe Tænder. Tavs og alvorlig sad Emile og tyggede paa sin sidste sorte Algier-Cigaret. Det kippede i Madeleine; nu saá hun klart, nu forstod hun! Hendes Blik mødte Emiles, ja, ogsaa han havde endelig begrebet Grevens frygtelige Hævn. Og med en Forfærdelse, der sugede Farven fra hendes Kinder, mindedes hun en Aften i Paris sidste Vinter.

Det var i Operaen, „Aïda“ blev givet. De var kun tre i Logen, Sylvain, Emile og hun.

Emile og hun sad sammen, Sylvain stod op bagved. Den Aften var Visheden om Emiles Elskov slaaet ned i hende som et Lyn.

I Feberspænding havde hun fulgt Handlingens Gang, og da i sidste Akt *Radamès* mures inde i den underjordiske Hvælving, havde hun følt en Haand tage om hendes og hørt en Stemme, ikke hviske, men aande: — For en saadan Død var Livet værd at leve! Hun troede det ikke muligt, at Sylvain kunde have hørt Ordene, men han havde i det samme spottende hvisket: — Hvor længe tror du, den Kærlighed varer, naar de først bliver sultne?

Hun havde trukket paa Skuldrene af Harme over Sylvains poesiforladte Udtalelse og straffet ham ved at lade, som om han var Luft.

Den Aften havde han altsaa faaet Planen til sin barbariske Hævn.

Madeleine ikke blot følte Hungerens kvalfulde Sviden og Gnaven, der blev værre og værre, jo mere hun tænkte paa den, men hun følte med stolt Smerte, at Emilie sad dér rolig og fattet, at han som en Mand vilde gaa i Døden uden Klage.

Og nu vilde hun vise sig ham værdig. Dø med Smil om Munden; dø i Skønhed. Hun

skulde vise Sylvain, den Usling, at den store, den sande Kærlighed er stærkere end alt.

Emile sad med den udgaaede Cigaretstump mellem Tænderne. Madeleine lagde sig paa Knæ foran ham — netop paa det Sted af Brudetæppet, hvor Madeleine af Valois' Navn laa som et hvidt Lam gennemstunget af Pile: — Emile, tænk ikke paa mig, jeg er ikke bange for at dø!

Emile saå en Smule forbavset paa hende: — Dø! hvem tænker paa at dø? Sylvain er gal, det er det hele . . . Men for Øjeblikket er jeg ellers parat til at give ti Aar af mit Liv for en stegt Høne!

Den arme Emile! Altsaa havde han endnu ikke gennemskuet Grevens græsselige Hævn! Og hun nænnede ikke at rive Bindet fra hans kære Øjne. Hun nænnede ikke at sige: — Emile, du vil aldrig opnaa en stegt Høne, om du saa giver hele Livet i Bytte! Hun tænkte paa, at selv de usleste Forbrydere, der er dømt til Døden, Morgenens før deres Henrettelse faar Lov til at vælge de Retter, der er dem kærest. Selv *Mordere* har et saadant Privilegium!

Hun rejste sig og stod med de skønne Skuldre tilbagetrukne, let skraanende, et Billede paa stum, haabløs Sorg lig Kvinderne

paa de attiske Gravmæler. Endelig tog hun sig sammen til med et vemodigt Smil at sige: — Jeg er slet ikke sulten . . . Blot jeg har dig! Blot *vi* to er sammen!

Emile saá op, ogsaa hans Blik var uden Haab: — Det er saa venligt af dig at tale saadan, Madeleine, men . . . jeg kan i Øjeblikket med min bedste Vilje ikke sanse andet end den mest djævelske Sult. Havde jeg endda noget at ryge paa . . .

En lille spinkel Idé piblede som en Regndraabe ad en dugget Rude ned i Madeleines bekymrede Sind. Hele Natten havde hun hørt Uglerne tude om Taarnet. Hvad om de kunde fange en Ugle! Men hun vovede ikke straks at udsige Tanken, hun vilde ikke skuffe Emile med et Haab, der saa maaske viste sig at være falsk.

— Skal jeg synge for dig? spurgte hun og tænkte paa Aída og Radamès i den underjordiske Hvælving. Hun og Emile havde da Sol og Lys og Luft. Hun vilde synge, saa han glemte sin Sult. Emile nikkede mat og adspredt, og hun begyndte at synge, men alle de Sange, der faldt hende ind, var enten Morgen- eller Aftensalmer fra Klostret eller saa sørgelige Kærlighedskvad, at hun ikke kunde synge for Graad.

— Lad hellere være, Madeleine, jeg kan dog ikke høre efter!

Emile havde rejst sig, han gik op og ned ad Gulvet som en Løve i et Bur. Pludselig stampede han i Jorden foran Madeleine: — Det kan blive lystigt dette her, hvis det skal vare ved ret længe! Hun saá forskræmt paa ham. — Hvis det er Meningen, vi skal sidde her og sulte ihjel som Dyr i en Fælde . . .

Madeleine saá i et eneste Sekund, som en Vision, hvorledes det vilde gaa. Og hun tænkte, hvid til Læberne af Rædsel, paa Historien om Søfolk, der trak Lod om, hvem de skulde æde. Saa langt kunde Hunger drive et Menneske.

De var kun to. De vilde ikke trække Lod. Naturligvis døde hun først, saa tynd og spinkel hun var. Men hvem véd, hvad der vilde ske, inden hun kom saa vidt? Hun var rede til at ofre *Livet* for Emile, det stod fast, det gik hun ikke fra, men . . . men ikke paa den Maade. Alt andet, kun ikke det. Kun, kun, kun ikke det . . .

Og alligevel, hvorfor ikke? Hun var vis paa, at hvis samme Tanke opstod i Emile, vilde han ikke tøve et Sekund, men sige: — Tag mit Liv, gør med mig, hvad du vil!

... Men hun, hun *kunde ikke*, kunde *aldrig* gøre ham det Tilbud. *Aldrig*.

Hvem véd, hvad der var passeret mellem Aïda og Radamès? Sylvain, den Usling, havde Ret: — Naar de først bliver sultne! ...

Og hun huskede en anden græsselig Historie om en Skindød, der havde begyndt at gnave paa sine egne Fingre. Madeleine saá paa sine smalle Hænder — paa dem var der nu ikke „Fugls Føde“, end sige mere.

Madeleine gik ganske langsomt rundt i Værelset: Den Udvej var der altid, hun kunde klemme sig ud mellem Vinduesgitrene og springe ned i Søen! Men det var en Udvej, der kun friede *hende* fra Hungersdødens sidste Kvaler. Emile vilde aldrig komme igennem, og svigte ham, om det saa kun gjaldt at dø en Dag før ham, saa lavt kunde hun ikke handle. Med et uendelig sørgmodigt Smil mindedes hun Barndommens Dage derhjemme i Rumænien, hvor hun som ganske lille hver Dag blev rullet og trillet paa et Bord en stiv Klokke time for at „faa Façon“. Hvis Emiles Moder havde været ligesaa forfængelig, saa havde ogsaa han kunnet fri sig fra en forsmædelig Død ...

Madeleine sneg sig langs Væggene. Hun syntes, hun kunde ikke se Emile i Ansigtet,

det var dog hende, der havde bragt dette over ham. Hende, der havde sagt: — Du er den eneste, jeg har elsket! Og: — Før du kom, vidste jeg ikke, hvad Kærlighed var! Det havde nok givet et ganske lille Stik i Samvittigheden, naar hun sagde saadanne Ord, men saa meget vidste hun da, at i alle Bøger og rundt om, baade i Rumænien og Frankrig, elskede de rigtige Kvinder paa en ganske anden Maade, naar „han“ kom, end de elskede den Mand, som de tilfældigvis blev gift med, fordi han tilfældigvis anholdt om deres Haand.

Og hun syntes nu, hun maatte redde ham, *maatte* — lige meget hvordan. Hun saá sig om, som stod hun paa Retterstedet med Bøddeløksen over sit Hoved, saá sig om, som for en sidste Gang at anraabe Himlen og Jorden om Naade.

Da — faldt hendes Blik paa den perlestukne Klokkestreng. Hun trak i den, trak, hev, ruskede, blev ved og blev ved, som var det en Brandklokke, der skulde kalde Landsbyens Folk sammen med Stiger og Spande.

— Hvad gør du dér? spurgte Emile mat. Hun rystede paa Hovedet. Hjertet sad hende som et Fiskeben i Halsen, hun kunde ikke tale. Havde Lucie sagt: — Hvis der er noget,

behøver Deres Naade blot at ringe!“ Eller var det en Hallucination?

Nogle Øjeblikke gik hen i Evighedslang-sommelighed. Madeleine vred sine tynde Fingre, saa det knækkede i dem, som naar man bryder Blomsterstængler. Jo, nu hørte hun Trin af Fødder, der traadte, som var de omvundne med Vat.

Det *var* Lucie. Men endnu sad Fiskebenet paa tværs i Halsen. Madeleine blot virrede med Hænderne, som Børn, der ikke kan tale, fordi de har Munden fuld af Mad. Der kom et Glimt af Barmhjertighed i Lucies visne Violøjne: — Jeg var saa bange, Deres Naade befandt sig rigtig daarligt. Deres Naade har ikke ringet en eneste Gang. Det er snart Aften, og Deres Naade har ikke spist det mindste. Maa jeg dog ikke bringe en lille let Middag?

Madeleine nikkede. Nikkede og nikkede, som en af de smaa kinesiske Porcelæns-dukke, der er løse i Halsen. Hun maatte støtte sig til Muren for ikke at falde, saa stærk var Sindsbevægelsen og Sulten. Oh, hvor gerne havde hun ikke raabt efter Lucie: — Ikke en lille let, men en stor, tung Middag! Bring al den Mad, du kan skaffe! Men

hellere var hun jo sultet *helt* ihjel end havde givet efter for denne Lyst.

Ikke fem Minutter efter opsteg yndige Dufte af fine Fugle — ikke Ugler — stegt i de lyse Olivens Olie og Duft af Postej og friske Urter. Madeleine snøftede disse Dufte ind paa en ikke helt passende Maade. Emile stormede op og ned, som et af Dyrene i Zoologisk Have i Buret, naar Fodrings-timen nærmer sig. Han begyndte at nynne: *Trois jolis tambours — en revenant de guerre . . .*

Men en afsindig Skræk skyllede gennem Madeleine: — Sæt ogsaa dette var en Tortur! Sæt Sylvain vilde opstille alle de kosteligste Retter i deres Nærhed og ikke tillade dem at faa saa meget som en Krumme Brød! Lade dem sulte ihjel foran et yppigt dækket Bord! . . .

Nu aabnedes en Tapetdør i Værelsets Baggrund, netop bag Tæppet, der dækkede den lille Ruelle, og der stod Jean Jacques med de filosofiske Tjenerben i sorte Silkestrømper og Hænderne vandret ud fra Kroppen: — *Madame est servie!* Han ikke saa meget som *saa* Vicomten, endsige bukkede for ham. Og Madeleine erindrede, at Lucie havde ageret lige saa blind.

Nu var det hende, der gav Emile et Vink, saa han skyndsomt og fornøjet bød hende Armen og førte hende ind i den tilstødende Sal, hvor de straks saá det pragtfuldt opdækkede Bord, der straaledede af Guld og Sølv og Krystal. O, men dette var intet mod Duften, der opsteg fra alle disse Fade og Skaale! Nu, de ikke mere var adskilte fra Duften ved Mure og Vindeltrapper, virkede den paa Madeleine bedøvende som Duften i et Jasminlysthus.

Jean Jacques trak Grevindens Stol tilbage, at hun kunde sætte sig, og skød den atter bekvemt ind under hende. Vicomten vilde saa indtage sin Plads — men hvor? Der var kun dækket til én. Endnu inden Grevinden havde opdaget dette, oversaa han i et Sekund Salen. Der fandtes kun den allereneste Stol, hvori Madeleine sad! Og paa Bordet var der hverken Service eller Spiseredskaber til andre end hende.

Nu saá hun op, forbavset over, at han blev staaende. Hun saá og saá — blev flammerød, saa bleg: — Hvad . . . hvad betyder dette?

Jean Jacques, der allerede stod henne ved det mægtige Anretterbord og øste Suppe op, vendte sig, som en Steg, der drejes paa sit Spid: — Undskyld, Deres Naade, hvilket?

Madeleine saá paa ham. Havde hendes Øjne været ladet med Spurvehagl og hans været af Glas — da, o ve!

— Dette! og hun pegede paa Vicomten.

Jean Jacques saá ud, som havde han nylig læst en uhyre vanskelig filosofisk Udlægning, men endnu ikke tilegnet sig den: — Deres Naade maa saa meget tilgive, men . . . jeg forstaar ikke! Og han saá paa Vicomten, som var denne ikke en Gang en Flue eller et Støvnug, der fløj i Luften og kunde pustes bort, men som var han den rene, skære Luft.

— Gaa! sagde Madeleine.

— Deres Naade mener ikke, at Deres Naade selv . . .

— Gaa!

Jean Jacques rystede paa sit smukt friserede og ganske silkepapirsglat barberede Hoved og gik.

Der blev en Tavshed, hvor en enlig forvildet Flues Summen lød som et helt Flueorkester. Vicomten bed Tænderne sammen. Vicomten knyttede Hænderne. Madeleine havde skjult Ansigtet i sine Hænder. Nu gik hun hen til ham med sænket Hoved: — Emile, elskede Emile, du maa ikke være vred!

Vicomten skjalv af Harme: — Saa havde

en ærlig Kugle været at foretrække . . . en saadan blodig Hævn!

— Ja! Ja! Ja! sagde Madeleine og sagde saa ikke mere. Hun følte Skammen og Forhaanelsen ud i Spidsen af sine Negle og ind i den inderste Benpibemarv.

Maden duftede. Duftede . . . Himmel, hvor den duftede!

Saa bekvemmede Madeleine sig alligevel til at sige: — Jamen vi kunde jo, vi kan jo — hente en Stol . . .

Vicomten saå ud for sig med saa rynkede Bryn, som var Tanken om at hente en Stol en endnu større Forhaanelse end at sidde paa Gulvet.

— Jeg vil godt hente den . . .

Men nu besindede Vicomten sig. Med lange, vrede og dog værdige Skridt spankede han ind og hentede en Stol, som han med et Hug ramte ned foran Bordet, som var det en af hine „Brolæggerjomfruer“, man hamrer Stenene fast i Stenbroen med. Nu *sad* han. Og nu *sad* hun. Og henne paa Anretterbordet stod Suppen og en Tallerken øst halv fuld.

Vicomten saå frem for sig med en dyster Mine, medens han dog ikke kunde lade være at indaande med Velbehag de fine Dufte af Stegt og Kogt og Bagt.

— Vil du . . . eller skal jeg? Madeleine saå frygtsomt paa ham. Han rejste sig igen, gik hen og øste Tallerkenen fuld og kom tilbage med den i begge Hænder, medens den varme Suppe drev ham over Fingrene. Enten Madeleine vilde eller ej, maatte hun le, le og le, da han med et Plump satte Tallerkenen foran hende, saa det stænkede hende baade i Ansigt og paa Kjole! — Véd du, Emile — Jean Jacques gør det nu bedre!

Vicomten svarede vrippent, medens han tørrede Fingre: — Saa var det kedeligt, du ikke beholdt ham herinde!

Madeleine smilede: — Saa, saa, jeg synes jo bare, det saå saa pudsigt ud. Sæt dig nu og lad os spise. Uh, jeg er saa sulten.

— Vi! Du mener *du*! For hvad har du tænkt, jeg skal spise paa og med?

— Gud! sagde Madeleine, du har jo Ret! Og hun bed sig i Underlæben, som om *det* var en Erstatning for Suppen, der stod og blev kold. Med en rask Beslutning stak hun sin Ske i Suppen, tog akkurat en Mundsmag og rakte Skeen over til Vicomten, der, pludseligt smilende, snappede Indholdet som en Svale, der snapper en flyvende Myg. Og stort mere end en Myg i en Svalemave fyldte

jo heller ikke den Smule Suppe, der rummes i en Ske i to sultne Menneskekroer.

Madeleine, der var henrykt over, at Emile ikke mere var vred, vinkede: — Kom helt her hen, saa spiser vi af samme Tallerken! Og hun klappede i Hænderne, da han rykkede Stolen hen. Saa stak hun Skeen i Suppen, og paa Tælling én, to, én, to, som Soldaten i H. C. Andersens „Fyrtøjet“, stak hun den skiftevis i sin egen og i Vicomtens Mund. Det gik saa gesvindt, at Suppen ofte skvulpede over paa Halvvejen, og den ene maatte have om igen, hvorved der kom Kludder i Tællingen. Men godt smagte det, og af mere.

Vicomten, der paatog sig baade Tjeners og Hushovmesters Skikkelse, havde allerede været henne ved Terrinen anden Gang og skulde just af Sted efter tredje Forsyning, da Madeleine pludselig slap Skeen, blev hvid i Ansigtet og med et Skrig sank tilbage i Stolen. Hun laa akkurat som *Dukken* i „Hofmanns Eventyr“, naar den indvendige Mekanik ikke vil mere, og Trolldanden glemmer at trække Spilleværket op i rette Tid.

Et Øjeblik troede Vicomten, hun var død, men det var kun en Besvimelse. Han famlede om paa de allerforkerteste Steder for at

finde Hægterne og faa Kjolen løst op, han stænkede Vand i hendes Ansigt, han hviskede til hende, han knælede for hende: — Vaagn op, Madeleine, vaagn dog op!

Endelig slog hun Øjnene op. Da hun saa Vicomten paa Knæ, brast hun i Krampegraad:

— Emile! Emile! . . .

Han prøvede at finde ud, hvor det gjorde ondt, men Madeleine blot græd og græd. Saa fandt han paa at sige:

— Madeleine, prøv nu at spise lidt igen, saa skal du se, det gaar over! Og han løftede Sølvlaaget af et Fad, saa en lækker-brunet stegt Kylling kom til Syne.

Men Madeleine greb om hans Haand, og hun hviskede med en Stemme svagere end Blomsternes Suk, naar de dør: — Rør den ikke, Emile, rør den ikke . . . eller du er Dødsens!

Han slap Kyllingen, der trillede ned i den Rede af Artiskokbunde og ristede Trøfler, hvori den var serveret: — Du mener? . . . Øjnene stod stive i Vicomtens Ansigt: — Du mener . . .? gentog han. Og Madeleine bøjede sit Hoved.

At ingen af dem havde tænkt over det før! Forgiftet! Al Maden forgiftet . . .

Et af Madeleines Øjenhaar, der var løsnet af Taarerne, havde forvildet sig hen i Øjenkrogen, hvor det sad og stak som en Torn. Hun fik det fanget med nogen Besvær og lagde det i Strubehulen. Det var en Vane fra Klosterskolen. Man skulde altid lægge et løst Øjenhaar i Strubehulen, det betød Lykke. Men da det var gjort, rødmede hun af Skam over en saadan barnagtig Taabelighed i et Øjeblik som dette.

Emile spurgte:

— Mærker du noget?

Hun rystede paa Hovedet:

— Ikke endnu . . . det begynder vist først om en Time . . . Det kommer an paa, hvad Slags Gift det er . . .

En Stund sad de begge som Stenstøtterne paa Marken ved Memphis — dem, om hvem det fortælles, at de synger, naar Dagen gryer. De sad og undersøgte, om de mærkede noget, om Giften begyndte at virke.

Da greb Emile paany Gaflen — som var det hin Sten, hvormed David dræbte Goliath, Kæmpen — og hug den i Kyllingen. Uden at se paa Madeleine trak han Tallerkenen bort fra hendes Plads og begyndte at tranchere Kyllingen. Hun lod det ske.

Hun saå ham føre Maden til Munden, og

hun *forstod* Betydningen af denne Handling. Men var *han* rede til at dø Gift døden, var *hun* ogsaa, og da han havde spist godt det halve af Kyllingen med rynket Pande og i Tavshed, bad hun sagte:

— Maa jeg faa lidt med?

Han skød Tallerkenen over til hende:

— Paa dit eget Ansvar, Madeleine!

Kyllingen havde en besynderlig valen Smag, alligevel spiste hun. Og medens hun spiste, var det, som om Dødsfrygten fortog sig. Hun spiste, som om hun havde spist af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt, vel vidende, at det havde Døden til Følge — men hun *spiste!*

Emile løftede de svære Sølvlaag af alle Fadene, og de spiste af hver eneste Ret, af samme Tallerken, med samme Kniv og Gaffel. Nu og da var det, som om den ene af dem havde Lyst til at sige noget, men det blev til de smaa Ord, som: — Maa jeg give dig lidt af dette, Madeleine? og: — Mange Tak, Emile!

Hidtil havde de ikke rørt Vinen, enten de nu havde glemmt den eller gemt den. Nu skænkede Vicomten for Madeleine af den søde, altfor stærke Orvieto-Vin. Hun blot kreden-

sede Bægeret, lod saa ham drikke og drak derefter selv.

Var det Madeleine, der smilte? Var det Madeleine, der lo?

— Hvad ler du ad, Elskede?

— Ikke af noget!

Hun drak igen. Hun kunde dog ikke saa godt fortælle Emile, netop Emile, og netop nu, om hin Aftenstund i Orvieto, hvor hun og Sylvain . . .

Der blæste en Blæst deroppe mellem Bjergene. Hun og Sylvain havde først søgt Ly inde i Kirken og stirret sig Øjnene af Led paa det mægtige Dommedagsbillede, som Sylvain vidste lige saa god Besked om, som var det ham selv eller hans Broder, der havde malet det, og efter denne „Time i Kunsthistorie“ var de gaaede hen paa den Ristorante, der havde Stjerne i Baedecker. Medens hun ventede paa Maden, var Sylvain forsvunden.

Og da han kom tilbage, havde han hobet ud over Bordet et helt Tæppe af Blomster — hvor han saa havde købt eller røvet dem. Paa dette Tæppe var Maden bleven stillet, og Værten med sit store hvide Forklæde om den store, struttende Mave havde stillet sig hen for at se paa de to tossede Fremmede.

Han var saa optaget af at se paa dem, at han uvilkaarligt tyggede med, naar de tyggede, og gjorde en løftende Bevægelse med Haanden, naar de drak. Henne ved et andet Bord sad en Flok Kunstnere, som først havde støjet og let, men pludselig blev de ganske stille, og Madeleine saá — naturligvis uden at de vidste, hun saá det — hvorledes de alle sad med deres Skitsebøger fremme og tegnede hende og Sylvain. Sylvain opdagede det ikke. Han fortalte hende morsomme Historier om Madame Pompadour og Voltaire, og noget, en gammel død Mand, der hed Herodot, havde skrevet for Gud véd hvor mange Millioner Aar siden. Hun havde let, saa Sylvain sagde: — Man skulde tro, du sad og rev Løg! Saadan dryssede Lattertaarerne fra hendes Øjne. Tilsidst vilde Sylvain ikke lade hende faa mere Vin, men saa vinkede hun selv ad Værten og lod ham skænke, og Sylvain foldede sine Hænder og sagde: — Jeg maa vist laane en Sæk og bære dig hjem i! Men hun var ikke det mindste omtaaget, blot saa utrolig overmodig og lystig. Og havde Sylvain ikke sendt hende et af de Blik, der ligesom holdt hende i en Skruestik, var hun sprunget op paa Bordet for at vise ham en Dans, hun i al Hemme-

lighed havde lært i Klostret. Saa hørte hun Musik, Horn og Piber og Trommer, en, to, tre, var hun sprunget op, det var lige alt det, Sylvain naaede at betale, saa var hun ude paa Gaden og marscherede med Orvietobørn og Orvietoborgere i Takt med Musiken, til den standsede paa det bitte lille Torv og blæste Retræten. Men da var hun ogsaa saa træt og forvirret i Hovedet, at Sylvain havde maattet bære hende hjem til Hotellet — for en Vogn var ikke til at faa ved Setaften i Orvieto. Og næste Morgen, da hun kom ind i Ristoranten for at drikke Kaffe, var hele Gulvet strøet med Blomster og Væggene behængte med Guirlander, og mellem dem hang en hel Flok Tegninger af hende og Sylvain, saa muntre, saa nydelige og saa vellignende, at hun havde jublet. Sylvain købte alle Tegningerne — nu hang de i hans Soveværelse i en Fællesramme som en Frise langs Væggen. Saa havde Sylvain ladet komme nogle Dusin Flasker af Orvietovinen for hendes Skyld, og . . . nu drak hun deraf og lo:

— Sylvains Skaal!

Næppe var Ordene sagte, før hun angrede Dumdristigheden og slog sig for Munden. Men Ordene var jo sagt, og skønt de ikke

engang var saa synlige som Sæbebobler, svævede de dog rundt i Rummet og blev ikke utalte.

Vicomten saá paa hende med en Forundring, han ikke forsøgte at skjule. I det samme gled Glasset ud af hendes Haand. For anden Gang følte hun Giftens Virkning. Ikke som en Smerte just, men som en Slags Bespænding paa det lille Sted, hvor Korsettet er strammest. Hun havde akkurat haft det paa samme Maade i Klosteret for Aar tilbage, da la Supérieure satte hende til at sortere grønne Mandler til Saltning, og hun i Smug havde spist deraf i Snesevis. Ved Tanken om disse Mandler overkom der hende en heftig Tørst — efter Salt. Hun forstod, at intet kunde slukke den, og at den var Forløber for Døden. Dog strakte hun Haanden ind over Bordet efter sit eget lille Guld-saltkar, der forestillede den skumfødte Venus' Opstigelse af Havet. Det plejede at staa til venstre for hendes Glas. Det var der ikke. Der var ikke Salt paa Bordet.

Men Madeleine var ikke til Sinds at lade sig lumpe. Vinen havde givet hende Mod som den tapre Skrædder, der dræbte syv Fluere med et Slag. Hun sagde til Emile: — Vil du ringe! Rigtig, foran Emile stod Guld-

klokken, som Vicomten selv havde skænket hende i Brudegave. Den var slet ikke net. Den havde Form som en Dame med Krinoline, men løftede man den, såå man Kneblen, der bestod af to meget lidt paaklædte Dameben, der sprællede, naar Klokken blev rystet. Greven havde ladet den gemme hen i et Skab med Gardiner for, men i Dag stod den paa Bordet.

— Hvorfor skal jeg ringe? Madeleine svarede ikke. Hun tog Klokken og svang den som en Kanepisk. Næsten som i Eventyret, naar Aladdin gnider paa Ringen, og Lampens Aand staar for ham, kom Jean Jacques til Syne og spurgte, hvad Hendes Naade ønskede.

— Der mangler Salt paa Bordet! Jean Jacques rystede bekymret paa sit fine Hoved: — Det er efter Lægens Ordre. Saa længe Deres Naade undgaar Brugen af Salt og andre hidsende Krydderier, vil den Kløen, der ellers er en nødvendig Følge af Mæslinger, lykkeligt undgaas . . .

Atter pegede hun paa Døren med et bydende: — Gaa! Og Jean Jacques forsvandt, bukkende, bekymret.

Greven var altsaa gal, ganske gal, uhelbredelig gal. Derom var ingen Tvivl mere.

Sorgen, Vreden havde omtaaget hans ellers saa klare Hjerne . . .

Eller var hans Hævn saa djævelsk raffineret, at hver lille tilsyneladende Vanvidshandling var et Led i en Kæde af de Grusomheder, der rakte hen til selve det sidste Dødsøjeblik?

Det eneste, der var sikkert, var dette, at Maden var forgiven. Maden og Vinen.

Madeleine havde gerne solgt en hel Pose fuld af ægte Perler for et lille Lod ganske almindelig Køkkensalt — men hun havde ingen at handle med. Saa drak hun da mere Vin og tænkte med Bedrøvelse og Misundelse paa Sylvains fede Køer, der kunde gaa den hele lange Dag og slikke paa deres Saltsten.

Ak, om hun havde haft den mindste Gnalning! Selv om ogsaa en Ko havde slikket paa den . . .

— Ønsker du Is, Madeleine? Emile sagde det i en Tone, som havde passet, hvis han havde spurgt: — Ønsker du at ligge med Hovedet højt eller lavt i Kisten? Madeleine nikkede. Tanken om Is førte ad Omveje til Tanken om Middelhavet, hvor hun dog aldrig havde set svømmende Isbjerge hverken med eller uden indefrosne Blomster og Frugter.

Vicomten bar Isen frem. Den var saaa tung, at han næsten krummede Ryg. Smuk var den at skue. Grønne Pistacier, blaa Druer og unge Oranger var frosset inde i den klare Blok sammen med friske hvide Roser — Synet af hvilke bragte Blodet op i Madeleines Kinder.

De Roser var som en Hilsen til hende fra Sylvain, en ridderlig Hilsen midt i al hans Lumpenhed. Der fandtes i Haven kun en eneste Busk med disse gammeldags hvide, stærkt duftende Roser, og kun én eneste — Sylvain — vidste, at det var hendes Yndlingsblomst. Naturligvis var det en Kokke-Tilfældighed, men

Idet Vicomten med en Stilet, der laa paa Fadet, sprængte Isblokken, vældede Rosenduftten frem, og trillede Frugterne ud, fyldt med deres søde stivnede Flødecrème. Madeleine tog over paa sin Tallerken en af de gyldne Ferskner og begyndte at spise. I det samme gav hun et lille Hvin af Glæde: Hun havde faaet Munden fuld af Salt.

Hun svælgede og svælgede med Velbehag, saa stak hun Halvparten af Ferskenen i Emiles Mund, og hun saá, hvor det gottede ham.

Med ond Samvittighed erindrede Madeleine,

hvordan hun i Fjor havde ladet en af Kokkene faa Afsked, fordi han ved et Selskab havde serveret Is, der var fuld af Salt. Hun kunde have bedt ham om Forladelse, den rare Mand — men nu var han længst over alle Bjerge. Dog havde jo Sylvain givet ham en saadan Anbefaling, at han straks var bleven antaget ved det engelske Hof — hvilket nu ikke sagde ret meget, for der fandtes saamænd ikke i hele Kongeriget England, Irland og Skotland blot en eneste Mand eller Kvinde, der havde Forstand paa god Mad. Madeleine huskede nok den engelske Sauce tilberedt med Krusemynte — tænke sig at putte Kirkegaardsplanter i Sauce! Og Plum-buddingen, der var den rene Elefantføde.

De var begge uhyre vel tilpas, da de Arm i Arm gik fra Bordet, maaske en Smule ubekvemme, men inderligt fornøjede. Hvert Øjeblik sagde Madeleine smilende: — Om lidt dør vi, Emile, men det gør ikke noget, vel? Og han svarede: — En Soldat er aldrig bange for at dø!

Nu og da gav det et Stik inde i Madeleine, en Mindelse om Giften, men den forsvandt igen, som den var kommen.

Gennem de aabne Vinduer saå de Greven ride ud, og en øjeblikkelig Forstemthed greb dem begge, dels ved Tanken om en Ridetur i det skønne Vejr, dels ved Synet af Sylvain, hvis Ansigts jernhaarde Udtryk ikke spaaede godt.

— Nu gaar vi Tur! sagde Madeleine:
— For at holde os slanke! Og de spadserede fra Væg til Væg, til det næsten svimlede for dem. Madeleine foreslog Emile at trille rundt paa Gulvtæppet i Stedet for Motion, men

det vilde han ikke vide af. Sammen beklagede de Sylvain, der jo dog, selv om han var gammel og kedsommelig, havde haft *sine* gode Sider. At han saadan skulde miste sin Forstand! — Du skal se, sagde Madeleine, det ender med, han kommer i Spændetrøje!

Naar han blot ikke forinden fandt paa at underkaste dem Tortur! For hvad hjalp det, at sligt aldeles ikke var tilladt, ja, kunde straffes med Fængsel. Tænker en gal Mand paa det? Og desuden, hans Folk var ham altfor hengivne, der var sikkert ikke den Forbrydelse, de ikke vilde lukke Øjnene for, naar den udøvedes af ham.

— Men vi har det nu godt, vi to! sang Madeleine: — Jeg skulde aldrig ønske mig noget bedre, vel Emile?

Emile mumlede, at en Cigaret havde ikke været af Vejen, men Madeleine haanede ham for denne Last. Hun kunde ikke lide, at Her-rer røg, det var noget Griseri.

Hertil svarede Emile i en lidt irriteret Tone, at hun ikke skulde tale om noget, hun ikke kendte til. Straks blev hun forbavset, saa lo hun og sagde, jovist forstod hun sig herpaa. Naturligvis havde hun røget i Klo-stret i Smug, men væmmeligt havde det smagt, saa væmmeligt, at hun bagefter havde

mest Lyst til at skure Munden indvendig med Sand og Soda for at faa Smagen bort.

Dette var altsaa en Smagssag, hvorom ikke kunde disputeres. Emile svarede derfor blot: — Du maa i hvert Fald begribe, det ikke er nogen ren Spøg, naar jeg forsikrer dig, at jeg hellere undværer baade Kød og Vin!

Madeleine kunde ikke dy sig for at drille ham lidt: — Jeg kunde bedre forstaa, hvis du beklagede dig over ikke at kunne blive barberet, du ligner en Stratenrøver med de Varbørster!

De Ord faldt ikke i god Jord, for Emile svarede vrippent: — Jeg haaner ikke dig, fordi du ikke er pudret!

Saa løb Madeleine ind i Paaklædningsværelset og græd, og Vicomten maatte trygle hende om at komme ud igen. Han sagde, det var noget Vrøvl, naar man havde hendes Solskinsteint, gjorde Pudder større Skade end Gavn. Pudder var kun for gamle grimme Kvinder med Vorter i Ansigtet og Haar paa Hagen . . . Det forsonede.

Sylvain var kommen hjem. Madeleine saå ham ved Gartnerens Side dirigere den store Vandslange, hvormed alle den indre Slots-

haves Træer og Buske daglig blev overbrusede.

Solen gled dybt i Vest. Timerne blev lange, det stundede mod Aften. Skyggerne begyndte deres tavse Puslen over Loft og Vægge. Havets Farve blev dyb og truende. Skoven mørknede som et Uvejr. Himlen syntes at være gaaet løs fra sin Højde og i Færd med at dale ned over den arme Jord.

Madeleine, der havde været nok saa kry, blev nu et Bytte for underlige Anelser. Tung-sindet sneg sig ind paa hende, trods Vicomtens hedeste Kærtegn. Mange Ord var talt, megen Latter strømmet over Struben — nu var hun træt. Hun lagde sin Haand over Vicomtens Mund.

Med tilbageholdt Aandedræt lyttede hun ud i Stilheden. Før eller senere *maatte* det jo komme, det hun ventede paa og ikke vidste, hvad var. At Grevens Hævn var nøje over tænkt, og at den var værre end en hastig Død, det vidste de begge. Men heller ikke mere.

Emile havde lagt Armene om hendes Liv, ogsaa han var gennemtrængt af Skumringstimens Tungsind. De sad ved det midterste af Kamrets syv Vinduer, krøbne tæt sammen,

saa kunde Slaget, naar det ramte, træffe dem begge i samme Nu.

Som onde Varsler fløj Flagermusene forbi, selv usynlige, kun efterladende Vingeslagets bløde Kuldepust. Langt ude, bag Skoven, i Landsbyen og i de spredte Hytter tændtes smaa Lys. De brændte svagt og sørgmodigt som de Lys, man sætter paa Hovedgærdet ved de Døde for deres Sjæles Frelses Skyld.

Da bankede det paa Døren. Ingen af dem havde hørt det gaa i Trapperne, skønt de dog sad saa stille dér i Stilheden. Madeleine fo'r sammen. Hun forestillede sig tavse formummede Mænd, der kom for at slæbe Vicomten bort eller dræbe ham for hendes Øjne.

Det bankede igen. Jean Jacques stod paa Tærskelen med et Lys i den ene Haand og en Bakke i den anden.

Ansigtets uigennemtrængelige Udtryk bragte hende til at tænke paa Inkquisitionens Mænd. Han rakte Bakken frem imod hende, som var det, og vidste han, at det var, en inappellabel Dødsdom, han bragte. Men samtidig sansede hun en fin mild Duft, som hun øjeblikkelig genkendte: — Duften fra de hvide gammeldags Roser!

Underligt modstridende Følelser kæmpede

i hende, da hun med rystende Hænder tog Brev og Roser fra Bakken. Jean Jacques var borte uden at afvente Svar eller Ordre. Mørket lukkede sig atter om de to. Madeleine hulkede ganske sagte.

Vicomten tændte de nye Helligtrekongerslys. Madeleine rev Konvolutten op og tog frem et beskrevet Blad. Inden i dette laa et forseglet Brev. Hun læste det første:

Til Madeleine, Grevinde af . . .

Dette skriver jeg, saa du kan vide, at alt, hvad der sker, foregaar i nøje Overensstemmelse med min Vilje, hvilken I begge har underkastet jer.

For at undgaa unødigt Sladder har jeg ladet Lucie og Jean Jacques, der er mig hengivne med virkelig Troskab, forstaa, at du, Madeleine, pludselig er bleven haardt angrebet af Mæslinger og opholder dig i Taarnkamret for ikke at bringe Smitten videre. Da jeg tilfældigvis aldrig har haft Mæslinger, giver dette en plavsibel Grund for, at jeg ikke ser til dig. Saavel Jean Jacques som Lucie har af min Mund erfaret, at Vicomten er rejst. Hvad de end maatte se, for dem eksisterer han ikke paa Slottet. De mindre Ubehageligheder, dette kan forvolde ham, vil rigt erstattes gennem dit Selskab.

Hvor længe denne Indespærring vil vare, kan jeg ikke sige nu, det afhænger af Omstændigheder, I og ikke jeg er Herre over. Flugtforsøg vil være ligesaa ørkesløse som ubehagelige for jer begge. Desuden har jeg Eders Ord paa, at I underkaster jer min Hævn.

Dog vil der blive sørget for Eders Bekvemmelighed, saavidt det lader sig forene med din Sygdom. To Gange daglig kommer Lægen for at høre til dit Befindende, og det bliver min Kunst at give ham fyldestgørende Forklaringer. Han vil ønske Adgang til dit Sygeværrelse, men dette forhindrer jeg, ved som Grund at give din store Ungdom og din Blufærdighed.

Frygt ikke for dit Liv, Madeleine.

Sylvain, Greve af . . .

P. S. Indlagte Brev bedes du opbevare og ikke bryde, før du har min Tilladelse, da det ellers vil komme dig dyrt at staa.

Madeleine læste Brevet to Gange, rakte det til Emile, der ogsaa læste det to Gange, hvorpaa de begge tav videre.

Natten gaar sin tyste Gang gennem de slumrende Lande, og Drømmene følger den lydigt som Trækfuglene deres Fører. Madeleine vaander sig i Søvn, hun drømmer om Madeleine af Valois og om Torturretskaberne i den dybe Kælder. Men hver Gang hun med et Skrig farer op, mærker hun, at det ikke gør ondt. Giften virker ikke. Altsaa er det sandt: Hun behøver ikke at frygte for sit Liv.

Nu er det Morgen igen. Lucie banker og spørger til hendes Naades Befindende. Om hendes Naade har haft en feberfri Nat? Om hendes Naade føler sig stærk nok til at staa op? Om hendes Naade ønsker Badet tilberedt? Madeleine bøjer sit Hoved — aah saa lidt, kun lige akkurat nok til, at det betyder „ja“ og ikke „nej“.

Da Lucie spørger, hvilken Dragt hendes Naade ønsker at iføres, begynder Madeleines Øjne at skinne, og hun nævner syv forskel-

lige til at vælge imellem. Lucie bringer dem, og hun vil prøve foran Spejlet, men Spejlet er der ikke. Hun ser paa Lucie, og Lucie, der synes at kunne læse Tanker, siger: — Det er for at skaane Deres Naades Øjne! Man kan blive blind af at spejle sig, naar man har Mæslinger!

Emile vil ind, han banker og siger: — Luk op, Elskede! Luk dog op, Madeleine!

Lucie siger meget højt, og Madeleine føler en kløende Lyst til at slaa hende i Ansigtet: — Mon det ikke var bedst at sætte nogle Fælder op omkring i Fløjen, det er dog en farlig Spektakel, Musene gør!

Saa gaar Emile fornærmet ind til sig selv, og Madeleine er stiv i Ansigtet som en Porcelænsdukke, men rød, glødende rød af Harmen og Skam.

Lucie udbryder: — Er det meget slemt? Gør det meget ondt? Deres Naade maa endelig passe paa ikke at klø Mæslingerne, ellers bliver der Mærker . . . skulde jeg hilse fra Hr. Greven og sige.

. . . Igen sidder Madeleine til Bords. Igen er der kun dækket til én. Igen sendes Jean Jacques bort i Unaade. Og igen spiser de med én Ske, én Kniv og én Gaffel af én Tallerken. Der er Havresuppe og Hyldebær-

suppe, der er Brød og Frugt og Fisk kogt uden Salt. Emile spørger, hvad det skal betyde, og Madeleine rødmer, saa han siger: — Man skulde tro, du virkelig havde Mæslinger, du ligner en kogt Krebs! Alligevel spiser de, for de er unge, og Ungdommen har stor Appetit fra Morgenstunden. Men de fortæller ikke hinanden, at det smager dejligt.

Madeleine sidder og studerer Mønstret i den silkeblanke Dug, som har hun aldrig set det før. Grangiveligt er indvævet hele Slottet med Taarne og Langhuse, som det rejser sig af Søen. Man ser Broerne, de klippede Cypressers Kolonnader og Brøndene. I Dugens Hjørner er indvævet Sylvains Vaaben og hans Slægts Motto: Øje for Øje, Tand for Tand!

Porcelainet er fra Sèvres, blaat som en Sydens Nattehimmel, naar Fuldmaanen skinner og Bjergsneen lyser. Sylvains Vaaben er indsmeltet i Fadenes Bund i purt Guld. Giovanni da Bologna har i Sølv modelleret de Kvinder, som paa deres oprakte Hænder bærer Frugtskaalen, og Cellini har ciseleret det høje Bæger, hvori staar en eneste af de hvide gammeldags Roser.

Emile tager et Æble. Han støtter Albuerne

paa Bordet og gnaver af Æblet som en Abe. Madeleine rynker sine Bryn, men tier. — Ræk mig Vinkanden, siger han, og Madeleine paatager sig en Tjeners Skikkelse og rækker ham den: — Skal jeg ikke ogsaa skænke? spørger hun spydigt. Vicomten nikker. Hun skænker. Han drikker.

Men næppe har han ført Bægeret til Munden og taget den første Slurk, før han slænger Bægeret hen ad Bordet. Det er ikke Vin, det er Kamillete.

Regnen strømmer ned. Parken er indhyllet i skummel Taage. Havet er forsvundet. Alt er stille, tungt, trykket. Madeleine staar henne ved Vinduet. I Karmen ligger Sylvains hvide Rose, den, der fulgte med Brevet. Nu er den ved at visne, men den vedbliver at dufte paa en forunderlig bøn-faldende Maade.

Emile har i den sidste Time skiftevis ærgret sig over, at han ikke har noget at ryge, og at han har tabt en Perleknep. Han ligger og søger paa Gulvet. Madeleine har forlængst opdaget den, men hun er fortrædelig og lader som intet. Hun føler en lille ond Glæde ved at se ham ligge og rode. Saa henkaster hun: — Lad heller være at søge mere! Jeg har vist traadt den itu, der var noget, der knaste under min Fod før!

Emile farer op, som drejede det sig om Frankrigs Ære: — Har du traadt Perlen itu?

Og det siger Du først nu? Véd Du, hvad en saadan Perle er værd?

Madeleine lader Fingrene spille paa Ruden: — Jeg er ikke vant til at regne med Bagateller! Hidsigt svarer han: — Nej, for du er lige saa letsindig som hele din Familie!

— Gaa! Jeg vil ikke se dig for mine Øjne! Madeleine er saa ophidset, hun næppe kan faa Ordene frem. Men Vicomten svarer: — Gudbevares, hvis jeg er til Ulejlighed, kan jeg saa godt gaa! Og han slentrer ud og smælder Døren i efter sig, saa Tæpperne forskrækket blæser ud fra Væggene.

Roserne staar nede i Haven og drukner i den styrtende Regn. Hver Busk ligner en kummerfuld forpjusket Høne, der basker med Vingerne for at samle Kyllingerne under sig, men der er langt fra Plads til alle.

Uden at tænke over det tager Madeleine Sylvains Rose og holder den ud i Regnen — den har dog intet forbrudt. Hun synes, den lever op. Hendes Haand, hendes Arm, hendes Ærme bliver dyngvaade, men Rosen fryder sig. Hun strækker Armen længere ud og vifter med Rosen i Regnen som med en lille Fredsfane.

I det samme suser Automobilen ud gennem Alléen. Madeleines Hjerter snubler i hendes

Bryst som et Barn over en Trærod, hun skynder sig at trække Armen til sig og skjule Rosen indenfor Kjolen. Der ligger den og drypper Taarer paa hendes Bryst. Og det er akkurat, som om der dybt, dybt inde i hende er noget andet, der græder. Naturligvis kerer hun sig ikke en Døjt om Sylvain. Gid han brækkede Halsen! Hvor hun skulde le! Dette siger hun, medens de indvendige Taarer stiger hende helt op i Struben. Kun kunde hun lide at vide, hvor han kører hen. For hvis det er til St. Etouffes, der er saa stolte af deres gamle franske Adel, at de regner alle fremmede for Parvener, saa . . .

Ja, hvad saa? Behøver Sylvain at spørge? Har han ikke Lov at køre, hvorhen han vil, i Solskin eller Regn? Med fire Heste for eller en Gedebuk, i Automobil eller Arbejdsvogn? Altsaa. . . .

Men hun grubler og grubler. Hvad kan han ville hos St. Etouffes?

Saa styrter en glohed Tanke ned over hende, skoldende som en Kedel kogende Vand: Havefesten!

. . . Havefesten . . .

Madeleine bøjer sit Hoved ned over sine Hænder som et Barn over en altfor svær

Lektiebog, naar Solen skinner og Kirsebærrene er modne.

Havefesten! Havefesten! At hun har kunnet glemme den!

Indbydelserne er udstedt for mere end tre Uger siden. Der er indbudt Gæster fra hele Sydfrankrig, ja fra Paris. Oldfruen og Sølvpopen har vimset omkap som Mus i Barselseng for at faa alle Gæstekamrene rede og skaffe alt Servicet i Orden. Ovre paa Blegepladsen har Duge og Servietter viftet i Vinden i Hundredevis og Lagner saa mange, at de kunde danne Landevej helt ud til Havet.

Den Havefest, som Madeleine har glædet sig til som aldrig til noget før! Thi hvad er et Bryllup mod en Havefest? Hvad er et Bedrag mod en Havefest? Naar man har carte blanche til at udføre alle de Indfald, der opstaar i ens Hjerne. Og det havde Madeleine.

Det var gaaet saaledes til: En Dag havde Madeleine sagt til Sylvain: — Jeg synes, jeg har det som en Flue i et Spindelvæv! — Hvad mener du? spurgte Sylvain saa brat, at Madeleine næsten tabte Modet, men hun svarede dog: — Det kan ikke nytte, den spræller, og det kan ikke nytte, den har Vinger, den kommer dog aldrig løs . . .

— Saa du keder dig? spurgte Sylvain med bortvendt Hoved.

— Keder mig! Sletikke! Paa ingen Maade! Det har jeg da aldrig sagt. Jeg véd jo ikke engang, om Fluen i Spindelvævet keder sig. Jeg synes blot, at den ene Dag er dobbelt saa lang som den anden, og nogle af dem er endeløse . . .

— Saml Mennesker om dig! foreslog Sylvain. Lav Fester! Mor dig!

— Fester, om Sommeren! Folk er saa dovne, at de ikke gider komme, og hvis de kommer, gider de ikke mere sig! Og der er længe til Jagterne begynder.

— Der er da noget, der hedder Havefester, Madeleine! Jeg er vis paa, at du kan arrangere en Havefest, som skal tvinge Folk til at more sig frivilligt!

Madeleine lo, og Havefesten blev slaaet fast. Men Madeleine gjorde ikke noget ved den, før Vicomten var der. Og saa endda ikke, før Sylvain en Dag spurgte: — Sig mig engang, hvorlange er dine Dage nu?

Sylvain havde ødselt holdt Ord. Alle Madeleines Paafund lod han udføre. Det gav nok et Ryk i ham, da hun krævede et Elektricitetsværk anlagt, for at Taarnene og Parkens Træer kunde blive illuminerede som

Peterskirkens Kuppel paa Aarets sidste Dag, men bukkende svarede han: — Som min Frue befaler!

Paa gode gamle Jorddrotters Vis havde Greven hidtil selv slidt Vokslys og ladet Tjenerskabet fornøje sig ved Praase af Talg fra Faarene, nu blev der arbejdet paa Elektricitetsværket Dag og Nat, til det stod fuldent, og imidlertid var Indbydelserne udstedte.

Og nu skulde Festen aflyses. „Fordi Grevinden havde faaet Mæslinger“!

Midt i den strømmende Regn gennemgik Madeleine Festplanerne.

Først havde hun jo tænkt som Festemblem at skænke hver af Damerne et levende Firben med Guldlænke om Foden, som det nok var Mode i New York, men Sylvain havde heldigt erindret hende om, at medens Firben i New York var en ligesaa sjælden Delikatesse som Roser ved Nordpolen, var Firbenet i Provence et ganske ordinært Dyr, der umuligt kunde interessere franske Damer. Og andre Dyr kunde hun i Øjeblikket ikke komme paa.

Naturligvis skulde der steges hele Oxer paa Spid, hvor saa Sylvain skaffede Spiddene fra. Naturligvis skulde Søen befolkes med

Gondoler. Mellem Træerne i Parken skulde rejses himmelhøje Gynger — for hvor var den Dame, der ikke elskede at sidde i en Gynges? Længst vaklede hun med Paaklædningen. Valget stod mellem *Watteau* og *Veronese*. Det blev *Watteau* — væsentligst fordi der i Parken var saamange gamle Statter og Stenbænke og mossede Cisterner.

Madeleine kunde ikke gøre for, at en lille Tanke stak Hovedet frem og sukkede: Om Festen bare havde været afholdt en Uge før! Eller om Brevet først var tabt en Uge senere!

Madeleine er saa mismodig, og nu kommer hun i Tanker om, at Emile er vred. Om han har fornærmet hende eller hun ham, har hun glemt. Ihvertfald vil hun hente ham. Det er saa kedeligt at sidde og kukke alene.

Hun banker paa hans Dør, ingen svarer, banker igen. Hun hører indefra en underlig Lyd. Græder han? Vaander han sig? Sagte lister hun Døren op: Der ligger Vicomten i en dyb Stol med Benene paa en anden og sover — og snorker! Frakken har han taget af og Flippen. Han er endnu mere ubarberet end før.

Madeleine holder Haanden for Øjnene, sukker og gaar igen. Hun sætter sig atter hen til Vinduet og stirrer ud i Regnen. Nede

i Parken gaar Sølvpop'en og Oldfruen med store Paraplyer over Hovedet. Oldfruen løfter saa højt op, at man ser hendes hvide Strømper. De slaar ud med Haanden og fægter med Paraplyerne. Nu skændes de igen.

Madeleine brister ud i klukkende Latter. Hun kan ikke se Sølvpop'en uden at le, alligevel holder hun meget af ham og giver ham altid Ret for at gøre ham glad.

Han kan da ligesaa lidt gøre for, han er født gerrig, som andre, fordi de er født ødsle. Og naar han ikke spiser Æg, fordi han ikke kan udholde, at Skallen gaar til Spilde, beviser det kun, at han er konsekvent. Men forresten er han, modsat alle andre Gniere, kun nærig paa andres Vegne.

Sikkert led han mere, naar han udleverede Sølvallerkener til en Fest, end hvis man havde rykket en frisk Hjørnetand ud paa ham — og husk, Hjørnetændernes Rødder gaar næsten helt op til Øjnene! Han rystede paa Hænderne, han skændtes med Tjenerne, han græd af Raseri. Der var et Paastyr hver eneste Gang. Saá han sit Snit, „glemte“ han at udlevere et eller andet, og naar Sylvain nødtvungent skændte paa ham, svor han paa, at det var kun en Forglemmelse, en veritabel Forglemmelse, andet ikke.

Som nu ifjor ved Jagterne, da han nægtede at udlevere Sølvbakker til Gæstekamrene til første Frokost: — De, som trænger til Mad, kan staa op og gaa ned i Spisesalen! Det manglede bare, man skulde fodre dem paa Sengen ogsaa, saadan noget Pak! Og Sylvain maatte gøre sig vred for at faa Bakkerne frem.

Det var ogsaa ham, der satte i Oldfruen, at stoppede Servietter var gode nok til Gæsterne, blot Herskabets var hele.

Men det værste, han havde præsteret, og som gjorde, at Sylvain nær havde jaget ham bort, var dog følgende: Han havde en skønne Dag udbedt sig ti Dages Ferie — med det udtrykkelige Ønske, at han maatte tage Nøglen til Sølvkamret med, da „man ellers ikke vidste, hvad der var igen, naar han kom tilbage“. Og han var rejst til Paris med et saadant Utal af store Kufferter og Kasser, at man — hvis han ikke havde været Sølvpop i Sylvains Slægt i tre Generationer — havde maattet gøre sig allehaande Tanker. Han var kommen tilbage med samtlige Kufferter og Kasser, og kort efter var der fra Paris kommet til ham et helt Læs Kasser, som han i stor Hemmelighed selv udpakkede.

En Dag ved Bordet falder Talen paa Sølv-

arbejde i gamle Dage og nu. Sylvain løfter en Tallerken op og forklarer Madeleine noget — sætter Tallerkenen fra sig og ser forbløffet ud. Madeleine spørger, hvad det er. Han tager Laaget af et Fad, vejer det i Haanden og ser endnu mere forbavset ud, griber saa en Armstage og vejer den paa samme Maade. Madeleine ser ham blive rød oppe i Panden af Vrede. Han sender Jean Jacques efter Sølvpop'en, men lader de andre Tjenere gaa ud.

Gamle Sølvpop kommer, som sædvanligt med staalgraa Silkestrømper og Sørgeflor om Armen — han bærer Sorg for Sylvains Forfædre, og ingen menneskelig Magt formaar at faa ham til at lægge denne Sorg. Da han ser Grevens Ansigt, kaster han sig paa Knæ og græder saa hjerteskerende, at Madeleine udbryder: — Sylvain! Sylvain! Men Sylvain spørger med en Stemme som en Forhørsdommer: — Hvad er dette her? Og den gamle Mand maa gaa til Bekendelse.

Han har for de Penge, han har lagt sig op af sin Løn i de mange Aar, og de Penge, han fik i Arv som Tak for tro Tjeneste efter to Generationer, ladet en Mængde af Sylvains Familiesølvtoj lave efter i engelsk Plet — for at spare paa det ægte!

Stakkels gamle Sølvpop havde selv maattet pakke det falske Kram ind og sende det tilbage til Paris.

Men Madeleine havde i al Hemmelighed hvisket til ham: — Jeg synes, Maden smager akkurat ligesaa godt paa Plet som paa Sølv!

Og fra den Dag af elskede Sølvpop'en Madeleine og ærede hende som et højere Væsen. Saa stor Fornuft havde han aldrig troet kunde rummes i en Kvindehjerne. For det var netop det, han selv syntes. Han havde prøvet det baade med Suppe, med Fisk og med Vildt. Med lukkede Øjne kunde man ikke smage Forskel.

Tiden snegler sig hen. Over Parkens Træer paa en Høj langt borte ser Madeleine en stor Vindmølle, og i Mangel af anden Beskæftigelse stirrer hun saa længe paa den, at hun glemmer, hun er Madeleine, Grevinde af . . . utro Hustru, indespærret, ventende paa Hævn og Straf — at hun glemmer alt og uvilkaarligt giver sig til at puste med Læberne for at faa Møllevingerne til at gaa hurtigere rundt, saadan som hun plejede i sin Barndom, med de smaa Møller af Papir.

Mange vil synes, at saa dumt kan en voksen Person ikke bære sig ad, men voksne Personer kan bære sig skrækkelig dumt ad, naar man ser det, og endnu mere dumt, naar de er ganske Mutters alene. Og Madeleine blev ved at gaa med Barnet inde i sig, akkurat som en lille Pige, der gaar rundt med sin allermindste Dukke inde ved Brystet.

Madeleine vidste forresten slet ikke selv, at

hun sad og pustede til Møllevingerne. Hun lagde heller ikke Mærke til, at Regnen var holdt op, og Solen skinnede, saa Svanerne kom frem fra deres lille Svanehus, og Roserne struttede med Hovederne, som om de var vigtige af, at de ikke havde brækket Stilken i al den Væde.

Men da Automobilen kom tilbage, vaagnede hun med et Spjæt. Det forekom hende, hun hørte de tre St. Etouffes' Døtres fornemt snøv-lende Røster.

Ja! Lucie kan næsten ikke faa Vejret, saadan har hun løbet opad Trapperne: Bud fra Greven, at der kommer Besøg til hendes Naade. Det er de tre Frøkner St. Etouffes . . .

Madeleine føler sig som en af de smaa kulørte Balloner, naar den prikkes med en Naal, og al Luften strømmer ud. Selv Lucie ser inderligt medlidende paa hende.

— Skal jeg ikke trække Gardinerne for? Saa ser man ikke saa meget, hvor medtaget Deres Naade er! Lyset er jo ogsaa slemt for Øjnene, naar man har Mæslinger . . . Himlen være lovet, Frøknerne St. Etouffes *har* haft Mæslinger, saa dem smitter Deres Naade da ikke . . .

Madeleine greb Lucie om Haandledet, som man griber selv om en Tidsel eller en Brænde-

nælde, naar man falder udover en Afgrund: — Er det sandt? Er det virkelig sandt? Kommer de herop?

Lucie nikker og tilføjer trøstende: — De bringer en dejlig Havresuppe, blandet med Afkog af bitre Urter, den skal være saa sund, og naar man drikker mindst to Potter om Dagen af den, er der ikke Tale om, at Mæslinger skaller.

Madeleine ser hen imod Døren, der staar aaben. Var der ikke Tid til at flygte . . . lige-meget hvor . . . henad Landevejen . . . ud til Havet . . . Kun bort fra denne Forsmædelse . . .

Men saa siger Lucie stille og blidt, omtrent som naar fromme Folk takker for Maden, inden de begynder at spise, saa siger hun: — Jean Jacques venter jo derude for at høre, om det passer Deres Naade at se Damerne i Løbet af et Kvarter?

Madeleine begyndte at snøfte, ikke om det havde gjaldt Livet, kunde hun lade være. Lucie sagde indsmigrende: — Var det ikke bedre for Deres Naade at modtage Damerne i Sengen? Deres Naade ser saa angrebet ud! — Jo, jo! Hjælp mig, Lucie, i en Fart, inden de kommer! Madeleine følte nu selv, hvordan hun glødede, ikke blot Kinder og Pande og Øren, men Hals og Arme, ja, over det Hele.

— Deres Naade ryster. Deres Naade har

jo Feber! Deres Naade burde slet ikke være staaet op!

Og uvilkaarligt synes Madeleine, at hun har Feber. Det gør saa godt at føle sig syg. Hun kan næsten ikke holde sig oprejst, medens Lucie hjælper hende Klæderne af.

— Lidt Pudder, Lucie! Hun siger det med ganske svag Stemme.

— Pudder, Deres Naade! Umuligt, der er ikke noget mere skadeligt for Huden end Pudder, naar man har Mæslinger . . .

Gardinerne er trukne for, Madeleine ligger i Sengen. Saa tripper det i Trappen, som kom en hel Gaaseflok vraltende. Madeleine tænker altid saa venligt paa dem, hun ikke kan lide og St. Etouffes kan hun ikke udstaa.

— Hvor her er mørkt! Lille stakkels Grevinde! Der *skal* jo være rullet ned til Mæslinger! Helst rødt Lys! Ja, helst rødt Lys! Ubetinget helst rødt Lys! Gæssene snadrede hen til Sengen og kyssede Madeleine, der havde en Fornemmelse, som sprang der store Vorter ud, hvor Kyssene ramte.

Gudskelov, de var slet ikke bange for Smitte, for naar man *har* haft Sygdommen! Og som den grasserede iaar! Det er Varmen! Ja, det er Varmen! Ja, det er ubetinget Varmen! Men drik nu Havresuppen, den er saa mageløs forfriskende! Ja, saa mageløs, ja, saa

ganske mageløs! Og saa gælder det blot ikke læse! Endelig ikke læse! Paa ingen optænkelig Maade læse! Den arme Grev Sylvain, der ikke havde haft Sygdommen! Oh, den Arme! Ak, den Arme! Og hver Aften ind at svede paa. Endelig ind at svede paa! For Himlens Skyld ind at svede paa!

Madeleine behøvede ikke at tage noget ind, saalænge de tre snadrede hende ind i Ansigtet. Hun hørte ikke efter. Hun svarede ikke. Hun følte sig som ude i en Skylregn uden Paraply. Der var ikke andet at gøre end lade det regne.

Men da den yngste Etouffe med det kongelige Næb nævnede Ordet Havefest, havde Madeleine nær rejst sig overende: De troede jo, den var bleven aflyst, men da den kære Grevinde ikke vilde høre Tale herom, havde Greven givet efter. Og aah, hvor de glædede sig, den ene mere end den anden. Naturligvis havde de saa bitterlig ondt af den kære opofrende lille Grevinde, der skulde ligge for nedrullede Gardiner og svede paa Havresuppe, men alligevel. En saadan Fest! Greven havde jo betroede dem alle Detaillerne. Ogsaa de smaa Lam med blaa Sløjfer . . .

— — —

De var borte. Kun Lucie blev tilbage. — Luk op, Lucie, luk alle Vinduerne op, eller

jeg kvæles! Madeleine saá paa sine spidse Negle, som om hun maalte, hvor dybt de kunde trænge ind i St. Etouffe-Halsene.

Saa dundrede hun ind til Vicomten, der køligt bemærkede: — Fru Grevinden har nok haft Gæster! Madeleine snappede efter Vejret: — Tænk dig . . . tænk dig . . . Havefesten bliver ikke aflyst!!

Hvis hun ventede at se Vicomten springe op, blev hun meget skuffet. Han trak paa Skuldrene: — Naa, hvad, for min Skyld gør det hverken til eller fra! Havde jeg blot en Cigaret!!

— Er det alt, hvad du ønsker?

— Alt? Nej, hellere en hel Æske!

Madeleine forsvandt. Hun rev i Klokkestrengen, til Lucie forpustet kom ilende: — Lucie, skaf mig nogle Cigaretter!

Lucie stod og lyttede, som ventede hun sidste Halvdel af et Ord: — Cigaretter, sagde jeg! Lucie rystede uhyre vemodigt, men uhyre bestemt paa Hovedet: — Deres Naade tør afgjort ikke ryge! Vil Deres Naade ikke have en feberstillende Mikstur? Maa jeg ikke have Lov til at tage Deres Naades Temperatur?

Madeleine stod og vippede med Spidsen af sin Fod: — De véd jo meget godt, det ikke er til mig! I det samme kom Emile ind.

Lucie hverken saå eller hørte ham: — Jeg forstaar ikke rigtig . . .

Der var intet Udkomme med hende: — Cigaretterne er jo til Vicomten.

Lucie saå inderlig bedrøvet ud og rystede paa Hovedet: — Deres Naade taler i Febevildelse. Hr. Vicomten er jo rejst for over en Uge siden! Og inden Madeleine kunde give sin Harmes Luft, tilføjede Lucie: — Maa jeg ikke have Lov at tage Deres Naades Temperatur, jeg er vis paa, Deres Naade har over 40 Grader . . .

Nu blev det Vicomten for broget, han traadte hen til Lucie og hvæsedde hende ind i Ansigtet: — De er en fræk Tøs, er De!

Lucie fortrak ikke en Mine, hun saå ikke Vicomten, hun hørte ikke Vicomten. Vicomten var rejst „for over en Uge siden“.

— — —

Og saaledes gaar Dagene, en efter en, hver slæbende efter sig en Lænke bestaaende af fireogtyve Gange tresindstyve Led.

Stakkels lille Madeleine sidder stadig inde-spærret i Taarnet med Emile. Hun har nu opgivet alt Haab om at komme ud. Engang imellem sætter hun sig hen ved Vinduet og ser ud og tænker, hvad Børn siger højt i en vis Leg: — Hvem der har mig kær, kommer

og hjælper mig bort! Men hun siger det ikke højt. Og der kommer heller Ingen.

Hun har vænnet sig til at være indespærret. Hun stamper ikke mere i Gulvet, naar Lucie er gaaet. Hun bider ikke mere i Silketæppet om Natten for at undertrykke Graaden. Hun skændes ikke mere med Emile. Ved Bordet lader hun ham spise sig mæt først, medens hun sidder og leger med en Fersken eller et Æble og tænker paa, hvoraf det mon kommer, at Haar, naar det gror i Ansigtet paa en Mand, ser saa hæsligt ud.

Hun tænker saa mange nye Tanker, saa mange forunderlige Tanker. Ikke den Slags, der kommer brusende som fornemme Damer med Vifte og Silkeslæb, men saadanne Tanker, der mere ligner beskedne Bønderpiger, der vandrer til Kirke med nedslagne Øjne og tyksaaledede Sko.

En Ting har hun gjort, som hun aldrig tænkte, hun kunde overvinde sig til, og hver Gang hun husker paa det, vælder Skamrødmen op i hendes Kinder. Hun har skrevet til Sylvain.

Ikke for at bede om Tilgivelse. Ikke for at bede om Frihed. Ikke for at beklage sig. Hun har — bedt om Cigaretter! En hel Dag var hun om at skrive det Brev. Gulvet flød med

Snese af Ark, der begyndte med Ord som:
Kære Sylvain! Eller: Til Sylvain, Greve af
...! Eller: Jeg er meget ked af at skrive
dette, men ...

Tilsidst lød Brevet saaledes: Sylvain, jeg
beder dig om nogle Cigaretter, helst de sorte
fra Algier. Madeleine.

Det kunde ikke være kortere, alligevel var
det saa fyldt med Hjertebanken som en Fugle-
unge, man holder i sin hule Haand.

Svaret kom ufortøvet. Det varede kun ak-
kurat saa lang Tid, som det tager at læse
det lille Brev, læne sig tilbage i Stolen, lukke
Øjnene, trække Vejret meget, meget dybt et
Par Gange og skrive følgende Linjer:

Til Madeleine, Grevinde af ...

Dit Ønske skal blive opfyldt, saa hur-
tigt det lader sig gøre. Men da jeg aldrig
selv har røget Algier Cigaretter og ikke har
saa høje Tanker om dem, at jeg vilde byde
mine Gæster deraf, har jeg ingen hjemme.
De kan tidligst være her i Aften. For det
Tilfælde, du saa længe vil nøjes med dem,
jeg stundom ryger selv, sender jeg dig her-
med nogle.

Sylvain.

Med Brevet fulgte en Æske ægyptiske Cigaretter. Madeleine rystede saaledes, da hun læste Svaret, at hun maatte vente et helt Kvarter, inden hun var rolig nok til at gaa ind til Emile og — uden at sige et Ord — stille Cigaretterne foran ham. Hans Glædesudbrud fremkaldte kun en sørgmodig Bæven om hendes Læber.

— Hvor har du faaet dem fra? Madeleine rystede paa Hovedet. Det var som en Hemmelighed mellem hende og Sylvain, en Hemmelighed, hun ikke kunde forraade — ikke engang til den Mand, hun elskede „højere end Livet“. Saa løj hun og sagde: Fra Lucie!

Og da Lucie ved Senaftenstide overbragte hele Tusinde af de sorte Cigaretter, som Sylvain ikke vilde byde sine Gæster, blev Emile saa rørt, at han stak et 10-Francsstykke til hende. Men enten maa han have baaret sig ubehændigt ad, eller hun har ikke fattet den gode Hensigt, for Mønten faldt til Jorden. Lucie bukkede sig for at tage den op, Vicomten gjorde det samme, og de kom til at støde Hovederne sammen. Men medens Vicomten mumlede en Ed, syntes Lucies Pande ufølsom som Flint. Hun rejste sig, rakte Guldstykket til Madeleine og sagde: — Deres Naade tabte et 10-Francsstykke!

Da hun var borte, knyttede Emile Haanden: — Hun fortjente, man slog hende i hendes næsvisse Ansigt! Madeleine trak paa Skuldrene: — Aah, hvad! Lucie er *tro*, det er det Hele!

Lidt efter var Værelset indhyllet i Algier-taage saa tyk, at Lysene saå ud som Tændstikker i en Skov om Natten. Madeleine hostede og hostede. Vicomten sagde: — Det er pure Skaberi. Bild mig ikke ind, et voksent Menneske faar Hoste af en Smule Tobak!

Saa holdt Madeleine Lommetørklædet for Munden, naar hun hostede, men da det ogsaa syntes at ærgre Emile, lukkede hun Vinduet op og blev staaende derhenne.

Til Madeleine, Grevinde af . . .

Som du vil erindre, har vi om fem Dage den 18de Juli, den Dag, du selv fastsatte for Havefesten.

Det lod sig meget vel gøre at sende Afbud til Gæsterne af Hensyn til din pludselige Sygdom, men efter længere Overvejelse har jeg besluttet ikke at gøre dette, og skønt jeg ikke skylder dig Regnskab for mine Handlinger, vil jeg dog i dette Tilfælde give dig Grunde:

Du er Kvinde, du er Dame, du bærer mit

Navn, du har været og er indtil videre *min Hustru*, altsaa er dit Rygte mig om muligt mere magtpaaliggende end min egen Ære.

Jeg tror at kunne stole paa Lucie og Jean Jacques, jeg har i hvert Fald maatte gaa ud fra dette, da jeg behøvede deres Hjælp, og, som du véd, er hele Tjenerskabet overbevist om din Sygdoms Ægthed, men skulde dog blot den mindste Anelse om Sammenhængen sive ud, er det *dit* Navn, der tager Skade. Dette bør forhindres.

Jeg indser meget vel, at du ikke er henrykt ved Tanken om, at den af dig planlagte og arrangerede Havefest foregaar uden dig, medens du en hed Sommerdag nødes til at ligge i Sengen, oven i Købet paa Feberkost og for nedrullede Gardiner. Men der er ikke nogen Udvej. Blandt Gæsterne vil der sikkert være mange, ja de fleste, som har overstaaet denne kedelige Børnesygdom, og som er uimodtagelige for Smitte. De vil ønske at besøge dig, du maa tage imod dem, er det dig aldrig saa forhadet, og du maa spille din Rolle saa godt, at du ikke vækker Mistanke. Derved er Situationen reddet.

Dette er mit *Ønske*, overfor dig anvender jeg ikke gerne Ordet *Befaling*.

Din Takt og dit kvindelige Snille vil hjælpe dig bedre end mange Raad. Skulde det være dig for ubehageligt at høre Festlarmer, er du nok saa god at give Lucie Ordre, der vil da ufortøvet blive sat Skodder for Vinduerne i Værelset, hvor du opholder dig.

Endnu ét, ved Midnatstid vil det store Fyrværkeri, som du lod indforskrive fra England, blive afbrændt. Jeg erindrer dig derom, at du ikke skal blive forskrækket, naar det indledende Kanonskud vækker dig af din Søvn. Desværre kan jeg ikke forskaane dig derfor.

Sylvain.

Madeleine foldede Brevet sammen. Hun krammede det ikke i Haanden, som hendes Vane var, hun foldede det sammen, omhyggeligt som en Bondekone folder sit Kirkelommetørklæde sammen efter Brugen. Hun rev det ikke itu. Hun viste det ikke til Emile. Hun stak det ikke i Lommen (Madeleine adskilte sig fra alle Nutidens Kvinder, gamle og unge, derved, at hun havde Lomme i alle sine Kjoler, lille, men Lomme), hun gemte det inde paa Brystet.

Naturligvis handlede hun i Tankeløshed, thi hvorfor skulde hun bære sig saadan ad?

Selv om Brevet læses tyve Gange, om det

læses bagfra, der staar dog ikke en eneste Venlighed eller Artighed deri, ikke et Ord om knust Hjerte eller Fortvivelse, men kun om Havefest og Mæslinger. Altsaa det var i Tankeløshed. Ganske vist er der den Forskel paa Mand og Kvinde, at medens en Mands tankeløse Handlinger ogsaa senere gerne viser sig at være taabelige, er Kvindens Tankeløshed ofte Tegn paa, at hendes Instinkt har Overtaget. Og Instinktet er for Kvinder, hvad Sol, Maane og Stjerner er for Sømanden, det eneste, han i visse Tilfælde sikkert kan forlade sig paa.

Da Brevet gled ned paa Madeleines Bryst, følte hun straks samme underlige Hede, som naar hun i sin Barndom paa Grund af Hoste, hun havde paadraget sig ved i Hemmelighed at gaa barfodet i Moser, blev straffet med varme Olieomslag — og *dog* tog hun det ikke bort. At Brevet virkede saaledes, er paa ingen Maade overnaturligt, det skyldes heller ikke Finfølelse i Madeleines overordentlig sarte Hud (saaledes som hos Prinsessen, der mærkede en Ært gennem syv Madrasser), men simpelthen den Kendsgerning, at Papir varmer.

Enhver kan overbevise sig herom. Jeg sætter, man har kun ét Par Sko, og i dem er der Hul, og man har ikke Penge til nye

Saaler og ikke Kredit og ikke saa høj Protection, at man ved at nævne Navnet paa en formaaende Ven kan tiltvinge sig Kredit, saa gør en Avis Underværker. Lige meget om den er gammel eller ny, om den er radikal eller konservativ, trykt i Frankrig eller Rusland. Man lægger den sammen og stikker den i Skoen og føler sig straks lige saa varm og veltilpas som den, der har tre Par hele Sko og Kredit og er Ven med et Dusin Premierministre.

Men at Madeleine beholdt Brevet inde paa Brystet, en varm Sommerdag i Provence — der er varmt i Provence om Sommeren — det er *det*, man skal lægge Mærke til.

Madeleine gik rundt i Brudekammeret, rundt, rundt. Da hun blev svimmel af at gaa den ene Vej, gik hun den anden. Rundt, rundt, rundt.

Hun vilde være vred, men hun var det ikke. Nej, hun var ikke vred paa Sylvain. Han haanede hende, som hun aldrig havde drømt, nogen vilde vove at haane hendes Moders Datter, men hun var ikke vred paa ham. Der var noget dybt, dybt inde, der sagde: Han har jo Ret! Sylvain har jo Ret!

Derefter gik hun over til Emile og fortalte

ham, at hun elskede ham højere end sit eget Liv.

Det er atter Nat, den sidste før Havefesten. Alt maa nu være rede, thi alt er roligt. Madeleine har set Elektrikerne krybe rundt paa Stiger for at befæste Ledninger omkring Taarnene. Hun har set de vældige Gynger blive rejste mellem Parkens Træer. Set de røde Silketelte blive udspændt. Set Gondolerne sættes ud i Søen mellem de dødsensforskræmte Svaner. Set Tjenerne brede Tæpper paa Græsplænerne — ja, hun har set Bønderpigerne, der er kaldte ind til Hjælp ved Opvartningen, i deres kanariegule Skørter med sorte sølvsnørede Spidsliv holde Generalprøve. Hun har set Sølvpop'en og Oldfruen styrte ind og ud i Teltene, den ene mere ophidset end den anden, og hun har set Vinfadene blive rullede op fra Kælderens og slæbte over i Parken. Nu er alt stille. Det er Nat, den sidste før Havefesten.

Lucie har fortalt hende, at der ikke blot koges ved alle syv Komfurer i Kælderkøkkenerne men ved et uhyre Friluftsbaal i den indre Slotsgaard.

Det er dér, Okserne skal drejes paa Spid.

Mænd kan ikke gøre det, saa Spiddene bliver fastgjorte til et Spil, der drejer Okserne som Garn paa en Vinde. Hele Aftenen er der kommet Gæster til Gaarde. For hver ny Vognfuld, der læsses af, er Latter og Lyd af Stemmer trængt op til Madeleine, selv om hun ikke har kendt Stemmerne. Mange af Gæsterne har hun aldrig set, andre kun trufet flygtigt.

Madeleine har forsøgt at sove, men hvor er det muligt? Hun frygter Dagen i Morgen. Hvilke nye Ydmygelser har Sylvain udtænkt? Véd han, at hun ikke kan sove? Tænker han derpaa med Skadefryd?

Hun sniger sig fra Sengen hen til Vinduet. Maanen skinner paa de røde Silketelte. De ser ud som store Blodpletter i Græsset. Og Gyngerne, de muntre hvide Gynger, de rejser sig som Galger, den ene ved Siden af den anden. Hun vil ikke se derhen. Hun ser ned i Søen — hver af Gondolerne ser ud som en flydende Ligkiste. Saa gaar hun atter fra Vindue til Vindue, sidst til det længst imod Syd. Og dér fanges hendes Blik af et andet Lys i et andet Kammer i et andet Taarn: Sylvain er alene med Himlens store Stjerner. Sylvain, som hun hader. Men hendes Blik hænger som en stakkels Flue paa

et Fluepapir ved dette Lys. Nu slukkes det. Alle andre Lys er forlængst slukkede. Alle Gæster sover. Kun nede fra Kælderen hører hun svage Lyde som af hvislende Vande, og Madeleine erindrer igen, at der koges baade ved Nat og ved Dag.

Pludselig hører hun en Knirken, et Menneske gaar over Jernbroen, et Øjeblik standser han og læner sig ud over det nasturtieomvundne Gitter, netop paa det Sted, hvor Brevet fra Madeleines vingede Ærme faldt i Vandet. Og i det samme er det, som ser hun for sig Sylvains dybe, uigennemtrængelige Blik. Det Blik, der stundom bliver haardt indtil Grusomhed.

Han er gaaet over Broen, han gaar henad den brede Gang, der fører forbi Taarnet, hvor hun sidder. Ja, det er Sylvain. Hun vover ikke at trække Vejret — som frygtede hun, han i den Afstand skulde høre det. Han maa ikke vide, hun staar her paa bare Fodder og vogter hans Veje. Maanen glider frem bag en Sky, Parken straalet i dens hvide Lys. Sylvain gaar rank som sædvanlig, men langsomt, med sænket Hoved. Nu standser han. Blodet farer Madeleine til Hjertet, det gør ondt, som klemte en Haand derom. Han er standset foran Busken med de gam-

meldags hvide Roser. Han plukker én. Han holder den i sine Hænder — han fører den til sine Læber. Saa kaster han den fra sig, ud i Vandet, den falder under Taarnet, hvor Madeleine sidder, og han gaar videre.

Madeleine er dukket ned paa Gulvet, hun sidder paa Hug som en lille Pige med Knæene trukket op indenfor Natkjolen, hun støtter Panden mod sine Knæ og græder. Haaret, som hun har glemt at lukke inde i det røde Silkenet, falder ud over Skuldre og Knæ.

Greven traver rundt i Parken, som havde han ikke de Skilling, det koster at faa Logis i et skikkeligt Herberg.

Og nu tror alle de, der har læst til dette Punkt, at de véd, hvordan Historien ender. Men de tror fejl. Det manglede blot, man skulde have Ulejlighed med at lave en Labyrint, naar man samtidig gav enhver, der spaserede ind, et Nøgle Garn, saa han ved egen Hjælp kan finde ud.

Heldigvis sker der mere mellem Himmel og Jord, ogsaa nede i Provence ved det blaa og blide Middelhav, end Gud og Hvermand kan regne ud ved at tælle paa Fingrene. Denne Havefest er jo ikke begyndt, og naar den er forbi, ser meget anderledes ud.

Den kloge Læser kan gætte sig til mangt

og meget, og til sidst bliver det ham, der narres allermest.

Se nu kunde Madeleine jo have klemmt sig ud mellem Vinduets Jernstænger og have kastet sig i Graven. Uden Tvivl var da Greven, som har lært at svømme, sprunget ud og havde reddet hende. Det var hans simple Pligt. Ligesom man ifølge Loven skal skære hængte Folk ned af Træerne, skal man ogsaa fiske Druknende op af Søer, enten de er Ens utro Koner eller ej.

Havde Greven fisket hende op, ja hvem véd, hvad der var sket. Men Madeleine kastede sig ikke i Vandet. Hun sad jo med optrukne Knæ og græd, akkurat i den Stilling, „den lille Pige med Svovlstikkerne“ sidder i Eventyret.

Stakkels lille Madeleine . . .

Grev Sylvain, hvad han? Ikke sandt, det Spørgsmaal hænger og dirrer paa alle Læber som de smaa Vipstjerter paa Telegraftraadene. Grev Sylvain altsaa, hvad han? Han satte alt paa ét Kort, men hvad saa mere? Vandt han? Tabte han?

Stille, stille! Véd han det selv? Hvorfor ligger han urolig om Natten som et Barn, der har stjålet Æbler og nu plages af Samvittighedsnag? Hvorfor er hans Bryn saa vrede? Hvorfor falder han i Tanker med Kniv og Gaffel i Haanden? Hvorfor giver det et Sæt i ham, som stak han sig paa en Synaal, naar han tilfældigvis ser op til Taarnet, hvor Madeleine sidder? Og hvorfor stønner han saa fælt, da han tilfældigvis finder et Kastanieblad, hvorpaa Madeleine tre Uger efter Bryllupet med en Rosentorn har ridset: Madeleine elsker Sylvain. Hvorfor?

Han er dybt urolig, men ingen véd det, ingen ser det. Han er i Besiddelse af den

ydre Ligevægt, der til Tider giver det gode Selskabs Medlemmer saa stor Lighed med hine Hunde og Katte, der i Cirkus springer gennem brændende Tøndebaand, eller de Løver, der holder Tæmmerens Hoved mellem Tænderne uden at klemme til.

Naar andre er til Stede, taler han muntert og smiler. Men det er ikke det fro Smil, der læsker som en Slurk kølig Vin en hed Sommerdag, snarere kommer man ved at se ham smile til at tænke paa den Grimasse, Folk skærer, naar de bider i en umoden Figenkaktus og faar hele Tungen fuld af smaa Pigge.

Hans ydre Værdighed har intet lidt. Tjenere og Hunde kommer paa hans mindste Vink, og Markarbejderne gør flittige Bevægelser, naar han er i Nærheden.

Aldrig har han saa ihærdigt taget sig af sit Gods som i disse Uger, hvor Madeleine sidder i Taarnet. Hvor han kommer, taler han om hende: — Skade, siger han, at Grevinden ikke er med! Desværre har hun jo Mæslinger, og da jeg aldrig har haft Sygdommen, har vi været nødt til at isolere hende. Grevinden er meget ked af det, hun holder saa meget af Landvæsen!

Og Bønderkonerne slaar deres Hænder

sammen, som var Grevindens Mæslinger dem en Nyhed, og som om de ikke ved alle Døgnet's Maaltider drøftede Grevindens Mæslinger. De gav gode Raad, for Mæslinger kendte de jo alle: — Det er en Børnesygdom, sagde de, men det er slemt, naar han angriber Voksne!

De sidste Dage før Havefesten var Greven ikke rundt paa Godset. Han havde fuldendt Inspektionen, og der var nok at gøre hjemme. Til de mindste Bagateller blev Madeleines Planer udførte — ja, lød det ikke saa sørgeligt, kunde man fristes til at sige, han overholdt hendes Ønsker som de Løfter, man giver en Døende.

Var Madeleine for ham en Døende? Eller maaske en Afdød?

Muligvis. Men i saa Fald havde han ikke glemmt den Døde. Han kunde lukke sig inde og sige til Jean Jacques, at han arbejdede og vilde ikke forstyrres, hverken af Frøknerne St. Etouffes eller andre. Men i Stedet for at arbejde sad han og legede med Smaating, der havde tilhørt Madeleine, saasom et Par Maroquins Tøfler, et Slør, en Ridehandske, et af de røde Silkenet til hendes Haar.

Man tro dog ikke, dette var hans eneste

Beskæftigelse. Det kræver indviklet Tænkning og stort Arrangementstalent at huse over hundrede liggende Gæster af de høje og højeste Rangklasser og desuden en hel Dag at bespise det tredobbelte Antal. Naar Sølvpop'en var færdig med sin Avdiens og gik bort med lange beskrevne Strimler Papir, bankede Oldfruen paa med sine Sedler, og saa kom Taffeldækkeren, Vinkyperen, Køkkenchefen og Overstuepigen.

Greven var den, der skulde vide og give Besked med alt, først og fremmest med, hvor *hvem* skulde ligge. Der er nemlig mellem Adelige omtrent ligesaa mange Formaliteter og omtrent ligesaa stor Rangsforskel som mellem Bønder. Og saa lidt som det kunde falde en Bonde, hvis Gaard er paa to Hundrede Tønder Land, ind at placere en Bonde paa kun 50 Tønder Land som Hædersgæst for Bordenden, ligesaa lidt kunde det tænkes at anbringe en Greve, hvis Adel kun er fem Generationer gammel, i et bedre Gæstekammer end en Greve, hvis Blod — som Sylvains Snegles — gik tilbage til Roncevals Dage. Nu var jo Sylvains Slot i alle Maader godt bygget og velindrettet, men somme Kamre vender dog mod Nord, andre til Gaarden, somme har Morgensol, og visse Menne-

sker taaler ikke stærkt Lys om Morgen, andre Kamre ligger i tredje Stokværk og er uden Elevator. Derfor maa Greven sidde med Adelskalenderen til langt over Midnat for at være sikker paa ikke at begaa den Slags Fadæser, der næsten ligesaa vanskeligt tilgives mellem Adelige som mellem Bønder.

I denne tragiske Fortælling er der paa et vist Tidspunkt overgivet Madeleine et forseglet Brev, som hun ikke maa bryde, før hun faar Lov. Hvis nu Fortællingen kom til Afslutning, uden at dette Brev blev brudt, og dets Indhold kom til Læsernes Kundskab, vilde man — og med Rette — anklage Forfatteren for ulovlig Omgang med Guds Gaver, hvortil nemlig ogsaa forseglede Breve hører.

Men Brevet er ikke nogen Mystifikation, og det er ikke glemt, men kun gemt. Det vil sige, for en Tid er det glemt af den, der modtog det, for en Tid. Madeleine var de første Dage efter Modtagelsen syg for at kende Indholdet, og hun pillede ved Brevet paa alle Ender og Kanter, holdt det op for Lyset, lirkede ved Seglene, men frygtede altfor meget Sylvains Vrede til at bryde det.

For ikke at falde i Fristelse lagde hun saa

Brevet til Side, gemte det under Madrassen i sin Seng og glemte det.

Men den, der skrev Brevet, glemte det ikke. Der var ikke gaaet en Dag, næppe en Time, hvor ikke Tanken om dette Brev havde svirpet Sylvain som et Piskeslag. Den kolde Sved kunde briste frem, naar han kom Brevet i Hu. Mere end en Nat drømte han, at Madeleine, trods hans Advarsel, brød det og . . .

Grevens Seng var saa bred, at man uden Overdrivelse kan bruge den kendte Sætning: „han kastede sig paa Lejet“. Ja, han kunde ikke kaste sig mere omkring, hvis Sengen var fyldt med Flintesten, og han prøvede at finde en blød Plet at ligge paa.

Nu var der jo intet i Vejen for, at Sylvain kunde faa at vide til mindste Enkelthed, hvad der foregik oppe i Brudekamret og i de tilstødende Værelser. Han kunde lade sine Fanger belure, belytte, han kunde udfritte Jean Jacques og Lucie — men saaledes var Sylvain, Greve af . . . ikke beskaffen.

Saa lidt som han selv vilde kigge gennem et Nøglehul, om han derved havde kunnet se lige lukt ind i Himlen, saa lidt kunde han tænke sig at lade andre gøre det, og saa lidt som han selv vilde taale at blive ud-

frittet, saa lidt faldt det ham ind at udfritte andre.

Derfor, saa underligt det end lyder: Sylvain vidste ikke mere om Madeleine og Vicomten end de smaa Fugle, der fløj i Parken, ikke mere, men mindre, for Fuglene fik dog i Farten Glimt af Madeleines søde bedrøvede Ansigt og af Vicomtens gnavne Miner. Der var ikke Huller i Gulvet, hvorigennem Madeleines Taarer kunde trille ned og fortælle om hendes Anger, og Murene var altfor tykke til, at de Suk, hun laa og sukede i Søvn, kunde naa hans Øre. End ikke Skændsmaalene, der dog stundom var ret højrøstede, trængte ned til ham. For ikke at tale om Tavsheden, der ofte mange Timer igennem knugede Madeleine.

Greven kunde ikke lide Vicomten, havde aldrig kunnet udstaa ham. Men dette behøver ikke at tages som Bevis paa, at Monsieur Emilie var en Døgenigt, en Laps, en Skvadronør. Det sker forbavsende ofte, at en Ægtemænd ikke kan lide den Herre, der tager hans Kone fra ham. Det er jo ikke saa ædelt og stemmer ikke overens med Biblens Ord: — Naar nogen slaar dig paa din venstre Kind, vend den højre til! Men det er menneskeligt. Selvom Vicomten havde ejt alle menneske-

lige Dyder og tre til, er det dog højst sandsynligt, at Greven ikke havde elsket ham.

Skinsyge er en Urt, der trives ligesaagodt i Menneskehjarter som i Musehjerter, og man kan ikke bebrejde Sylvain, ifald han med Fryd havde set Vicomten hængt, brændt, druknet, skudt og radbrækket.

Naar han trods dette Ugevis lod denne Herre indespærre med Madeleine, tyder det paa, at han har haft en ganske bestemt Hensigt dermed, men denne Hensigt kunde ganske vist føre til et for ham uventet Resultat.

Foreløbig skal her kun fastslaaes, at Greven ikke vidste noget om, hvorledes Fangerne fordrev Tiden.

Hver Morgen, naar Lucie havde været oppe for at hjælpe Madeleine med Paaklædningen, spurgte Sylvain: — Hvorledes har Grevinden tilbragt Natten? Hvorpaa Lucie svarede: — Hendes Naade er jo bestandig mat og træt, men hendes Naade klager ikke over Søvnløshed!

Jean Jacques nævnede sletikke Parret overfor Greven, han holdt sig til de Ordre, han havde faaet, men han svarede ikke, naar han ikke blev spurgt. Han gjorde sig vel sine Tanker, men da de alle var af filosofisk Art og ingen paa hele Slottet uden — maaske —

Greven forstod Filosofi, beholdt han Tankerne hos sig selv. Jean Jacques vilde under visse Omstændigheder have handlet som salig Goethe, der, da han engang blev gjort opmærksom paa noget, der ikke var beregnet paa Vidner, sagde: — Jeg *ser* det vel, men jeg *tror* det ikke!

Naar nogen af Tjenerskabet kom til Jean Jacques for at erfare Nyheder om den syge Grevinde, trak han paa Skuldrene og sagde: — Mæslinger er nu engang Mæslinger og ikke røde Hunde eller Skarlagensfeber, ellers vilde man give dem et andet Navn og behandle dem paa en anden Maade.

Og da Greven uden videre Forklaring udbetalte ham det dobbelte af hans Løn, delte han Summen i to Halvdele, tog en i hver Haand, saa paa den ene med højre, paa den anden med venstre Øje og stak Pengene i Lommen med et Buk, der sagde det samme som: — Det stemmer, som det sig hør og bør mellem os Adelsmænd!

Hvad der maaske foregik i Grevens Hjerte angik ikke ham, han beskæftigede sig kun med Hjernen og overlod det andet til „Fruentimmerne“. Jean Jacques havde aldrig giftet sig, da hans Drøm om at finde en Kvinde, der kendte og forstod fjerde Dimension, aldrig

var gaaet i Opfyldelse, og han befandt sig dog meget vel, idet han om Vinteren deltog i Grevens Rejser og om Sommeren nærrede sin Aand i Grevens Bibliothek.

Det i hele Egnen udbredte Sagn, at det spøgede i Bibliotheket, skyldtes ene og alene Jean Jacques Svaghed for Filosofi og Vokslys. Han foragtede Petroleum og Talglys, og da Vokskærterne blev opbevaret af den meget økonomiske Hushovmester, maatte han tage til Takke med Stumper, og Følgen var, at han hvert Øjeblik sad i Mørke. En anden havde vel, som Kæderygeren, tændt den ene Stump ved den anden, men en Filosof kan ikke give sig af med noget saa smaaligt som at passe paa nedbrændende Tander.

Disse Smaatræk, der i Grunden kun angaar Jean Jacques privateste Privatliv, bliver ikke fortalt som løs Sladder, men for at Læseren kan faa et solidt Indtryk af, at Greven forstod at vælge sine Folk.

Lucie var, omend en ganske anden Sort Menneske — ligesom en Pappegøje og en Orangutang er forskellige, skønt man kan se dem begge i samme zoologiske Have for den samme 50 Øre — dog ligesaa tavs som Jean Jacques.

Lucie havde alt i alt, i hele sit Liv og

under de forskjelligste Omstændigheder, faaet tre Kys, og Mindet om dem fyldte hendes ganske Tilværelse. For hende betød Kærlighed og Kirkegaard det samme. Hun gik omkring med en Sørgepil i hvert Øje og blandede sig ikke i andres tragiske Elskovshandler.

For et fjerde Kys havde hun maaske forraadt sit Fædreland, men hendes Ydre syntes at sige: — Rør mig ikke! Jeg stikker! Det fjerde Kys fik hun aldrig.

Greven behøvede saaledes ikke at skære Tungen af Lucie og Jean Jacques for at sikre sig deres Tavshed.

Hver Eftermiddag kom Lægen for at spørge til Grevindens Befindende, og Sylvain maatte opbyde hele sin Fantasi for at give det rigtige Svar. Han havde et Sted i sin Hjerne den Forestilling, at Mæslinger varer fire Uger — dermed regnede han — forøvrigt vidste han ikke ret meget om den Sygdom.

I hans Bibliothek fandtes ingen Lægebog, saa han maatte nøjes med de Strøbemærkninger, Bønderkonerne kom med sammen med deres gode Raad.

Nogle Dage før Havefesten sagde Lægen: — Nu maa vi jo snart tænke paa at lade hendes Naade komme lidt i Luften! Natur-

ligvis er Smittefaren ikke forbi, men man kan jo afspærre en Del af Parken!

I Sylvains Ansigt kom et saadant Udtiik af Bestyrtelse, at Lægen udbrød: — Greven er dog ikke syg?

Sylvain tog sig sammen: — Syg? Jeg? Hvor kan De tro! Det var blot Overraskelsen . . . den glædelige Overraskelse. . .

I denne Nat sov Sylvain ikke mange Femminutter, og hvergang han vaagnede, greb han sig til Hovedet med nøjagtigt den samme Bevægelse som Madeleine — som om Hovedet var en Lampekuvel, der var sprunget, og man nu frygtede, at Skaarene skulde falde til Jorden.

Samme Nat tog han fra Bunden af sit Skab en Kasse frem, aabnede den og undersøgte, uden at tænde Lys, begge Pistoler, der laa fredeligt Side om Side som to Dameørenringe i samme Etui. Han løftede den ene og holdt den op mod sin Pande som et vaadt Klæde for at køle dens Brænden, saa bed han Tænderne sammen, gemte atter Pistolerne og mumlede hen for sig: — Jeg Daare! Jeg Dumrian!

Og han gik ind i Biblioteket, hvor han overraskede Jean Jacques i Færd med at gøre Noter til *Kants* „Kritik der reinen Ver-

nunft“. Jean Jacques slog ud med Haanden, som vilde han sige: — Kom kun, De forstyrrer ikke! og skrev videre. Greven tog frem en svær pergamentindbundet Bog og gav sig til at studere fransk Skilsmislov.

Dagen efter ankom de af Gæsterne, der skulde optræde i Tableauerne, i Hyrdespilene og i de smaa Balletter. Der holdtes Prøver inde og ude. Hvor Greven kom hen, blev han modtaget med Pas og Attituder og Deklamationer. Han havde i sin Ungdom tilbragt adskillige Aftener bag Scenen hos Damer, der galant havde givet ham Guldøglen til deres Allerhelligste, og han gemte søde Minder fra den Tid. Dette var som en Gentagelse, men det morede ham ikke mere.

Ved Maaltiderne maatte han gøre Vold paa sig selv for ikke at knuse Glasset i sin Haand eller slaa i Bordet og jage Gæsterne fra Gaarde.

Og nu sker det uventede. Det man skulde have forsvoret, men som alligevel har været beregnet af Skæbnen:

Om Aftenen sidder Greven i sit Arbejdsværelse saa sort i Sindet som en sodet Skorsten. Det er Sommer, saa alle Vinduer staar aabne, og Vinduerne gaar helt ned til Gulvet og aabner som Døre. Selv i lune Næt-

ter kan der lægge sig Gus over Parken — de hvide Taager er ofte paa Vandring, de kommer fra Havet og gaar til Havet, men paa Vejen aflægger de Besøg overalt. De hvide Taager er klamme og farlige. En Mand tænker ikke paa sligt.

Pludselig — som de store Fyrværkerifesters indledende Kanonskud — overfaldes han af tre voldsomme Nys, og saa er Snuen der. Ja, *Snuen*. Den kommer ikke jævnt og sindigt med et Lommetørklæde hveranden Time, den springer ud som de smaa Frøkapsler, der aabnes med et Knald og spreder deres Frø i Øst og Vest, i Syd og Nord i et eneste Nu.

Greven har ikke været forkølet, saa langt tilbage han kan huske. Han hører til de heldige Mennesker, der aldrig behøver at pudse Næse, dem, for hvem Lommetørklædet kun er et Rudiment; men hvad hjælper det, nu sidder han med Snuen, og Havefesten staar for Døren. Han ønsker Død og Djævel over Havefesten og alle Gæsterne, men ingen Ed, hverken adelig eller borgerlig, har nogensinde standset en Snue.

Han beder, med bortvendt Aasyn, Jean Jacques skaffe ham noget Kamillite og Havresuppe, og medens han slurker det i sig med

alle Tegn paa Afsky, stikker og prikker det ham i Hjertet, at Madeleine, hans yndige unge Frue, i snart fjorten samfulde Dage har maattet nøjes med Kamillete og Havresuppe i Stedet for den søde Vin fra Orvieto og Smyrna.

Da Lægen kommer næste Dag, nægter han sig hjemme. Ikke blot har han Snue nu, men Hoste og Feber. Han forekommer sig selv saa ynkelig og lattervækkende, at han ikke vil udsætte sig for Lægens Medlidenhed og Recepter. I Stedet for rider han ud — Motion maa være godt. Men Kuldegysene jager igennem ham, og Snuen bliver værre, og Hosten tager til. Kinin maa være godt. Han fylder sig med Kinin, saa det suser for Ørene, som var de dækkede af store Konkyljer. Og medens han føler sig syg og elendig, gaar Dansen og Lystigheden omkring ham, er hele Slottet som en Myretue af kommende Gæster og Forberedelser til næste Dag og Forventning. Han nødes til at deltage i Taflet, han maa byde Gæsterne Velkommen, men hans Stemme er ru, hans Tale afbrydes af Hoste, han ryster af Kulde. Man bliver opmærksom derpaa og kommer med Spørgsmaal. — Det er blot en Smule Forkølelse svarer han.

Og da Gæsterne omsider er gaaede til Ro, stiger Feberen, saa han har ondt ved at samle sine Tanker. Da er det, han først gaar op i Observatoriet og siden, uden selv at vide af det, gaar ud i Parken, plukker den hvide Rose og kaster den i Vandet under Madeleines Vindue.

Stakkels Madeleine, stakkels Sylvain!

Det vilde være en ædel Opgave for en Kunstner at skildre denne Havefest saa livagtigt, at den udenforstaaende men videbegærlige Læser fik lige saa stor Del i den som Børnene, der med deres Tænder gnaver Kighuller i den omrejsende Cirkus' Telt, faar af Forestillingen. Den burde jo skildres saadan, at Læseren ikke blot saá Glansen og Farverne i de skønne Watteau'ske Dragter men ligesom overbeviste sig om Silkens Kvalitet og prøvede, hvorvidt Herrernes Lægge indenfor Svikkelstrømperne var af pure Kød og Blod eller tilsat Vattons. Saa man ikke blot mærkede Duften fra de spiddrejede, i deres eget Fedt dryppede Okser, men fornå det saftig-sprøde Kød mellem Tænderne, saa man ikke blot hørte Musiken men fik Hovedpine af Larmen.

Men de, der har deltaget i en saadan Kostume-Havefest i Sydfrankrig eller England véd, at det er en Mellemting af Karneval,

Skovtur, Høstgilde og Skønhedskonkurrence, og de, der ikke kender til Havefester (udover Chokolade og Kage i et Lindelysthus), vil blot ærgre sig over en alt for omhyggelig Udmaling.

Lad det derfor være nok at sige, at Slottet stod fast, og de mægtige Træer i Parken stod fast. Alt andet snurrede, svingede, gyngede, vuggede, red, svævede, dansede Fra de i Trætoppene ophængte fint afstemte indiske Gongon'er tonede det med Kirkeklokkernes Malmklang, blot en Humlebi slog Panden imod. Rundtom i Græsset spilledes Harpe, sloges Tamburin, blæstes Fløjte. En italiensk Trup udførte paa et lille improviseret Teater hele *Bajazzo*. Gyngerne gik uden Stands, Damerne lod sig kaste højere og højere, som var det deres hemmelige Hensigt at slaa Hul i Himlen med de spidse Silkesko.

Snart var Grønsværet et levende Tæppe mønstret af dansende Kvadriller, snart snode man Kæde ind og ud mellem Træerne, over Broen, ind gennem alle Slottets Sale, snart . . .

Man er i Sydfrankrig, i Provence, nær ved det blaa og blide Middelhav.

Pludselig klinger en Latterfanfare henunder

Parkens Træer. Ak, om Madeleine havde set det Syn! Det er dog hendes Paahit, hentet fra Inspektionsvandringerne med Sylvain. Men hun havde aldrig kunnet tænke sig, det virkede saa allerkæreste komisk. Damerne hvinede af Fryd, Herrerne vred sig af Latter. Var der to Hundrede? Fire Hundrede? Fem Hundrede? Hvem kan vide det? Hvem tænker paa at tælle i dette flygende Virvar af blegrøde Kroppe, pindeagtige Ben og Halekrøller med Silkesløjfer og Sølvbjælder! De stormer ind og styrter frem, blindt, dødsforagtende modigt. De svipper op i de latterdaanende Damers Skød, forvilder sig ind under klokkeagtige Silkeskørter, støder Snuderne mod Træstammer og Herrehæle, falder omkuld, kommer op igen og sprænger af Sted med alle fire Ben i Luften som Væddeløbsheste paa engelske Træsnit, med Krøllen ret i Vejret og Halebjælderne klemtende som Sprøjterne paa Vej til en Ildebrand. Hu hej, over Stok og Sten . . .

Om Forladelse! Det er altsaa alle Sylvains Pattegrise, der er kommen til Havefest! Man bedes ikke rynke paa Næsen og tro allehaande ondt om dem, fordi de bærer Grise-navnet. De formelig rødmer af Renlighed. Blot én spidser Trynen og vejrer Fare, vips

suser hele Flokken af Sted. Parrene, der ligger i Græsset og agerer levende Billeder, langer ud og fanger hver sin Kælegris i Forbifarten. Gondolerne har travlt med at sejle rundt og fiske Grise op af Søen. Damer og Herrer afbryder deres Hyrdetime for at tørre Grisene og tylle dem med Likør og Kage, til de smaa Øjne tror at se Himlen aabne sig. Uimodsigeligt er de Festens Midtpunkt.

Madeleine ligger i Sengen. For Værdien af de Kniplinger, der flyder om hende, kunde en Tigger anskaffe sig et Luksusavtomobil, hvad der sikkert vilde lette ham Haandteringen. Men hvad hjælper det Madeleine? Hun er ligeglad baade med Kniplinger og Tiggere. Paa et lille Bord ved Sengen staar en Kumme med Vand og en Svamp, hvormed hun i Hast bader Øjnene, hver Gang en medlidende Gæst er paa Trapperne for at se til „den stakkels kære lille Grevinde“.

Alle strømmer over af Lovtaler over den dejlige Fest og kysser Madeleine, fordi hun „paa ingen Maade tillod, den blev udsat“. Og alle prædiker de St. Etouffes'ernes Pris. Og alle spørger, om det ikke er skrækkeligt at skulle undvære Sylvain i saa lang Tid. Madeleine faar regelmæssigt Taarer i Øjnene og véd ikke selv, om det er af Harme eller Skam eller . . .

Lucie bringer et Brev. Madeleine snapper

efter det. Er det fra Sylvain? Nej, det er fra Madeleines meget fornøjede Mama, der fejrer Sommeren med sin Mand omkring i de norske Fjorde og derfor ikke saa godt kan komme til Havefest i Provence.

Midt i begejstrede Udbrud om Klipper og Midnatssol skriver hun: — Sylvains Krønike om, at du har Mæslinger, tror jeg selvfølgelig ikke noget Øjeblik paa. Hvad det betyder, véd jeg ikke, og kerer jeg mig ikke om at vide. Kun beder jeg dig være saa venlig at huske paa, hvem du er.

Blev jeg ikke hos din Far til det sidste? Tror du, det morede mig? Tag ved Lære efter mig, lille Madeleine, saa vil det gaa dig godt her i Verden. Sylvain er akkurat en Mand efter mit Hoved, og jeg overlader ham trygt at paaføre dig ikke blot Mæslinger, men røde Hunde og Kighoste, saa ofte du gør dig fortjent dertil. Kun ingen Skandale! Din Grandmama forsynede Familien med denne Ingrediens for mindst fire Generationer.

Sylvain omtaler ikke din Fætter Emile, medens dine Breve (i over tre Uger har vi nu ikke hørt fra dig) er fulde af ham baade paa langs og tværs. Jeg skulde da ikke haabe . . .? Den Vindbeutel!

— — — —

Imidlertid leder man højt og lavt efter Greven. Gudbevares, ved en Havefest har man Lov at forsvinde saa langt og saa længe ad Gangen, man lyster, men Sylvains Nærvær er for Øjeblikket nødvendigt. Den store Spisning skal begynde. Bordene er dækkede under røde Silkebaldakiner, at ikke Solen skal skinne Damerne i Øjnene. Alt er rede, kun Greven mangler. Og han maa være der, maa løfte sit Glas og indlede Maaltidet med en Velkomsttale. Ingen véd, hvor han er. Og nu kommer det frem, at ingen har set ham denne Dag.

Da hvisker en ung Dame til sin Kavalier med Smilet gemt bag Viften: — Mon Greven nu ogsaa er *saa* bange for Smitte? Mon han ikke af og til er paa Sygebesøg i Taarnet? Før, da jeg var deroppe, var der saadan af Cigaretrøg, at jeg fik Krillehoste — og Madeleine ryger *ikke*!

Disse Ord slynges som Fjerbolde fra Mund til Mund; snart er alle overbeviste om, at Greven har skjult sig oppe hos sin skønne Frue og blot ikke vil være denne sin altfor store Forelskelse bekendt.

Den yngste St. Etouffes paatager sig at gaa op og se efter. Rigtig — ogsaa hun sporer Cigaretrøg, ja, det forekommer hende, at

hun ser en blaa Ring drive om i Luften, som havde Greven glemt at tage den med ind i Sideværelset, hvorfra hun tydeligt hører Mandstrin. Hun forklarer nu med unødvendig høj Røst, som det er, at Greven er forsvundet, og at Spisningen ikke kan begynde, før han kommer til Stede.

Madeleine rejser sig op i Sengen: — Er Sylvain borte? Hvor er han? Hvem har sidst set ham? Hvornaar har man sidst set ham?

Damen har saa megen Taktfølelse, at hun lader, som om hun tror paa Madeleines Kommediespil, men ad Omveje anbringer hun Spørgsmaalet: — Naar har *De* set ham sidst?

Og Madeleine forglemmer sig og svarer: — I Aftes! Men i samme Nu farer Blodet hende til Hovedet, og stammende tilføjer hun: — Det var . . . i Parken . . . Jeg . . . stod ved Vinduet . . . medens Lucie redte min Seng!

Den yngste St. Etouffes lover Madeleine: — Vi skal nok finde ham. Han kan jo ikke være saa langt borte.

Men da hun kommer ned, ser hun Sylvain, støttet til Jean Jacques, langsomt vakle over Broen mod Festpladsen. Han ryster af

Feber og hoster ustandseligt og tager sig til Hjertet: — Undskyld mig, siger han, jeg havde lagt mig et Par Timer for at blive af med den fordømte Forkølelse, men den bliver værre og værre . . .

Det er tydeligt, at han taler Sandhed, og man raader ham til at drikke noget Vin, det skal nok hjælpe. Under almindelige Omstændigheder vilde man have indset, at Greven var alvorlig syg, men alle er mere eller mindre omtaagede af Festrusen. At Sylvain er syg, bekymrer ingen, blot han er der.

Grevens Bord er anbragt lidt højere end de øvrige, saa han kan ses overalt og høres fra alle Sider. Man tager Plads, og Maden bæres om. Greven slaar paa sit Glas og rejser sig, han staar lidt og famler som for at vinde Fodfæste, hans Hænder leger nervøst med Glasset. Nu begynder han at tale, men det er, som om noget afleder hans Tanker. Han tager sig til Panden, faar et frygteligt Hosteanfald, vil atter tale, men det bliver kun til Ordene: Kærlighedens Skaal! Saa sætter han sig, lægger Hovedet i sine Hænder og ser ud, som om han sover.

Uhygge griber alle Gæsterne. Den yngste St. Etouffes, der sidder Sylvain nærmest, vender sig mod Jean Jacques:

— Faa Bud efter Lægen!

Jean Jacques giver Ordren videre og bøjer sig over Greven og hvisker et Spørgsmaal til ham. Sylvain retter sig op og ser forvildet ud over de karnevalsklædte Gæster. Med en uhyre Viljeanspændelse tager han sig sammen og giver Tegn til dem alle, at de skal blive siddende og fortsætte Maaltidet, men han maa gaa og lægge sig.

Frøken de St. Etouffes har de sidste Sekunder med stigende Forbavselse stirret paa Sylvains Hænder, fra Hænderne til Panden, fra Panden til Halsen. Hun rejser sig og gaar med. Jean Jacques støtter, ja næsten bærer Greven.

Paa Vejen siger Frøken de St. Etouffes:

— Grev Sylvain, De har været meget ufor-sigtig!

— Ja, svarer han slæbende, som vilde han sige: — Lad mig sove i Fred! Ja, jeg har arbejdet for aabne Vinduer; det er Taa-gen fra Havet!

Men hun ryster paa Hovedet:

— Det er ikke Taagen fra Havet, det er Madeleine i Taarnet! De har været oppe hos hende, og det var meget uklogt!

— Hvad siger De? Har jeg . . . været . . . hos Madeleine? Han ler haardt og

hæst, og Latteren gaar over i et Hosteanfald.

Men den yngste St. Etouffes lader sig ikke lumpe:

— Jeg siger, De har været oppe hos Madeleine, siger jeg, og nu har De selv faaet Mæslingerne! Se blot paa Deres Hænder, Grev Sylvain! Hold et Spejl for Ansigtet! . . . Det kommer der af at være forelsket . . .

Hun siger Ordene halvt spøgende, men viger et Skridt tilbage, da hun ser Udtrykket i Grevens feberblanke Øjne. Atter brister han ud i den hæsligt skurrende Latter, og atter griber Hosten ham. Men nu kan han ikke mere, han strækker Armene ud i Luften, og inden det kan hindres, ligger han stønnende og bevidstløs i Havegangen.

Alt dette foregaar i Løbet af faa Minutter og er en meget kedelig Afbrydelse midt i en munter Havefest, men derved er intet at gøre. Frk. de St. Etouffes udstøder et Skrig, der kalder Gæsterne til.

I Følge med dem kommer alle Smaagrisene farende med oprejst Krølle og ringlende Bjælder, og, uden at ænse, at det er en grevelig Person Herre over hele Herligheden, springer de Buk henover den syge Mand,

hvinende af Henrykkelse over at klare Forhindringen saa stolt.

Naturligvis bæres Greven ind og bringes til Sengs, og Lægen kommer. Et Blik er ham nok til at fastslaa, at det er Mæslinger, men efter en nærmere Undersøgelse ryster han betænkelig paa Hovedet. Dette er værre, meget værre; Greven har ikke blot Mæslinger men Lungebetændelse.

Gæsterne stimler sammen i Sygeværelset og fylder de tilstødende Gange og Sale: — Hvad siger Doktoren? Er det slemt? Er det farligt?

Sylvain kommer saa vidt til sig selv, at han erindrer, hvad der er sket. Han vinker ad Lucie og Jean Jacques og siger med svag Røst:

— Ikke et Ord til Grevinden! Har I forstaaet?

De nikker, de har forstaaet. Om Madeleine stak en Proptrækker i dem for at vride Sandheden frem, hun havde ikke erfaret den af de to.

Til Lægen hvisker han med Opbydelsen af de sidste Kræfter, inden Febervildelsen atter griber ham:

— Grevinden kunde faa . . . Tilbagefald, hvis hun hørte . . . jeg var syg.

Og nu fantaserer han om Kærlighedens Skaal og Troskabens Skaal og Brudekamret og Madeleine af Valois.

Der telegraferes til nærmeste By efter to Sygeplejersker, men da de først kan naa Slottet næste Morgen, maa Lucie og Jean Jacques skiftes til at passe Greven. Lægen tager bort, men lover at komme igen ud paa Aftenen, og bliver det nødvendigt, vil han selv vaage hos Greven den første Nat.

Med smaa Mellemrum er Sylvain ved klar Bevidsthed. Han er ikke vant til Smerter, og de skærende Jag, der kommer igen, hver Gang han trækker Vejret, bringer ham til at stønne og jamre højt. Nu begynder det ogsaa at klø paa Hænderne og i Panden, som var han kommen ind i en Myggesværm. Med ét husker han, at nogen har sagt, det er Mæslinger, og at Madeleine har smittet ham. Han rejser sig op i Sengen og raaber, saa det dunder: — Det er Løgn! og falder tilbage i Puderne og mister Bevidstheden.

Madeleine véd endnu intet om alt dette. Hun ligger stadig for nedrullede Gardiner og græder og bader sine Øjne og græder igen. Naar Vicomten med Cigaret mellem Læberne kommer ind, fordi det altid er en Afveksling at kede sig i Selskab, vender hun Ansigtet ind mod Væggen og lader, som om hun sover. Han hører godt paa Aandedraget, at det er fingeret Søvn, og stamper derfor om i Værelset som en Elefant: — Du sover jo slet ikke! Hun svarer: — Maa jeg nu ikke engang have Lov at sove! Saa gaar han igen.

Hvor er Sylvain? Hvad tager han sig til? Har de fundet ham?

Madeleine udholder ikke Spændingen længer. Hun springer ud af Sengen, trækker et af Gardinerne til Side og ser ud: Som en forladt Lejr ligger Parken. Ikke et Menneske er at se. Mellem opspændte, henslængte Parasoller og væltede Stole styrter de smaa

blegrøde Grise omkring. De mange Borde staar endnu under de røde Silkebaldakiner, men alt synes kastet hulter til hulter, en Dug er revet ned og har i Faldet taget Sølv-tøj og Porcelæn med. Hvad i den hellige Jomfrus Navn er dog sket?

Madeleine trækker i Klokkestrengen. Ingen kommer. Hun ringer og ringer, tilsidst staar hun med den afrevne perlebroderede Streng i Haanden. Nu *kan* der ikke ringes mere. Hun gaar hen til Døren og kalder ud gennem Nøglehullet:

— Lucie! Lucie!

Himlen være lovet, der kommer nogen. Madeleine er atter i Seng og ligger med Øjnene stift fæstede mod Døren. Det er Etouffes'erne, dem alle, hun kender dem paa Røsten. Madeleine er nærved at tilgive dem deres Eksistens i dette Øjeblik.

Lucie lukker dem ind, men iler saa bort igen uden at aflaae Døren. Madeleine behøver ikke at høre dem tale, hun véd, der er sket en Ulykke. Men da de taler og siger, at Sylvain er syg, og at hun har smittet ham, bruser hun op: — Det er ikke sandt! Det er ikke sandt! Det véd Sylvain ogsaa godt selv . . .

Den ældste St. Etouffes stryger beroligende Madeleine over Haaret:

— Kære lille Grevinde, det er da ikke saa slemt, at Deres Mand elsker Dem saa højt, han ikke kan undvære Dem . . .

Madeleine jamrer:

— Jamen, naar jeg siger, Sylvain ikke har sat sin Fod hos mig . . . naar jeg sværger . . .

Den Yngste henkaster:

— Hvem ryger da Cigaretter her? Madeleine føler sig overrumplet, men hun svarer, skønt hun véd, de tror hende ikke:

— Det er mig . . . fordi . . . naar jeg keder mig.

Og hun trygler dem om at fortælle alt om Sylvain. Men alt! Alt! Alt!

De fortæller saa, og de er tre, saa det tredobles i Længde og Bredde og Græsselighed.

Madeleine vrider sine Hænder: — Jeg vil se Sylvain! Jeg vil være hos ham! Aah, hjælp mig, lad mig komme ud . . . det er min Skyld altsammen, men lad mig komme ud, lad mig komme ned til Sylvain!

Søstrene ser til hinanden. Madeleine har jo Feber! Det vil være uforsvarligt at lade hende komme ned og lave Scener hos den

syge Mand, uforsvarligt. Men de kan jo spørge Lægen, naar han kommer, saa er de uden Ansvar. Og nu maa de gaa, alle Gæsterne er ved at klæde sig om og drage af Gaarde. Etouffes'erne føler sig som Husfruer i Madeleines Sted, de maa varetage alle hendes Pligter. Døren lukker sig efter dem.

Madeleine er atter ude paa Gulvet, hun stikker Fødderne i de røde Maroquins Tøfler og slaar en tynd Kimono over Natkjolen. Hun véd nu, hvad hun vil. Saa kan han jage hende bort og forbande hende og gøre ved hende, hvad han vil. Blot hun faar knælet ved hans Seng og hvisket til ham: Tilgiv mig, Sylvain, jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde . . .

Hun maa vente, til det bliver mørkt. Ikke for sin egen men for Sylvains Skyld. Hun maa ikke gøre Skandale . . . skønt, hvad bryder hun sig nu om, hvis alle Mennesker pegede Fingre ad hende!

Hun smiler med et lille Smil, der hænger som en Dugdraabe i en Spindeltraad mellem to Straa — mellem Graad og Latter. For anden Gang tænker hun paa, hvor klogt og godt det var, at hendes Moder lod hende rulle paa et Bord en Time hver Dag for at give hende god Façon. Nu har hun sletin-

gen Hoffer, er tynd og rund som en Aal. Hun kan sagtens klemme sig ud mellem Jernstængerne og springe i Søen. Svømme kan hun. Sylvain har lært hende at svømme for to Somre siden i det blaa og blide Middelhav. Ak, hvor livagtigt mindes hun det ikke nu! Han holdt hende som et lille Barn, medens hun prøvede Svømmetagene, og tilsidst bar Vandet hende højt og sikkert som en lydig Hest. Og blev hun træt . . . nej, det gør altfor ondt at mindes, altfor, altfor ondt.

Svømme kan hun, men er Søen dyb nok? Vil hun ikke slaa sig ihjel i Faldet? Det gysers i hende ved Tanken om Døden; hun synes, det maa være saa frygteligt at skulle ligge i samme Stilling i det uendelige, uden at vende sig, uden at trække Vejret. Alligevel maa hun foretage Springet. Hellere dø end forsømme den eneste Mulighed til at naa Sylvain.

Hun trækker alle Gardiner fra og lukker alle Vinduer op. Midt i al sin Kummer maa hun smile, da hun atter ser de smaa Væddeløbsgrise sprænge af Sted, forfølgende usynlige Fjender — eller flygtende for usynlige Farer. Men Ansigtet fortrækkes snart til Graad. Hun ser Vogn efter Vogn køre bort

gennem den dystre Cypresallé. Slottet tøm-
mes.

Et Vindstød suser hen over Trætoppene, det næsten slaar Madeleine i Ansigtet, hun hører et Smæld, vender sig: Døren er sprunget op! Døren til Vindeltrappen. Vejen er fri.

Hun trækker Vejret dybt. Visheden er overvældende. Nu kan hun gaa, hvorhen hun vil, ingen vil ænse det, ingen vil savne hende, ingen vil prøve at fange hende. Nu er Vejen fri for hende — og Emile.

Hastigt som Lynet svipper hun hen og trækker Døren til, som frygtede hun at se Madeleine af Valois træde over Tærskelen.

Hun føler sig sælsomt bevæget. Der er noget, hun ikke kan finde Rede i, noget i Tankerne, der ikke stemmer, som et Regnskab, hvor Tallene er skrevet i gal Orden. Der er noget, hun har glemt, noget, hun bør huske. Hun roder rundt i sin Hukommelse som en ung Pige i sin Moders Sykurv for at finde en Knappenaal.

Det er *Brevet*. Sylvains Brev. Det med de store Segl, det, der ikke maa aabnes, før han giver Lov. Hvor er det? Hvor kan det være?

Der er ikke den Krog, ikke det Gemme, der ikke endevendes. Vægtæpperne løftes til Side, Bunden af Skabet med Brudekjolerne

efterses, hver enkelt Sko beføles helt ud i Spidsen — i Klosterskolen gemte man forbudne Slikkerier de utroligste Steder. Endelig, ah, under Madrassen. Dér ligger det, tungt og truende, de røde Segl spaar ilde. Men Madeleine i Dag er ikke den samme som Madeleine for to Uger siden. Uden at ryste paa Haanden flænger hun den svære Konvolut, saa Seglene knitrende splintres og falder paa Gulvet.

Hun folder Brevet ud. Brevet? Brevene. For der er to, det ene bærer hendes egen Skrift. Det er grønplettet, forkrøllet og atter glattet ud. Den mørke Rødme stiger Madeleine til Hovedet. Hun griber efter Sylvains Brev og læser.

Til Madeleine, Grevinde af . . .

Naar du læser dette Brev, har du i fire Uger været indespærret med den Mand, du siger at elske højere end Livet. Du kender ham nu, og han kender dig. Jeg har ikke villet gøre dig Fortræd, Madeleine, men kun ønsket, at du skulde prøve dig selv. Er dine Følelser for ham de samme som den Dag, du skrev indlagte Brev, da er dermed alt ordnet. Vejen er fri, du kan drage bort med ham, hvorhen du vil, in-

gen skal lægge jer et Halmstraa i Vejen. Hvad din Moders Vrede angaar, skal jeg afbøde den. Fejlen for vort mislykkede Ægteskab er hendes og min, du er uden Skyld. Det er saa mit Haab, at den Mand, du har valgt, maa forstaa at fængsle dig og holde dig fast for et længere Tidsrum, end jeg formaaede.

Lucie og Jean Jacques vil ved Mørkets Frembrud have Vognen rede og hjælpe jer uset herfra. Jeg undgaar helst at se dig, inden du forlader Slottet, men jeg beder dig sende mig et Ord, at jeg kan vide, du er fuldtud lykkelig.

Lev vel, Madeleine, og glem den korte Periode, hvor du sad som en Flue i et Net hos

Sylvain.

P. S. Skulde du indse, du har taget fejl af dine Følelser og ønsker Friheden til at vælge en anden Mand efter dit Hjerte, kan du trygt lade mig det vide, og jeg skal være dig behjælpelig med at faa en Skilsmisse ordnet, hvorved dit Rygte ikke angribes.

— — —
Da Madeleine havde læst dette Brev, holdt

hun Hænderne for sit Ansigt, som om Lyset gjorde ondt, og i denne Stilling forblev hun, til hun hørte Emiles Skridt i Sideværelset. Der kom et forklaret, højtideligt Udtryk i hendes Øjne. Hastigt gemte hun Brevet i det vide Kimonoærme, løb over Gulvet og aabnede Døren til Vindeltrappen, hvorpaa hun svippede op i Sengen og lod, som om hun sov.

Emile kom ind: — Morbleu! mumlede han ved Synet af den aabne Dør.

— Madeleine!

Hun sov. Han stod lidt og overvejede, saa gik han sagte ind til sig selv og kom lidt efter tilbage i fuld Uniform med Kappe over Skuldrene og Kaarde ved Siden. Han satte sig ved den lille Skrivepult og rablede nogle Linjer ned — gav sig end ikke Tid til at lægge dem i Konvolut. Han tændte en Cigaret og gik hen mod den aabne Dør. Paa Tærsklen vendte han sig: *Adieu, chérie!* hviskede han og var borte.

Madeleine hørte Lyden af hans Trin blive svagere og svagere, til sidst tabte de sig helt i Vindeltrappens mange Snoninger. Han gik ikke blot ud fra Slottet men ud fra hendes Hjerte.

Saa falder Mørket paa. For Madeleine er

det, som om Aar er gaaet, siden Emile forlod hende. Hun husker daarligt, hvordan han ser ud, har kun en svag Forestilling om, at han vist har hele Ansigtet fuldt af stride Haar. Han vedkommer hende kun som en af de Skikkelser, der under et Mareridt bliver til af sig selv og igen forsvinder i det Intet, hvoraf de fremstod.

Jean Jacques har været der med Maden, men den er urørt. Madeleine har længe staaet og stirret paa den ene Tallerken, det ene Glas, den ene Gaffel . . . en Kuldegysen farer igennem hende. Husker hun paa de mange triste Maaltider og Emiles gnavne Ord?

Nu har Mørket lukket sig over Parken. Der er saa stille. Kun Flagermusene svirrer forbi, hun ser dem ikke, hun mærker kun de kolde Pust fra Vingeslagene.

Stille gaar hun hen til Døren, forbi Pulten, hvor Emiles Brev endnu ligger. Hun husker det og river det i smaa Stumper uden at tænde Lys og læse det. Hvad angaar Emiles Breve hende? Stille gaar hun ned ad Trapperne. Men for hvert Skridt, hun tager, banker Hjertet mere uroligt. Nu er hun ved Foden af Trappen. Man har glemt at tænde den store gamle Jernlygte med de grønne Ruder. Hun maa famle sig Vej ind gennem

alle Salene i den ubeboede Fløj. Uvilkaarlig dukker hun Hovedet, som for at undgaa de bebrejdende Blikke fra Sylvains Forfædre.

Hun staar foran Døren til Sylvains Sovekammer. Hun tør ikke gaa ind. Der er saa stille derinde. Nej, nu hører hun Sylvain stønne. Nu taler han. Hvad er det, han siger? Det lyder saa klagende, saa kaldende . . .

Hun lægger Øret mod Døren: — Madeleine! Madeleine!

Saa slænger hun Døren op og stormer hen til Sengen. Lucie vil holde hende tilbage, men hun kaster hende til Side:

— Sylvain! Det er mig . . . det er Madeleine . . . den lille Madeleine fra Klostret . . . Sylvain, sig, at du kender mig! Sylvain! Sylvain!

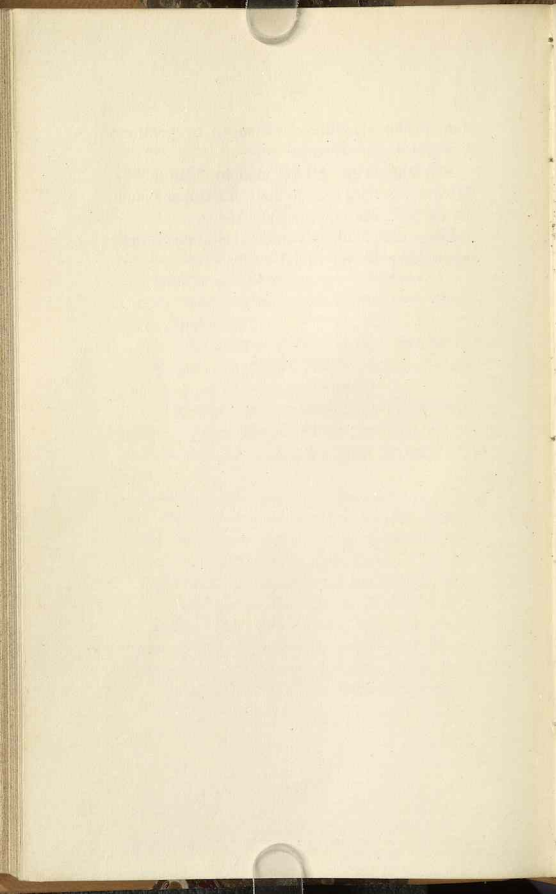
Sylvain rejser sig med Besvær op i Sengen. Skæret fra de mange tændte Vokslys synes at samle sig i hans feberstraalende Øjne: — Madeleine, er det dig?

Han vil brede Armene ud for at tage hende ind til sig, men i det samme er det, som en ny Tanke slaar ned i ham, han gør en Bevægelse, der skal hindre hende i at komme nærmere: — Nej, nej . . . bliv, hvor du er . . . husk, jeg er syg, jeg kan smitte dig . . .

Han lægger sig tilbage i Sengen og gemmer Ansigtet i sine Hænder.

Men Madeleine jubler mellem Taarer: —
Sylvain . . . jeg har jo haft Mæslinger baade
nu og . . . da jeg var syv Aar . . .

Lucie glider ud af Værelset som en Skygge
og trækker Døren til efter sig.

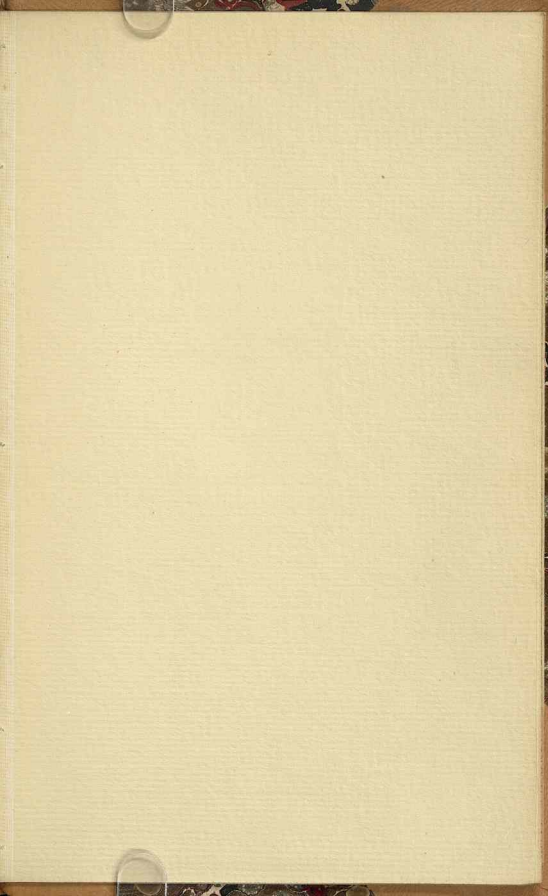
KARIN MICHAËLIS STANGELAND

- BARNET. Fortælling. 2. Oplag. 2 Kr. 50 Øre.
LILLEMOR. Fortælling. 3. Oplag. 3 Kr.
HELLIG ENFOLD. Fortællinger. 3 Kr. 50 Øre.
SØNNEN. Fortælling. 4 Kr.
GYDA. Fortælling. 4 Kr. 50 Øre.
MUNKEN GAAR I ENGE. Fortælling. 3 Kr.
DE SMAA MENNESKER. 4 Kr.
TOMMELISE. Fortælling. 3 Kr. 75 Øre.
KYLLINGESORGER. Fortælling. 3 Kr. 50 Øre.
OVER AL FORSTAND. Fortælling. 2 Kr.
BETTY ROSA. En ung Kvindes Roman. 5 Kr.
TRO SOM GULD. Fortælling. 4 Kr.
DEN FARLIGE ALDER. Breve og Dagbogsop-
tegnelser. 8. Oplag. 3 Kr. 50 Øre.
ELSIE LINDTNER. 3 Kr.
BOGEN OM KÆRLIGHED. 3 Kr. 50 Øre.

KARIN MICHAËLIS STANGELAND & JOOST DAHLERUP

- DANSKE FOREGANGSMÆND I AMERIKA.
Med Illustrationer. 3 Kr.

Erik Christensen, † 1652 ~ Mette Rasmusdatter. Gaardejer									
Jens Eriksen, Borgmester, Amtsforvalter, Godsejer, ~ 1633 † 1690.									
~ Maren Bang Maren Eriksdatter									
Erik Jensen Westengaard, Proviant-Kommissær, f. 1677 † 1751. ~ Else Marie Poulsen, Fyen.									
Niels Bang W. † 1678.									
Niels Bang J. W. † 1702.									
Anna Margrethe Jensd. W. ~ Jørgen Lowson, Raadmand i Aalborg. Deres Søn Jacob L. grundlagde ved sit Testament »det Low- sonske Fideikommis« og do. Familielegat.									
Mette J. W., 1 ~ A. M. Lehmann. 2 ~ J. Post, begge Præster i Skamby.									
Maria Cathrine J. W., 1 ~ J. Schwartz, Regim. Kvartermester. Descendensen uddød. 2 ~ C. F. Pötte (Pötter) Kontroller i Elsfleth.									
Elisabeth J. W. ~ Bertel Hauch, Højesteretsassessor, Ejatsraad, Godsejer, Deputeret i Landetatens Generalkommissariat.									
Else Kirstine J. W. ~ Peder Jensen, Raad- mand i Slagelse, Godsejer. Descendensen uddød.									
Anna Maria J. W. 1 ~ Johannes Schultz. 2 ~ Peder Hessel. Begge Kjøbmænd i Ros- kilde.									
Jens Eriksen Westengaard, Præst i Sværborg, Provst for Hammer Herred, f. 1724 † 1794. 1 ~ Johanne Jacobsdatter Fosie. 2 ~ Johanne Dorothea Staal.									
Marie W., ugift.									
Marie									
Christine W., ugift.									
Margrethe Cartharine W., ugift.									
Marie Christine W., ugift.									
Christian W., Brygger, f. 1726 † 1809, ugift.									
Berthel W., Justitsraad, cand. theol. Brygger, f. 1729 † 1785, ugift.									
Frederica W. ~ Jens Bech, Præst i Vallekilde, Provst.									
Louise W. ~ Andr. Lassen, Major, Isenkrammer. Descendensen uddød.									
Otto Westengaard, Præst i Kundby, Provst, f. 1763 † 1835. 1 ~ Edel Birgitte Heiberg. 2 ~ Anne Kirstine Lange.									
Carl Ludvig W., ugift.									
Johanne Fosie W., ugift.									
Christian Ditlew W., Cancelliraad, Borgmester i Kolding, f. 1769 † 1842. 1 ~ Henriette Cathrine Ebsen. 2 ~ Voldborg Ring.									
Frederik Ludvig W., Præst i Sværborg, f. 1770 † 1817. 1 ~ Charlotte Sophie Hersom. 2 ~ Christine Marie Windekilde.									
Jens Westengaard, f. 1789 † 1859, Præst i Ørsløv. 1 ~ G. S. M. Lemvig. 2 ~ S. Jacobsen.									
Frederik Nathanael Westengaard, f. 1826, Landmand, Lieutenant, ~ A. Andersen.									
Jacobine Birgitte Gjertrud Sophie W., f. 1840 † 1883. ~ N. Jørgensen, Skolelærer i Hyllinge.									
Abel August Westengaard, f. 1842, Agent i Chicago. ~ N. Iversen.									
Johannes L. W., f. 1844 † 1864, ugift.									
Sidselius W., f. 1847, Landmand. ~ C. A. J. L. Conradsen.									
Otto Bergio W., f. 1828, Alb. Mary W., Exam. juris, f. 1830. Kasserer i ~ F.P. Jensen Nationalban- Vinhandler, ken, 1 ~ J.W. Kaptajn i Fugl, 2 ~ C. Borgervæb- D. Sivertsen. ningen i Kjø- benhavn.									
Anna Margrethe W., f. 1821 † 1847. ~ P. C. Sick. Overlærer, Prof., Rigsdagsmand.									
Otto Westengaard sen W., f. 1840, Agent, f. 1842 † 1851.									
Jens Ander- sen W., f. 1840, Agent, f. 1842 † 1851.									
Jens Victor Chr. W., f. 1801 † 1841 ~ K. G. Schjødtte. Ingen Børn.									
Laura Jo- hanna Doro- thea W., f. 1803 † 0000. ~ C. L. Schwensen, Prokurator i Kolding.									
Frederikke Charlotte Louise Sophie W., f. 1807 † 1838. ~ A. C. Dahl, Prokurator i Kolding									
samt 3 Son- ner og 3 Døttre, der døde ugifte.									
Jens Christian W., Adjunkt i Vordingborg, f. 1796 † 1838. ~ S. M. Michel- sen. Ingen Børn									
samt 3 Sonner og 4 Døttre, der ere døde ugifte.									
Otto Westengaard, Oberst, Regimentschef, K. af D. & Dmd., f. 1822. ~ A. Nielsen.									
Carl Theodor Westengaard, f. 1824, Skolelærer i Bisserup. ~ C. Borup.									
Jens Emil Theodor Clausen Westengaard, f. 1852, Skolelærer i Ordrup, ~ E. Barsøe.									
Erik Westengaard, f. 1854, Landmand.									
~ A. Jensen, Skolebest. i Frederiks- havn. 1 Søn.									
Augusta Marie Kirstine W., f. 1886.									
Laura Frederikke W., f. 1888.									
1 Datter, f. 2 1/2 1889.									
Astrid W., f. 1880.									
Carl Aage B. W., f. 1881 † 1882.									
Gerda W., f. 1883.									
Hans Hjalmar B. W., f. 1884.									
Carl Gunnar B. W., f. 1885.									
Agnes C. M. W. f. 1887.									
Johanne Mar- grethe W., f. 1853, ~ J. J. Havsteen, Amtmand på Island, Ridder, Althingsmand.									
Birgitte Ingeborg W., f. 1861. ~ C. H. W. Jensen, Læge i Kjøbenh. Anna Lorentze Margrete J., f. 1887.									
Otto Jacob H., f. 1884.									

GYLDENDALSKE
BOGHANDEL

NORDISK FORLAG

